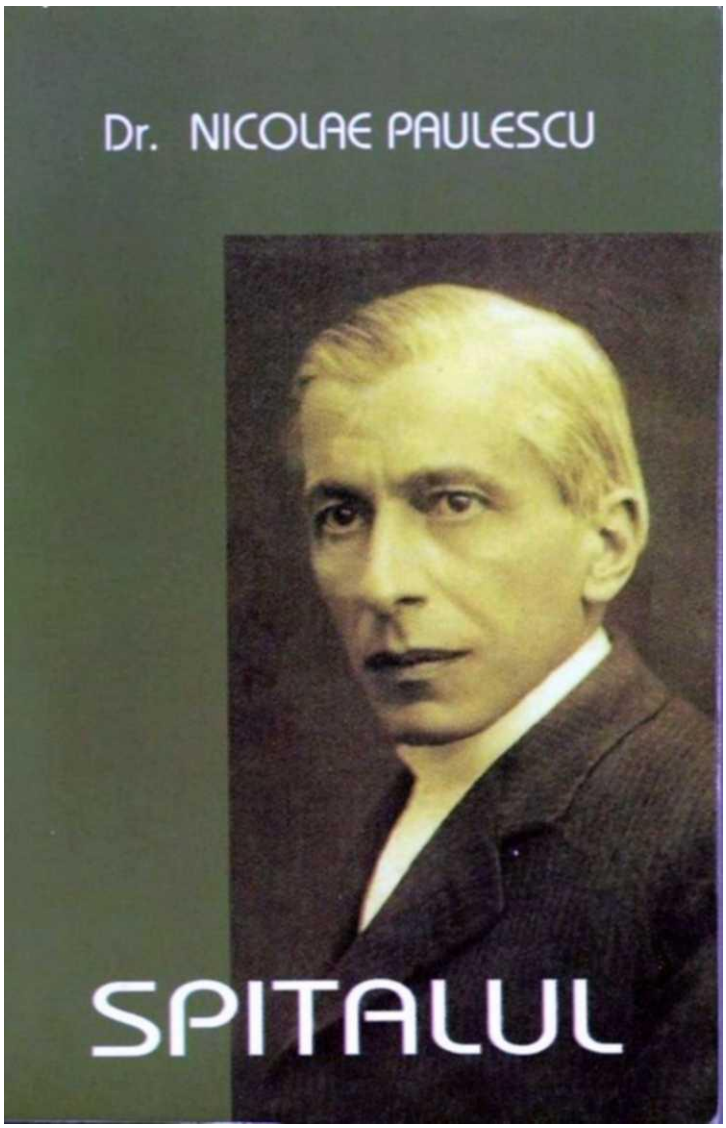

Doctor NICOLAE PAULESCU

SPITALUL, CORANUL, TALMUDUL, CAHALUL, FRANCMASONERIA

Ediţia de faţă este o copie după ediţia din 1913, ortografia şi în general limba, cu unele mici excepţii, fiind însă aduse la cele ale acestui început de secol.

ISBN 973-8203-83-X

Society of Orthodox Studies

SPOUDON

Thessalonica - Greece 2006

ÎN LOC DE INTRODUCERE

Profesorul **Nicolae Paulescu** s-a născut în Bucureşti în 1869, făcându-şi studiile în acelaşi oraş. Fiziolog de geniu, el a devenit pasionat de studiul secreţiei interne a pancreasului încă de la vârsta de 21 de ani, moment în care studiile în domeniu se aflau la un nivel destul de primitiv, legătura acestor secreţii cu teribilul diabet nefiind până acum elucidată. Dacă primele studii asupra pancreasului le-a efectuat la Paris, revenirea în ţară se pare că i-a deschis orizonturi noi, în 1916 el efectuând primele experimente pe baza extractelor pancreatice la Bucureşti.

Din păcate, munca i-a fost întreruptă de evenimente care aveau să marcheze atât atitudinea faţă de politică, cât şi viitorul întregii naţiuni: Primul Război Mondial şi ocuparea ţării de către Puterile Centrale. Să nu uităm că după înfrângerea românilor la

Turtucaia, C. Argentoianu a prevăzut dispariţia încrederii românilor în sistemul de partide, numind acest sentiment chiar „ura împotriva partidelor". Iarna dintre 1916 şi 1917 a fost poate cea mai nefastă din istoria României: ţara era ocupată, molimele făceau ravagii, iar perspectivele erau dintre cele mai sumbre.

Acest scurt excurs istoric are rolul de a schiţa contextul în care medicul şi cercetătorul român era constrâns să îşi desfăşoare activitatea. Este uşor de înţeles de ce discursul naţionalist, antisemit şi autoritarist al unor personalităţi ale epocii, precum profesorul A. C. Cuza, a atras mulţi intelectuali şi spirite luminate care, efectiv, nu vedeau altă soluţie. Din 1920, ascensiunea lui Corneliu Zelea Codreanu şi ameninţarea invaziei bolşevice nu au făcut decât să acutizeze aceste tendinţe. Să ne aducem aminte şi semnalele de alarmă pe care viitorul Căpitan le trăgea în privinţa bolşevizării Universităţii din Bucureşti şi pierderii de teren pe care spiritul naţional şi patriotismul le înregistrau.

Pentru a reveni la activitatea doctorului Paulescu, succesele incontestabile legate de descoperirea „pan-creinei" îi deschideau acestuia calea către realizări fără precedent. În 1921, profesorul Nicolae Paulescu descoperă insulina (un hormon secretat de celulele endocrine ale pancreasului, folosit cu rezultate notabile în tratarea diabetului, având ca efect scăderea glicemiei). Dincolo de această realizare, aplicarea tratamentului la fiinţele umane se lovea de factori neprevăzuţi - câinii folosiţi la experimente mureau din cauza scăderii dramatice a glicemiei - studiile trebuind continuate şi perfecţionate pentru stabilirea unui tratament eficient. Din nefericire, pentru autorul nostru, cei care au încheiat procedeul au fost cercetătorii de la Institutul Carolina. Cu toate că Paulescu descoperise, după cum am arătat, insulina în 1921, laurii gloriei i-au fost refuzaţi - Doctorul Frederick Grant Banting şi profesorul John James Richard MacLeod, de la institutul menţionat mai sus, au primit în 1923 Premiul Nobel pentru descoperirea insulinei. Această cruntă nedreptate se pare că a accentuat implicarea doctorului Paulescu în politica naţionalistă. Rezultatele muncii sale de-o viaţă fuseseră adjudecate de alţii. O teză destul de credibilă în opinia noastră este aceea potrivit căreia refuzul Premiului Nobel ar fi avut ca motiv tocmai implicarea în politică a cercetătorului român, animat de o neţărmurită dragoste şi un devotament fără precedent faţă de greu încercata sa patrie, intrat însă în vizorul factorilor de influenţă globali care lucrau la destabilizarea României şi propovăduiau cosmopolitismul.

Adoptând o poziţie radicală, de medic al trupului dar şi al sufletului, profesorul Nicolae Paulescu nu s-a mulţumit niciodată cu satisfacţia vindecării bolilor cărnii. Pentru el, sufletul era mai important, iar medicul creştin avea datoria spirituală de a-l trata şi pe acesta. Şi în acest sens, Paulescu a fost un precursor, şi al medicinii spirituale, depăşindu-şi cu mult contemporanii. Astăzi, această abordare complexă este îmbrăţişată în toate ţările civilizate, chiar dacă latura profund creştină a fost abandonată în beneficiul unor aiureli psihanalitice care au dus, după cum se vede, la legiferarea unor barbarii, precum eutanasia.

În cartea de faţă ni se înfăţişează mentorul Nicolae Paulescu. Chiar dacă atitudinile sale politice pot părea revolute, ele nu trebuie judecate prin prisma comodă a sentinţei istorice retroactive. Susţinător al lui A. C. Cuza, simpatizant legionar, Paulescu rămâne

unul dintre cei mai mari oameni de ştiinţă români, iar opera sa trebuie cunoscută şi citită în totalitate. Nu avem a ne ruşina de teoriile politico-religioase ale unui om care ne-a adus, în epoca sa, pe cele mai înalte culmi ale cercetării medicale. Ar trebui, atunci, să ne ruşinăm şi pentru că a descoperit insulina şi pentru că suntem români, ori acest lucru nu e cu putinţă. Opiniile antisemite şi naţionaliste exprimate aici de Paulescu fac parte integrantă din opera sa şi sunt rezultatul dezamăgirii faţă de o politică naţională falimentară şi de un furt intelectual internaţional. Să nu uităm că într-o

epocă imediat anterioară, în Franţa, Drumont scrisese *La France Juive,* iar Michelet se situa pe poziţii antisemite care depăşeau tot ceea ce se scrisese până atunci, că în Germania, August Rohling devenise o celebritate prin *Evreul după Talmud* ş.a.m.d. Acesta era curentul politic al epocii, iar datoria noastră este aceea de a ne informa şi a-l înţelege.

Spirit profund religios, Paulescu a militat pentru viaţa în duhul şi legea Evangheliei, singura care poate scăpa din imperiul patimilor, al degenerării morale şi trupeşti. Revolta sa, faţă de incompetenţa şi orbirea clasei politice româneşti, l-a dus la opinii adesea extreme, dar care îi aparţin în totalitate şi, ca atare, trebuie respectate. Marele profesor Nicolae Paulescu şi-a adus o contribuţie hotărâtoare şi în alte domenii ale medicinii, multe dintre descoperirile sale fiind însă ignorate (de exemplu operaţia asupra hipofizei se numeşte în orice dicţionar Procedeul Paulescu - dar cine mai are timp să îşi aducă aminte?), recunoştinţa care i se cuvine fiind ocultată. Nicolae Paulescu s-a stins din viaţă în 1931, la vârsta de 62 de ani, scăpând de durerea de a cunoaşte bolşevizarea României. Noi, cei de azi, trebuie să îi fim recunoscători şi să ne ferim cu umilinţă creştină de condamnări conjuncturale, de judecăţi care nu ne-ar face cinste.

Editura

S P I T A L U L [1]

Domnilor, vă întrebaţi, poate, de ce v-am chemat în acest aşezământ?

V-am chemat ca să vă fac câteva lecţii clinice şi v-am chemat aici, căci n-am avut unde în altă parte, într-adevăr, *pentru mine nu este loc în spitalele din Bucureşti*. Cei ce au reuşit să intre în aceste spitale, au avut precauţia să închidă uşa şi chiar să o zăvorască cu *regulamente, care fac* ca nimeni să nu mai poată pătrunde acolo - afară, bineînţeles, de dânşii şi de ciracii lor.

Dar, mulţi dintre D-voastră mă vor întreba: De ce vrei să ne faci nişte lecţii clinice? Nu ne sunt oare de ajuns lecţiile ce ni le fac profesorii de clinică?

Desigur că aceste lecţii, primite de la profesorii D-vstră, sunt la rigoare suficiente; ele constituie un fel de clinică clasică, pe care orice medic e dator s-o cunoască.

Ceea ce vă aduc eu sunt *ideile personale ale unui om de geniu* care, nemulţumit cu rutina şi cu obscurităţile clasicismului medical, a clădit medicinei, piatră cu piatră, un palat măreţ, cu ferestre largi şi luminoase, în care se vede clar.

Acest om este **LANCEREAUX.**

Şi ca să ştiţi cine este **LANCEREAUX**, e de ajuns să vă spun că *omenirea n-a avut niciodată un medic mai mare ca dânsul.*

---

[1] Conferinţă de deschidere a *lecţiilor* de *medicină* - făcută în aşezământul spitalicesc *„Betleem"* din Bucureşti, în ziua de 12 mai 1913.

Vă miră mult cuvintele mele!

Într-adevăr, acest nume nu l-aţi întâlnit decât rareori în cărţile de medicină şi aproape nimeni dintre profesori nu 1-a pronunţat înaintea D-voastră.

Veţi zice poate că admiraţia mea se explică prin împrejurarea că am fost crescut la şcoala acestui maestru. Dar *pietatea elevului* se află aici în faţa *datoriei profesorului,* care trebuie să-şi cântărească toate vorbele ce le rosteşte şi să probeze tot ceea ce afirmă.

Ei bine, Domnilor, *repet sus şi tare că medic ca* LANCEREAUX *n-a mai fost altul.* Şi această afirmaţie o voi demonstra, cu probe palpabile, în lecţiile viitoare.

Pentru moment, reţineţi faptul că, nici înainte de LANCEREAUX, printre medicii celebri, ca LANNEC, TROUSSEAUX, RAYER - nici în timpul său, printre colegii săi renumiţi, ca CHARCOT, POTAIN, BOUCHARD - şi nici printre medicii altor ţări, ca BRIGHT, ADDISON, VIRCHOW, nu găsim pe nimeni care să-l egaleze, ca observator fără seamăn şi ca spirit ştiinţific extraordinar[2].

El singur a înţeles importanţa noţiunii de cauză şi a pus medicina pe drumul unei adevărate ştiinţe.

Pot zice că LANCEREAUX a fost pentru medicină ceea ce CLAUDE BERNARD a fost pentru fiziologie, ceea ce PASTEUR a fost pentru microbiologic.

Iată omul ale cărui idei vin să vi le împărtăşesc.

LANCEREAUX, murind, mi-a lăsat mie greaua povară de a duce la bun sfârşit o cartes, de o importanţă capitală, pe care n-a avut vremea s-o termine. în acelaşi timp, mi-a dat şi sarcina morală să fac cunoscută lumii

---

[2] Ca toţi oamenii mari, **Lancereaux** a fost *un modest* şi, astfel fiind, el a fost necunoscut de contemporanii săi, dintre care însă mulţi, bunăoară ca **Huchard,** au profitat de aceasta, ca să-l plagieze.

[3] **Lancereaux et Paulesco.** *Trăite* de *Mediane.* Paris **(Baiffiere** edit.) Din această lucrare au apărut, până acum (1913 n.edit.) trei volume.

opera lui, care e imensa.

Dar, o asemenea moştenire e peste puterile mele. Aici, în Bucureşti mai ales, sunt ca într-un puţ. Oricât voi striga, nu mă va auzi nimeni.

Voi face şi eu ce voi putea.

Din fericire, vă am pe D-voastră, care sunteţi în stare să vă pasionaţi - după cum m-am pasionat şi eu -pentru adevărul ştiinţific. Vom organiza astfel o falangă românească, ce

va merge să arate Franţei că *cel mai mare dintre medicii lumii este fiul ei* - fiu oropsit, căci, din nenorocire, n-a fost înţeles.

Am de gând să vă vorbesc anul acesta, mai întâi, despre afecţiunile rinichiului şi, pe urmă, despre afecţiunile cordului şi ale vaselor (artere/vene şi limfatice), subiecte asupra cărora **Lancereaux** a lăsat lucrări nepieritoare.

Dar, pentru a pricepe bine afecţiunile rinichiului, trebuie să încep prin a vă descrie nişte sindroame ca albuminuria, ca uremia - sindroame oarecum întinerite prin cercetări făcute în laboratorul meu... dacă adevărul mai are trebuinţă de întinerire.

Aceste sindroame vor face subiectul lecţiilor viitoare.

Pentru astăzi, daţi-mi voie să vă întreţin, spunân-du-vă câteva cuvinte despre spiritul *ce se cuvine să-i însufleţească pe* medici, *când se află în faţa* bolnavilor, *într-un* spital ca acesta în care ne aflăm.

Dar, ce este un ***medic****?*

Ce este un ***bolnav****?*

Ce este un **spital***?*

I. Ce este un medic?

Un medic este un om care exercită medicina. Dar ce este medicina?

Medicina este o *ştiinţă* şi, în acelaşi timp, o *profesie.*

1. Ca *ştiinţă,* medicina studiază **omul** şi-l studiază întreg, *corp* şi *suflet,* din punctul de vedere morfologic, fiziologic şi patologic.

Într-adevăr, medicina, după cum ştiţi, studiază:

a) forma corpului omenesc şi a organelor ce-l constituie (anatomia), structura intimă a acestor organe (histologia), precum şi evoluţia şi reproducţia individului (embriologia, obstetrica);

b) fenomenele vitale de nutriţie şi de relaţie (fiziologia)";

c) bolile generale şi afecţiunile organelor, care tulbură fenomenele vitale de nutriţie şi de relaţie (nosologia şi patologia).

Prin urmare, medicina studiază omul şi, singură printre ştiinţe, are omul ca unic obiect al studiului ei.

Ce e mai mult, medicina, fiind o ştiinţă cu aplicaţii practice, are meritul de a pleca numai de la *fapte pozitive; ea* nu urmează *sisteme* sau *utopii,* care, fiind întocmite pe o cunoştinţă imperfectă a omului, nu servesc decât să inducă lumea în eroare.

Medicina cunoaşte deci *în mod real* omul; ea ar trebui să fie principala bază *a filozofiei.*

2. Ca *profesie,* medicina serveşte pe om:
a) prin *igienă,* ce-l protejează de boli;

---

[4] Pentru a studia fenomenele vitale, Medicina recurge la ştiinţele fizico-chimice şi la ştiinţele naturale.

b) prin *terapie,* ce-i alină durerile şi caută să-l vindece sau, cel puţin să-i evite moartea. Dar nu e numai atât.

Profesia unui medic îl obligă să se devoteze pentru cei ce suferă şi, de multe ori chiar, să-şi rişte viaţa pentru a salva pe a altora. în ce altă profesie se găseşte *abnegaţia absolută de sine,* pe care medicina o impune celor ce o exercită?

Este evident deci că, dintre toate profesiile, *medicina este cea mai binefăcătoare.*

Dar - în plus - medicul, prin profesia sa, devine prietenul şi chiar confidentul celor ce suferă - bogaţi sau săraci, tineri sau bătrâni - care-l ascultă şi se supun orbeşte la prescripţiile lui. Ori, cum un medic instruit cunoaşte instinctele şi prin urmare şi *patimile,* îi este uşor ca - prin grai şi prin exemplu - să poată să lumineze omenirea şi să-i îndrume educaţia socială, care combate aceste patimi, adică să răspândească principiile adevăratei morale ştiinţifice.

Astfel, părintele medicinii, **HIPOCRATE**, a avut dreptate să zică: „scopul final al medicinii nu este numai să vindece sau să prevină bolile - ci încă *să perfecţioneze pe oameni* şi să-i facă mai fericiţi, făcându-i mai buni".

Medicul trebuie deci să fie, în acelaş timp, un savant care iubeşte din tot sufletul ştiinţa medicală, adică ştiinţa omului; să fie o fiinţa care *se jertfeşte* pentru alţii, până la moarte şi, în sfârşit, să fie un învăţător al omenirii, sau mai bine zis, un *apostol* al moralei... Şi aşa ar fi în realitate, dacă confraţi nedemni n-ar fi deschis tarabă în templul sacru al medicinei.

Acum înţelegeţi înalta demnitate a profesiei medicale şi respectul ce i se dă din toate părţile. „ *Cinsteşte pe medic",* zice Biblia, „căci ai trebuinţă de el".

II. Dar, ce este un bolnav?

Un bolnav este un individ în al cărui organism s-au produs - sub influenţa unei cauze patogene - tulburări ale funcţiilor vitale de nutriţie sau de relaţie, tulburări care-i pot ameninţa existenţa.

Sunt bolnavi care, fiind săraci, nu pot să-şi procure îngrijiri medicale şi din cauza bolii nu mai sunt în stare să-şi agonisească nici măcar cele necesare pentru întreţinerea vieţii.

Astfel de bolnavi - care ar pieri dacă ar fi părăsiţi vin la *spital.*

În asemenea condiţii se află, de pildă, un dulgher care, căzând de pe o schelă, şi-a frânt o mână sau un picior, un ţăran care, lovit de pelagră, şi-a pierdut minţile, un orăşean care, doborât de tifos, zace în neştire timp de trei săptămâni.

Dar, alături de lucrătorul căzut de pe schelă şi victimă a muncii, alături de ţăranul şi de orăşeanul, victime de multe ori ale unei organizări sociale defectuoase, veţi întâlni la spital indivizi - şi încă în mare nu-măr - victimele propriilor lor *patimi* (adică ale instinctelor deviate de la adevăratul lor scop), indivizi care inspiră scârbă şi care par a nu fi demni de nici un interes.

Veţi întâlni bunăoară pe *beţivul* care, nevrând să-şi înfrâneze pofta de băutură, aruncă în ghiarele cârciu-marului tot ce agoniseşte, până şi hrana copiilor lui; care înveninează viaţa unei nenorocite soţii; care-şi dezonorează părinţii; care e ruşinea familiei şi plaga societăţii şi care sfârşeşte în imbecilitate, dacă oftica[5],

[5] **Lancereaux et Paulesco,** *Traité de Médecine,* T. I, p. 154.

dreapta pedeapsă a unei asemenea sinucideri, nu a venit să scurteze o existenţă degradantă.

Veţi găsi, de asemenea, pe *desfrânatul* care, nepri-cepând sau bătându-şi joc de importanţa instinctului genital, al cărui scop este reproducerea - nu vede într-însul decât un mijloc de a-şi procura gâdilituri plăcute şi abuzează de actele generării, până devine tabetic[6] sau contractează boli, pe care poporul le numeşte, cu drept cuvânt, ruşinoase.

Să oprim aici această enumeraţie dezgustătoare.

Dar, în spital, veţi mai descoperi şi oameni de alte naţii, ca unguri, greci, ovrei... naţii chiar duşmane nouă şi care duc în contra noastră, unele, o luptă pe viaţă sau pe moarte.

Or, toţi aceşti oameni - buni sau răi, virtuoşi sau vicioşi, conaţionali sau inamici - primesc în spital aceleaşi îngrijiri, fără să se ţină seamă de meritele sau de nemernicia lor.

Care este explicaţia acestui fapt?

N-am putea oare să-i distrugem pe aceşti bolnavi, sau cel puţin să ne scăpăm de cei vicioşi, care sunt o povară pentru societate şi de cei de altă naţie, care sunt un pericol pentru neamul românesc?

În antichitate, pe timpul romanilor, sclavii bolnavi care nu mai puteau servi stăpânilor erau abandonaţi într-o insulă unde mureau de foame.

De altminteri, chiar faimoasa lege, zisă naturală, a lui DARWIN, *lupta pentru trai,* ne invită să nu-i cruţăm pe bolnavi - care trebuie să fie suprimaţi ca nişte concurenţi căzuţi - căci în această luptă nu supravieţuieşte decât cel tare, adică cel sănătos, pe când cei slabi, adică cei bolnavi, sunt condamnaţi să piară.

---

[6] Ibidem, p. 657.

Homo, homini, lupus!

V-am arătat, însă, altădată, că această hidoasă lege *nu există în natură,* ci numai în mintea smintită a câtorva atei materialişti.

Dar, îmi veţi zice: oamenii, ca şi animalele, au un sentiment instinctiv de compătimire, de milă, pentru semenii lor ce suferă.

Ei bine, acest sentiment, intens pentru membrii familiei, slăbeşte din ce în ce pentru membrii tribului şi ai naţiei şi ajunge să fie aproape nul pentru membrii omenirii - şi atunci se numeşte ***filantropie.***

În tot cazul, mila nu exista pentru vicioşi şi mai ales pentru duşmani, prin urmare instinctul milă nu a putut prezida la alcătuirea spitalelor.

Atunci, care este cheia acestei enigme?

III. Ce este un spital?

Să lămurim şi noţiunea de **spital.**

Un spital este un aşezământ - fundat de o persoană sau de o asociaţie de persoane - în care bolnavii săraci găsesc, gratis, îngrijirile medicale de care au trebuinţă, precum şi tot ce le este necesar pentru întreţinerea vieţii, în timpul bolii lor.

Este evident că orice spital trebuie să aibă o clădire care să îndeplinească anumite condiţii de dispoziţie generală şi interioară, de aerisire, de încălzit etc., să posede un mobilier convenabil, să dispună de venituri suficiente pentru a putea face faţă, în mod larg, la toate necesităţile bolnavilor, să aibă un personal medical şi infirmier instruit şi devotat.

Dar de când există spitalele?

Instituţia spitalelor este de dată relativ recentă.

Numeroase cercetări istorice şi arheologice arată că în vechime n-au existat spitale.

Într-adevăr, iată ce zice în această privinţă, într-o lucrare bine documentată, un autor a cărei competenţă este incontestabilă[7]:

„Nici un stabiliment public, destinat în mod special şi unic bolnavilor, nu pare să fi existat în anticul Egipt".

„De asemenea, nu se găseşte nici o urmă de instituţii ospitaliere la evrei... Bolnavii şi infirmii se adunau sau erau transportaţi în pieţele publice, lângă piscine, la răspântii sau sub portice, pentru a primi sfaturi de la trecători - care au suferit ei înşişi sau au văzut pe alţii suferind de o asemenea boală".

Aceleaşi lucruri se petreceau şi la alte popoare vechi, bunăoară la Mezi, la Perşi..."

„În India, spitalele erau cu totul necunoscute..."

„În China, nu numai că în secolele trecute n-au existat spitale, dar nu se găsesc încă nici astăzi".

„Oraşele Greciei posedau mai toate, sub numele de Geroniae, de Gerusiae, edificii publice unde bătrânii, care aduseseră servicii eminente patriei, erau întreţinuţi pe socoteala Statului. Cynosargul era locul unde erau adunaţi copii abandonaţi; iar Xenodochul, deschis tuturor străinilor, nu primea decât oameni sănătoşi. Dar nicăieri nu este făcută vreo menţiune despre edificii destinate în mod special bolnavilor".

„Până în primele secole ale Erei creştine, romanii, ca şi grecii, n-au avut spitale"[8].

---

[7] Boisseau. Art. Hopitaux, in *Diet, encydopedique des sciences medicaies,* T. 50, p. 273

[8] „Această lipsă totală a unor adevărate case ospitaliere, în antichitate a fost totuşi adesea contestată, dar niciodată nu s-au putut aduce probe demonstrative de existenţa lor"... într-adevăr

Mai târziu, „atunci când religia lui Hristos veni să spună omului că o fiinţă omenească ce suferă este un frate ce trebuie alinat - numai atunci, fu posibil să se creeze adevărate spitale".

„Spitalele sunt o inspiraţie a carităţii creştine" [9]**.**

Încă de pe la jumătatea secolului al III-lea şi mai ales în secolul al IV-lea, începură, atât în Orient cât şi în Occident, să se ridice azile unde erau adăpostiţi şi nutriţi infirmii săraci.

Dar, primul spital pentru bolnavi a fost fondat la Roma, în anul 380 sau 381, de o pioasă femeie creştină, Fabiola, ale cărei fapte bune ne-au fost transmise prin scrierile Sfântului ieronim[10].

Pe la aceeaşi epocă (anul 372), Sfântul Vasile, Episcopul Cesareei Capadociei, zidi la porţile acestei cetăţi un azil celebru unde se primeau şi se îngrijeau bolnavii, „îndată ce ieşi din cetate - zice Sfântul Grigore din Nazianz[11] - vezi un oraş nou, care este sanctuarul

pietăţii. Acolo boala, îndurată fără murmur, pare a fi o încercare binecuvântată; acolo *caritatea străluceşte în operele sale "*.

Mai târziu, sub împăratul Justinian şi sub urmaşii săi, asemenea azile se înmulţiră în Orient, - şi tocmai pe la sfârşitul secolului al Vl-lea apărură spitale şi în Occident. Mai întâi ca anexe ale bisericilor şi mănăstirilor, apoi ca stabilimente de sine stătătoare.

„nu se găseşte nicăieri vreo indicaţie cât de puţin precisă şi nici cea mai mică rămăşiţă arheologică" asupra spitalelor din vechime. (Boisseau, i. cit, p. 278).

[9] Boisseau, **I.** cit, p. 278.

[10] Sfântul Ieronim, *Lett. Ad Oceanum,* vezi Boisseau, I. cit, p. 279.

[11] Sfântul Gregoire de Nazianz, Orat *XLIII; Funebhs oratio in laudem Basilii Magni,* vezi Boisseau, I. cit, p. 279.

Din aceste fapte istorice rezultă că:

Spitalele n-au existat în antichitate; ele au apărut în primele secole ale erei creştine şi **sunt efectele carităţii.**

IV. Dar ce este Caritatea?

Caritatea este un act *voluntar*[12]*,* a cărui formulă a fost enunţată astfel de către Iisus Hristos: „Iar când va veni Fiul Omului întru Slava Sa... El va zice celor de-a dreapta Lui: Veniţi, binecuvântaţii Părintelui Meu, de moşteniţi împărăţia cea gătită vouă de la întemeierea lumii. Căci.... *bolnav am fost şi M-aţi îngrijit.*

Atunci vor răspunde Lui drepţii, zicând: Doamne... când Te-am văzut bolnav şi am venit la Tine?

Şi răspunzând împăratul va zice lor: Adevăr zic vouă, întrucât aţi făcut unuia dintre aceşti fraţi ai Mei prea mici, Mie Mi-aţi făcut"[13].

Cu alte cuvinte, Dumnezeu vrea ca iubirea, ce-I datorează oamenii să se reverse asupra bolnavilor săraci[14]. Şi, într-adevăr, acesta este singurul mijloc efectiv, de care dispun oamenii, ca să-şi manifeste

---

[12] *Caritatea* este un act voluntar, pentru că atât scopul cât şi mijloacele sunt cunoscute; pe câtă vreme *mila* este un sentiment instinctiv, căci dacă mijloacele sunt cunoscute, scopul este ignorat cu totul.

[13] Matei 25,31-40.

[14] Există o mare deosebire între caritate - care este iubirea de Dumnezeu, manifestată asupra oamenilor - şi *mila* sau *filantropia,* care este slaba iubire instinctivă pentru orice om. Este bine ca medicul să aibă milă de bolnavi. Dar, nu e de-ajuns, căci acest sentiment instinctiv este mai mult sau mai puţin capricios. De aceea, este necesar ca şi *raţiunea* să intervină, prin caritate, mai ales când e vorba de a îngriji pe un bolnav sărac.

iubirea către Creatorul lumii, către Autorul vieţii lor şi să înalţe astfel această iubire până la *Acela* pe care nu-L pot atinge şi care n-are trebuinţă, pentru El însuşi, de binefacerile lor... căci *El este Binele infinit.*

Din această sentinţă au răsărit spitalele.

Fabiola, Sfântul Vasile, precum şi împăraţii, prinţii şi oameni bogaţi, care au fondat spitale, n-au făcut decât să pună în practică preceptul carităţii creştine.

* * *

Originea ideii de spital fiindu-ne acum cunoscută, să ne întoarcem la întrebarea noastră: Care este spiritul ce trebuie să existe într-un spital?

Sunt unii medici de spital, *cupizi* şi avari, care - sacrificând totul pentru clientela lor particulară - neglijează bolnavii care nu le pot plăti şi fac, la spital, vizita în câteva minute, galopând pe dinaintea paturilor.

Sunt alţi medici de spital *orgolioşi,* cărora li se pare că spitalele sunt făcute pentru ei, şi-i consideră pe bolnavi ca pe nişte obiecte de studiu. Ei sunt mulţumiţi când primesc un *caz interesant,* asupra căruia vor putea să facă o comunicare la o societate savantă sau să-şi publice observaţia într-o gazetă medicală - dar resping sau nu se ocupă de sărmanul bolnav, care nu prezintă decât un *caz banal,* ce nu poate fi exploatat în profitul gloriei lor. Din fericire, asemenea monştri sunt rari.

Mai sunt şi medici de spital cărora, în lipsa unei educaţii creştine, li s-a atrofiat fibra idealului şi au căzut în *indiferenţă,* devenind pur şi simplu nişte funcţionari adică un fel de trântori care, pentru o leafă cât mai grasă, fac cât pot mai puţin.

Acest soi de medici paraziţi roiesc pretutindeni şi constituie o adevărată plagă socială.

D-voastră, însă, să nu urmaţi aceste păcătoase exemple.

Când veţi intra în vreun spital, dezbrăcaţi-vă de patimile de cupiditate şi de orgoliu, lepădaţi şi trândăvia şi daţi-vă cu totul bolnavilor, cărora să le fiţi recunoscători dacă, îngrijindu-i, vă vor permite să vă instruiţi.

Şi dacă voiţi să fiţi *perfecţi,* culegeţi fructele ce se vor dezvolta din sămânţa ce am semănat astăzi în sufletele D-voastră, tinere şi generoase şi, urmând preceptele carităţii, îngrijiţi pe bolnavul mizerabil - nu ca pe *un om,* nu ca pe un *frate* ce suferă - ci ca pe însuşi *Dumnezeu.*

Acesta este spiritul ce trebuie să domnească într-un spital.

LEGISLAŢII RELIGIOASE

(Urmare[15])

După legislaţia creştină au venit alte două legislaţii religioase - *Coranul* musulmanilor şi *Talmudul* ovreilor - legislaţii care sunt potrivnice moralei lui Hristos şi care au pretenţia să lecuiască *relele omenirii*.

Să examinăm, deci, ce prescriu aceste coduri de legi împotriva *patimilor de proprietate* şi *de dominaţie*.

Vom începe prin *Coran*[16].

CORANUL

Pe la sfârşitul secolului al VI-lea după Hristos, apăru în Arabia un legislator, numit MAHOMET, care -pretinzând că se sprijină pe Biblie (din care cunoştea imperfect anumite părţi) şi pe Evanghelie (pe care o ignora aproape cu totul) - dădu arabilor o legislaţie religioasă, „Coranul" sau „Alcoranul", legislaţie pe care pe urmă voi s-o întindă asupra întregii omeniri.

Acest „Alcoran" ar fi fost destinat să înlocuiască cu folos legislaţiile ovreiască şi creştinească.

„Cu voia lui Dumnezeu, îngerul Gabriel ţi-a inspirat Alcoranul care confirmă vechile scripturi (Biblia şi Evanghelia) şi care conduce pe cei buni pe calea

---

[15] **Paulescu,** *Instincte sociale,* etc, 1910. (C. Sfetea, editor).

[16] **L'Alcoran de Mahomet,** Traduit d'Arabe en Francais par **Sieur du Ryer,** La Haye, 1685.

mântuirii"[17].

Astăzi, după 12 veacuri de existenţă, legea lui MAHOMET este urmată de peste *două sute de milioane* de oameni - adică de o bună parte din Europa, de o treime din Asia şi de jumătate din Africa.

Se înţelege uşor importanţa enormă ce o prezintă pentru noi această legislaţie.

Să studiem deci *Alcoranul* - din punctul nostru de vedere biologic - şi să-i punem în evidenţă prescripţiile, în ceea ce priveşte *patimile de proprietate* şi de *dominaţie*[18].

I. Patima de proprietate

a) În *naţie.* Încă de la începutul carierei sale, MAHOMET, în capul unei bande de arabi care îi sunt credincioşi, săvârşi mai multe expediţii armate (în număr de 27) şi, după nouă ani de lupte sângeroase, puse mâna pe Meca[19].

În acest timp, el duce o viaţă de adevărat bandit, înfocat la jaf şi lacom la împărţirea prăzilor.

„Dumnezeu vă porunceşte să daţi Profetului o parte din prada ce o veţi lua de la duşmani, atât din cai şi din cămile, cât şi din celelalte lucruri jefuite"[20].

Califii, urmaşii lui MAHOMET, îl luară ca exemplu şi organizară o putere militară, care nu avea altă ţintă

---

[17] Coran, *Chapitre de la Vache,* p. 11.

[18] Patimile sunt nişte *instincte deviate* de la scopul lor natural. Patima de proprietate constă în *cupiditate* şi în avariţie, iar cea de dominaţie, în tiranie şi în despotism. (Vezi Paulescu, *Instincte sociale, Patimi,* etc. 1910, p. 101.)

[19] I. L. Gondal, *Mahomet et son oeuvre,* p. 16. Paris.

[20] Coran *Chapitre de l'Exil,* p. 433.

decât cucerirea[21].

De la Meca, secta se întinse asupra Arabiei întregi şi pe urmă năvăli, de jur împrejur, în ţări din ce în ce mai depărtate, cu tendinţa de a se face stăpână pe toată *suprafaţa pământului.*

Islamismul propagându-se numai prin arme, e lesne de înţeles că, în aceste condiţii, *teritoriile* naţiilor, cu care musulmanii veneau în contact deveneau o pradă râvnită şi cădeau în mâinile lor, în urma unui război nenorocit.

Astfel s-a întâmplat cu nenumărate ţări, începând cu Persia, trecând prin Peninsula Balcanică şi prin Africa de Nord şi ajungând până în Spania.

Jaful era atunci *un obicei,* ba, ceva mai mult, sultanii şi paşalele lor, sugeau, peste tot, ca strigoii, sângele popoarelor creştine învinse, pe care le administrau.

Pretutindeni, arabii şi mai cu seamă turcii, au sărăcit astfel, până la cea mai neagră mizerie, ţările care, ca a noastră, au avut nenorocirea să le cadă în gheare.

b) în *trib* şi în *familie,* dreptul de proprietate este *absolut şi exclusiv*. MAHOMET interzice *frauda* sau *înşelăciunea*.

„Cântăriţi cu cântare drepte, măsuraţi cu măsuri bune şi nu reţineţi nimic de la aproapele vostru"[22].

„Nu corupeţi pe judecători prin daruri şi plocoane pentru ca să mâncaţi, cu răutate, averea altuia"[23].

El condamnă *zgârcenia.*

„Să nu credeţi că cei ce sunt prea economi şi *zgârciţi*... fac bine; din contra, ei fac foarte rău. Ceea ce pun

---

[21] Hergenroether, *Histoire de l'Eglise,* III, p. 6.

[22] Coran, *Chap. De Hod.,* p. 181.

[23] Coran, *Chap, de Vache,* p. 22.

deoparte, fără motiv, îi va sugruma în ziua judecăţii”[24] . El dezaprobă şi cămătăria:

„Cămătarii au zis că comerţul este asemenea cu camătă. Dumnezeu permite comerţul, însă opreşte cămătăria[25] .

El recomandă o oarecare binefacere către săraci:

„Fiţi binefăcători către săraci, care s-au strâmtorat pentru ca să servească pe Dumnezeu şi care nu mai pot să lucreze”[26].

„Veţi ajuta, din ceea ce aveţi, pe tatăl şi pe mama voastră, pe aliaţii voştri, pe orfani, pe săraci şi pe călători”[27]

Într-adevăr, musulmanii, în general, au păstrat o anumită cinste în afaceri şi chiar o oarecare dărnicie faţă de săraci.

Dar toate astea nu sunt adevărate decât în ceea ce priveşte *re laţiile arabilor între ei.*

Cât despre străini şi mai ales despre creştini, - mahomedanii îi tratează ca pe nişte robi, ca pe nişte oameni *lipsiţi de dreptul de proprietate.*

II. Patima de dominaţie

a) în *familie,* autoritatea tatălui e *absolută.* El are dreptul de viaţă şi de moarte asupra femeilor şi asupra copiilor.

Totuşi, **MAHOMET** uşurează oarecum rigoarea aces-

---

[24] Coran, *Chap, de la lignee de Joachim,* p. 57.

[25] Coran, *Chap, de la Vache,* p. 36.

[26] Coran, *Chap, de la Vache,* p. 36.

[27]Coran, *Chap, de la Vache,* p. 25.

tui drept, relativ la copii.

„Nu vă omorâţi copiii de frica sărăciei... uciderea copiilor este un mare păcat"[28].

Cât despre femei, falsul prooroc le încătuşează cu lanţul ignominiei, prin instituţia *poligamiei,* flagel înjositor care dezorganizează familia şi care e fructul unirii *patimii genitale* cu *patima de dominaţie,* ceea ce a făcut să se zică, cu drept cuvânt, că islamul este „religia *trufiei* şi a *desfrâului*[29].

MAHOMET autorizează pe adepţii lui să aibă până la patru neveste; el însuşi a avut, la un oarecare moment, până la *cincisprezece soţii legitime.* Dar, le dă voie să aibă în plus un număr nedeterminat de concubine (sute sau mii, ca unii sultani), luate chiar dintre roabe.

„însuraţi-vă cu femeile care vă plac: două, trei sau patru; dacă vă e teamă că nu le puteţi întreţine pe toate, nu luaţi decât una.

Puteţi, de asemenea, să vă căsătoriţi cu roabele pe care le-aţi dobândit."[30]

Femeia este considerată de musulmani fie ca o vită condamnată la o sclavie mârşavă, fie ca un instrument de plăcere, destinat să sature dorinţele bestiale ale masculilor putreziţi de vicii.

„Dintre femeile tale vei păstra pe cele ce-ţi convin; te vei despărţi de cele ce te plictisesc şi te vei culca cu cele ce-ţi plac"[31].

Fondatorul islamului, dă astfel voie credincioşilor

[28] Coran, *Chap, du Voyage de nuit,* P- 221.

[29] G. de Mousseaux, *Lejuif,* Paris, c. X, p. 285.

[30] Coran, *Chap, des femmes,* p. 60.

[31] Coran, *Chap, des Bandes,* p. 331.

săi să divorţeze de câte ori vor voi. Dar adaugă, ca să poleiască pilula:

„Divorţul, *întâia şi a doua oară,* trebuie să se facă cu blândeţe, politeţe şi binefaceri"[32].

Şi acest legislator nu ţine nici o socoteală de faptul că, de pe urma poligamiei, femeile sunt groaznic chinuite de gelozie, trebuind ca mai multe să-şi împartă iubirea unui singur om.

Pentru a lupta contra revoltei trebuinţelor genitale, în veci nesăturate ale acestor nenorocite femei, credincioşii lui Mahomet le ascund în închisori fără de ferestre ce dau în stradă, adevărate morminte pentru vii - sau le acoperă cu văluri groase, care nu lasă să se vadă decât ochii.

Dar, pentru a putea ţine în frâu o asemenea turmă de femele, în plină perioadă de rut33, monştrii musulmani născociră să recurgă la masculi... *fără nevoi sexuale,* adică lipsiţi de organe genitale. Scopiră deci, cu forţa, robi străini, îi făcură eunuci şi îi întrebuinţară ca păzitori de harem.

Astfel, pentru a garanta continenţa cadânelor şi a asigura posesia lor - exclusiv rezervată stăpânului - au mers până să mutileze fiinţe omeneşti, lipsindu-le pentru totdeauna de capacitatea de a crea o familie.

b) în *naţia* arabă *puterea e absolută,* pentru că a fost considerată, de **Mahomet**,, ca provenind de la Dumnezeu.

„Acela care se supune profetului, apostolul lui Dumnezeu, se supune lui Dumnezeu"[34].

---

[32] Coran, *Chap, de laVache.p.* 27-28.

[33] Rut - perioadă de activitate sexuală

[34] Coran, *Chap, des femmes, p.* 70; vezi şi *Chap, des Bandes,* p. 332.

Astfel, a fost uşor să se transforme instinctul de dominaţie într-o patimă neînfrânată, adică să se schimbe în *despotism* şi într-o *tiranie feroce,* care domneşte până azi în toate ţările musulmane. .

Această stare de plâns este agravată şi prin faptul că **MAHOMET** contopeşte întruna, amândouă autorităţile, civilă şi religioasă şi vrea ca şeful statului să fie şi mare preot. Şi, în adevăr, până astăzi, califii şi sultanii sunt, în acelaşi timp, *regi* şi *pontifi.* Cu alte cuvinte, celui ce exercită *dominaţia,* i se dă ca misie să se opună la dezvoltarea *patimei de dominaţie* în el însuşi - ceea ce în practică este foarte greu, dacă nu chiar imposibil de realizat.

Acest fapt este un semn indiscutabil că **MAHOMET** a stabilit o simplă *instituţie naţională,* iar nu, după cum pretindea el, o religie universală.

Puterea fiind absolută, sultanul are *dreptul de viaţă şi de moarte* asupra tuturor supuşilor săi. El uzează şi abuzează într-atâta, de această teribilă prerogativă că, în zilele noastre, Abdul Hamid a comis, nepedepsit de nimeni, un măcel omenesc îngrozitor asupra supuşilor săi armeni, măcel cum nu s-a mai văzut în lume de la marea revoluţie franceză,

asemenea masacre neputând fi decât efectele izbucnirii patimilor de dominaţie şi de proprietate.

Dar, ceea ce este şi mai grav, **MAHOMET** transmite tuturor musulmanilor această putere *de viaţă şi de moarte* asupra *ghiaurilor*.

„Ucideţi pe necredincioşi, unde îi veţi întâlni; luaţi-i robi şi observaţi pe unde trec, pentru ca să le întindeţi curse"[35].*„Omorâţi pe cei răi,* pentru ca să înlăturaţi răs-

---

[35]Coran, Chap, **deh Conversion, p.** 146.

coala şi ca să nuexiste în lume altă lege, decât legea lui Dumnezeu**"**[36]**.**

MAHOMET promite chiar recompense eterne celor ce mor în război."

„Dacă sunteţi ucişi, luptând pentru credinţă, veţi fi adunaţi înaintea divinei Majestăţi ca să fiţi răsplătiţi"[37].

Prima consecinţă a acestei stări de lucruri a fost. nişte *războaie teribile* - adevărate războaie de exterminare, care pustiese ţările prin măcelărirea locuitorilor şi prin incendierea locuinţelor - războaie nimicitoare, de care e plină istoria musulmanilor, precum şi cea a popoarelor cu care ei au venit în contact.

Naţiuni odinioară înfloritoare, din Asia Occidentală şi din Africa de Nord, sunt acum moarte de pe urma acestor cataclisme, iar civilizaţiile lor, atât de înaintate în timpul romanilor, sunt pierdute pentru vecie.

Cele din Peninsula Balcanică, sugrumate de jugul islamului, intraseră în agonie. Dar, de când acest monstru tiranic a intrat în descompunere, multe popoare (românii, grecii, sârbii, bulgarii) care au putut să scape cu viaţă, renăscură din cenuşa lor şi luară repede, în câţiva ani, un avânt de viaţă şi de cultură.

Peste tot în drumul său, mahomedanismul a semănat - împreună cu devastarea - *inerţia, somnul* sau *moartea*.

Însă, pseudo-profetul nu s-a mulţumit cu ruinele ce grămădea în trecerea sa.

După un război învinşii, care nu erau ucişi, erau

---

[36] Coran, **Chap, du Butin**, p. 141.

[37] Coran, **Chap, de la Ugnee dejoachim**, p. 55.

luaţi ca robi.

Robia este într-adevăr o altă plagă, poate cea mai hidoasă, răspândită de această îngrozitoare calamitate, ce este islamismul. Ea este produsul cel mai curat al trufiei omeneşti, adică al patimei de dominaţie, împinsă la cea din urmă expresie.'

Istoria românească va păstra cu sfinţenie amintirea a mii de tinere fete, adevărate fecioare-martire, răpite familiilor îndurerate, pentru ca să umple haremurile şi lupanarele islamului[38].

Ea nu va uita nici miile de băieţaşi, munteni şi moldoveni, pe care musulmanii îi duceau în sclavie la Stambul ca să îi scopească şi să îi introducă astfel în corpul ienicerilor.

O asemenea pretenţie, pe care turcii voiau chiar s-o introducă într-un *tratat,* îl revoltă pe voievodul **VLAD-ŢEPEŞ** şi îl hotărî să ia armele, făcând astfel ca ţara să îndure toate grozăviile unui război înfiorător.

De altfel se ştie că şi în zilele noastre, toţi suveranii musulmani din Africa practică pe o scară întinsă comerţul cu robi; se mai ştie că toţi negustorii de sclavi sunt mahomedani şi că, în sfârşit; judecătorii, care judecă după Coran, nu fac nimic pentru a împiedica acest târg infam. **O** altă buruiană otrăvitoare, ce creşte pe această putreziciune morală, este legea *Talionului,* pe care **MAHOMET** o adoptă după **MOISE**, dar agravând-o.

„Am poruncit Talionul: om pentru om, ochi pentru

---

[38] Două din rudele mele au fost luate astfel cu forţa de turci, pe la 1730, şi au dispărut, fără să li se mai dea de urmă. Răpirea acestor tinere fete a fost comisă după uciderea tatălui lor, preot din Oltenia, care, pribegind prin munţi cu toată familia, ajunsese până în Râmnicu-Sărat.

ochi, nas pentru nas, ureche pentru ureche, dinte pentru dinte, rană pentru rană; cel ce va păzi această lege, va face bine[39]

„Talionul vă este prescris şi la omoruri : liber pentru liber, sclav pentru sclav, femeie pentru femeie[40]". Legea talionului se aplică chiar la insulte: Insultaţi pe cei ce vă vor insulta,... în acelaşi fel cum ei v-au insultat[41].

Si când te gândeşti că Hristos ne sfătuieşte să iertăm ofensele „nu până de şapte ori, ci până de şaptezeci de ori,câte şapte ori[42]". În plus, **MAHOMET** face din răzbunare o datorie, pe care o impune credincioşilor săi ca un ordin sacru:

Omorâţi mai ales pe cei ce şi-au dat silinţa ca să alunge pe profet din Meca[43]".

Dar **MAHOMET** nu întrerupe nici aici faptele sale mârşave.

Printr-o neruşinată *minciună*[44] el s-a dat ca proroc

---

[39] Coran, *Chap, dela Table,* p.88-89

[40] Coran, *Chap, dela Vache,* p.20

[41] Coran, *Chap, dela Vache,* p.22-23

[42] Matei 18,22.

[43] Coran, *Chap, dela Conversion,* p.147.

[44] De altfel, Mahomet nu se sfieşte să recurgă la *minciună* - şi chiar la cea mai sacrilege. După el, Dumnezeu i-ar fi la ordine, pentru ca să aprobe invaziile unei bande de tâlhari care îi săvârşesc planurile criminale de răzbunare; iar îngerul Gavriil i s-ar pune la dispoziţie, pentru ca să-i justifice hoţiile, răpirile, asasinatele, adulterele şi chiar pentru ca să-i regleze afacerile de menaj. Astfel, el zice femeilor sale, indignate de purtarea-i: „De faceţi ceva împotriva profetului, să ştiţi că Dumnezeu îi este protector; îngerul Gavriil şi toţi ceilalţi îngeri îl vor apăra. De va vrea el să se despartă de voi, Dumnezeu îi va da, în viitor, în locul vostru, alte femei, care vor fi supuse, drept-credincioase,

şi, încă mai mult, ca cel din urmă şi cel mai mare dintre trimişii lui Dumnezeu; pe când, în realitate, el a fost nu un adevărat fondator de religie, ci un *aventurier* preocupat, înainte de toate, să stabilească o împărăţie.

„Aduceţi-vă aminte că Iisus a zis fiilor lui Israil: „Eu sunt trimisul lui Dumnezeu: El m-a însărcinat să confirm Vechiul Testament şi să vă anunţ că, după mine, va veni un profet ce se va chema *Mahomet "*[45].

Acest înşelător a susţinut mai întâi că Mozaismul şi Creştinismul, de care se servise pentru a redacta Coranul, nu sunt decât nişte criminale *alterări* ale învăţăturii sale, care *singură este eternă*.

Mai târziu, văzând cum Creştinismul devine universal, îşi închipui că şi doctrina sa din Alcoran ar putea ajunge să fie *universală,* înlăturând pe cea a Evangheliei şi se gândi să întindă Islamismul, prin arme, peste tot pământul[46].

Dar pentru ca să poţi pretinde că ai fondat o religie universală, trebuie ca mai întâi s-o *zideşti pe* adevăr şi nu să recurgi la minciună. Mai mult, trebuie să o dezbraci de orice legătură care ar face-o să atârne de un anumit *Stat naţional.*

Or, aceste condiţii n-au fost împlinite de către Ma-

---

blânde, smerite, cinstite, evlavioase, mulţumite, curate, fecioare şi nefecioare". (Coran, *Chap, de ta Defense,* p. 445).

[45] Coran, *Chap, du Rang,* p. 438.

[46] Printr-un fel de sminteală de neînţeles şi în tot cazul inconştientă, câţiva politicieni agramaţi, care Ea un moment oarecare au constituit guvernul României, au obligat pe bieţii contribuabili să suporte cheltuielile construirii unei catedrale mahomedane în Constanţa, adică să zidească un templu religiei

homedanism - precum nici de Judaism - căci *ambele religii sunt bazate pe* minciuni şi, în plus, constituie, una codul naţiei arabe, cealaltă codul naţiei jidoveşti.

într-adevăr, nici ovreii nu pot să conceapă decât un *Judaism universal* - adică o curată contradicţie, un *particularism general,* cum zice istoricul MOEHLER -iar Mesia lor, aşteptat cu nerăbdare, n-ar fi decât un fel de Mahomet, ieşit din neamul lor[47].

III. Legea iubirii

În Coran - care pretinde că înlocuieşte Evanghelia - nu se găseşte, nicăieri ceva care să se apropie de *Caritatea creştină,* sau cel puţin să semene cu nişte urme de simpatie către alte popoare decât arabii

Din contra, după Islam, omenirea se împarte în musulmani şi necredincioşi. Or, împotriva acestora din urmă - care sunt numiţi cu dispreţ „ghiauri" şi câini cu faţă de om - orice mahomedan nutreşte o ură oarbă, pe care n-o satură, de cele mai multe ori, decât prin *iatagan*.

* * *

În rezumat

a) Coranul - în loc să *combată patima de proprietate* - a favorizat jafurile şi le-a adăugat incendiul devastator care a acoperit cu ruine ţări întregi.

b) Coranul - în loc să *lupte împotriva patimei de dominaţie* - a stabilit o tiranie cumplită din care au rezultat războaie pustiitoare şi o sclavie oribilă. Dacă

[47] „Mesia trebuie să fie un mare **cuceritor** care va face ca toate naţiile din iume să fie *roabe jidovilor".* (Drach, De *l'harmonie entre l'Eglise et la Synagogue,* 1844, p. 98 - Vezi Chabauty, *Les Juifs nos Maîtres,* 1882, **p.** 148).

adăugăm la aceasta legea Talionului şi poligamia, cu corolarul său, demasculaţia păzitorilor seraiurilor, vom avea un tablou care ne va da o idee despre principalele ciuperci veninoase crescute pe gunoiul moral al islamismului.

c) - Coranul - ca şi Talmudul - se reazemă pe minciună.

d) - Coranul a înlocuit *caritatea* printr-o ură cruda şi sângeroasă care nu se întâlneşte decât la jidovi.

într-adevăr, cele două ramuri, arabă şi ovreiască, sunt, şi una şi alta, foarte lacome de sânge omenesc.

Dar' dacă mahomedanii, care posedă o oarecare bravură seamănă cu nişte tigri sălbatici - ovreii, care nu se manifestă decât prin laşitate, aduc mai mult cu ploşniţele sau cu... păduchii vâscoşi şi lipicioşi - după cum se exprimă DRUMONT[48].

[48] Drumont, *la France Juive,* I, p. 39, Paris.

TALMUDUL

Pe vremea lui Iisus Hristos, secta fariseilor răspândea printre ovrei oarecare învăţături explicative asupra Bibliei.

Pentru ca să împiedice pierderea acestor doctrine, zise tradiţionale, un haham, numit IUDA HA-KADOŞ (sfântul) a scris, către sfârşitul veacului al II-lea, o carte intitulată *Mişna*.

Mai târziu, Mişna s-a mărit cu diverse comentarii, care au format Ghemara.

Aceste comentarii - împreună cu *Mişna* care le serveşte de text - constituie **Talmudul.**

Sunt două Talmuduri: unul numit *Talmudul din Ierusalim* (Talmud Jeruşalmi), care a fost scris în Palestina, probabil în Tiberiada, pe la anul 380[49] după Hristos; şi celălalt, numit *Talmudul din Babilon* (Talmud Babli) care a fost redactat în Babilonia şi isprăvit către sfârşitul secolului VI.

Dar Talmudul din Babilon a fost mai târziu amplificat prin comentarii făcute de hahamii din Evul Mediu.

Astfel, MOISE MAIMONIDE, rabin din secolul al XII-lea, a scris un extract din Talmud şi a numit lucrarea sa, *Iad Hacazaca* (mână tare).

RACHI, haham din Troyes şi în urma lui mai mulţi rabini francezi, din veacurile al XII-lea şi al XIII-lea -au redactat nişte glose talmudice numite *Tosafot* (adiţiuni), de unde se trage şi numele de Tosafişti, sub

---

[49] A Darmesteter, Le *Talmud,* p. 385.

care sunt cunoscuţi.

IOSEF KARO, haham spaniol din secolul al XVI-lea, care a locuit câtăva vreme la Nicopol şi la Constanti-nopol, a publicat în 1567 lucrarea *Şulhan-Aruk* (masă pusă), în care „toate legile religioase şi civile ale iudeilor sunt clasate în ordinea subiectelor"[5º]. Acest fel de Cod talmudic se adresează tuturor ovreilor.

Josef Karo, după ce a analizat şi rezumat opiniile emise de toţi predecesorii săi, ne dădu *Şulhan-Aruk:* care fu *adoptat de totalitatea israiliţilor, drept cod de religie*[51].

Astăzi, acest cod formează şi o carte didactică pentru toate *şcolile ovreieşti* din lumea întreagă.

BARTOLOCCI, unul din oamenii cei mai adânc cunoscători ai afacerilor ebraice, fixează - în *Bibliotheca Rabhinica* - terminarea definitivă a Talmudului, la sfârşitul secolului al XVI-lea"[52].

Pentru ca să ştim ce este Talmudul, ne-am procurat *Talmudul din Jerusalim,* care a fost tradus în franţuzeşte de MOISE SCHWAB[53].

L-am citit cu atenţie şi n-am găsit într-însul decât nişte interminabile discuţii de cele mai multe ori copilăreşti şi ridicole, cu chiţibuşuri meschine[54], azvârlite –

---

[50] Idem, I. cit, p. 439.

[51] M. Schwab, Le *Talmud dejerusalem,* Introd., p. LI.

[52] Rupert, *Biserica şi Sinagoga,* p. 4, trad, română după *L'Eglise et la Synagogue,* 1859, Paris (Casterman edit).

[53] *Moise Schwab, Le Talmud de Jerusalem, 12, vol., 1871-1890.*

[54] Iată un exemplu, luat dintre mii: „De se găseşte în Templu o insectă moartă, Cohenul (preotul) poate s-o scoată afară, luând-o în brâul său, pentru ca să nu lase să stea acolo murdăria; acesta este sfatul lui R. Johanan, b. Broca.

R. Juda zice: trebuie s-o ia cu un cleşte de lemn"... (M Schwab,

cum zice un autor ovreii - într-o „sălbatică neorânduială".

cum zice un autor ovrei[55] - într-o „sălbatică neorânduială".

Dar Talmudul de care se servesc jidovii, este *Talmudul din Babilon*.

într-adevăr, „Talmudul babilonic... fu primit de întregul Israil"[56].

„Talmudul din Babilon,... a fost singurul adoptat de Sinagogă, pe când Talmudul din Ierusalim... a fost neglijat de doctorii şi de copiştii Evului Mediu"[57].

Or Talmudul din Babilon, în ediţiile vechi - de exemplu în cea din Veneţia din 1520 şi în cea din Amsterdam din 1600 - conţine numeroase pasaje în care se referea la *patimile de proprietate şi de dominaţie*.

În ediţiile mai recente aceste pasaje - care sunt pline de ură împotriva a tot ce nu e jidov - au fost înlocuite prin cercuri sau prin linii în alb. într-adevăr, un Sinod ovreiesc ţinut în Polonia în 1631 a prescris ca în viitor asemenea pasaje să nu mai fie imprimate ci să fie spuse prin grai în şcoli[58].

I. cit, Trăite Erubin, T. IV, p. 305).

[55] A. Darmesteter, I. cit, p. 387.

[56] Drach, *De l'harmonie entre l'Eglise et la Synagogue,* T.l, p. 164,1844. Drach este un rabin convertit care are asupra Talmudului toată competenţa cerută: Noi - spune el - care după meserie am profesat multă vreme Talmudul şi i-am explicat doctrina, după ce am urmat un curs special în timp de ani îndelungaţi sub doctorii israiiiţi cei mai renumiţi din acest secol... *vom vorbi în cunoştinţă de cauză* şi cu nepărtinire". (I. cit, p. 122).

[57] A. Darmesteter, I. cit., p. 386.

[58] Iată textul enciclicei acestui Sinod:

„De aceea, ordonăm, sub pedeapsă de *excomunicare majoră,* să nu se imprime nimic, în ediţiile viitoare ale *Mişnei* sau ale *Ghemarei,* care să privească, în bine sau în rău, actele lui Iisus Nazarineanul. Poruncim, prin urmare, să se lase *în alb,* locurile în care e vorba de Iisus Nazarineanul. Un cerc ca acesta O, pus

Dar aceste pasaje au fost traduse de mai multe ori, fie de hahamii convertiţi la creştinism, fie de orientalişti sau de profesori de limba ebraică, ne-ovrei ca bunăoară de WAGENSEII, de DANZ, de EISENMENGER şi mai de curând de Dr. AUGUST ROHLING, profesor la Universitatea din Praga.

Vom împrumuta lucrării acestui din urmă savant[59] pasajele talmudice care ne interesează, pentru ca să le supunem criticii biologice.

Jidanii au căutat, întotdeauna, să ascundă secretele criminale ale legislaţiei lor.

De câte ori a vrut cineva să tragă vălul care acoperă mârşăvia Talmudului a dezlănţuit imediat ura cea mai' cumplită a jidovilor, care au *tăgăduit* exactitatea traducerii şi au încercat, prin toate mijloacele posibile, să se *răzbune împotriva traducătorului*[60].

Astfel, când în 1700 orientalistul EISENMENGER, după un studiu de 20 de ani, publică traducerea unei părţi din Talmud în cartea sa *Iudaismul descoperit,* jidovimea scoase un răget de turbare.

în loc, va încunoştiinţa pe hahamii şi pe dascălii de şcoală, să înveţe pe tinerime aceste pasaje, numai prin *viu grai.*(Drach,I.cit,T.I,p.167).

[59] Prof Dr. August Rohling, *Ovreiul talmudist,* tradus în româneşte, după a patra ediţie germană, de S.R.I.S., şi I.P.P.; Budapesta, 1876. (Bibliot Academiei Române, A, 17660). Am confruntat această traducere, cu aceea ce se găseşte în cartea lui Chabauty *{Les Juifs nos maîtres),* şi care este făcută după un manuscris latinesc din secolul al Xlll-lea: *Extractiones de Talmud.* Acest manuscris, - la redactarea căruia a colaborat Nicolas Donin, savant ovrei din La Rochelle, trecut la creştinism în 1236 - se găseşte la No. 16.558 ai Bibliot. Naţionale din Paris, fol. 231.

[60] Iată ce-l aşteaptă pe creştinul care îndrăzneşte să deschidă Talmudul şi să-i traducă grozăviile: „Un goi care studiază legea, este demn de moarte". (Talmud Babli. *Trăite Sanhedrin* f. 59, c. 1. Vezi Rohling, I. cit, p. 94).

Ovreii încercară mai întâi să confişte această carte. Dar, neputând, ei oferiră autorului 10.000 de taleri pentru ca să-şi retragă scrierea.

Frederic I, regele Prusiei, căruia se adresară în urmă hahamii, calomniind pe EISENMENGER şi acuzân-du-l că este un falsificator, însărcină Universităţile din Giessen, din Heidelberg şi din Meinz să caute dacă într-adevăr erau pasaje rău citate sau falsificate în lucrarea acestui savant.

Însă traducerea lui EISENMENGER şi citatele lui au fost în unanimitate declarate autentice şi hahamii -*nemaiputând să mintă* în faţa a trei Universităţi - au fost siliţi *să le confirme* în mod solemn[61].

Dar asupra nici unuia dintre traducătorii Talmudului jidănimea nu s-a îndârjit cu atâta furie ca asupra celebrului orientalist ROHLING. Toată haita presei ovreieşti s-a năpustit asupra lui, numindu-l: *bârfitorul nevinovaţilor, apostolul obscurantismului* şi amenin-ţându-l cu nimicirea morală.

Totuşi ROHLING nu s-a lăsat intimidat şi sfârşeşte astfel prefaţa ediţiei a 4-a a lucrării sale: „Pentru ca să ştie Iuda că nu tratăm cu uşurinţă cărţile sale „sfinte", ne obligăm bucuros să-i plătim suma de 1.000 de taleri, dacă *Societatea orientală germană va judeca* citatele noastre ca inventii sau ca falsităţi"[62].

O scenă identică s-a petrecut când cu publicarea unei traduceri a *Şulhan-Aruk-u-lui.*

În 1883, a apărut o carte: *Judenspiegel im Lichte der Wahrheit* (Oglinda ovreiului la lumina adevărului)

- al cărei autor s-a ascuns sub pseudonimul Dr. JUSTUS
- şi care conţine o *sută de legi* traduse din *Şulhan-Aruk.*

---

[61] Rohling, I. Cit. p.l2.

[62] Rohiing. I. cit, Prefaţă, p. 21.

Jidovii, înfuriaţi, acuzară pe un redactor al „Mercurului Westfaliei", care fu târât în faţa tribunalelor ca plastograf.

La proces, profesorul Dr. ECKER fu chemat ca expert şi fu silit să examineze amănunţit cele o sută de legi din *Judenspiegel.*

În concluzia sa, savantul orientalist numeşte aceste legi *infame"* şi raportul său a avut, ca urmare, achitarea acuzatului.

Înainte de a întreprinde studiul critic al prescripţiilor talmudice, să ne întrebăm *ce valoare are,* pentru ovrei, *Talmudul Babilonului;*

Hahamii prezintă acest Talmud ca fiind o *carte sfântă,* emanată din inspiraţia divină, şi mai importantă chiar decât Biblia[63].

Şi, într-adevăr, citim în Talmud:

„Biblia se aseamănă cu apa; *Mişna* cu vinul; iar *Ghemara* cu vinul care are o aromă parfumată"[64].

„Cel ce citeşte *Biblia,* fără *Mişna* şi *Ghemara,* este ca şi cum n-ar avea Dumnezeu[65].

„Păcatele contra Talmudului sunt mai grave ca păcatele contra Bibliei"[66].

„Cel ce dispreţuieşte cuvintele hahamilor merită moarte"[67].

„Marele rabin Menachem zice că însuşi Dumnezeu consultă pe hahamii de pe Pământ, dacă se întâmplă în

---

[63] Rohling, I. cit, p. 31.

[64] Talmud Babli. *Trai Sophârim.* f 13,col.2 - Vezi Rohling, I. cit, p. 32.

[65] Talmud Babli., *Schaara Zed,* f. 9 - Vezi Rohling, I. cit, p. 33.

[66] Talmud Babli. Trat *Sanhâdrin.* f.88, c.2 - Vezi Rohling, I. cit, p. 32.

cer vreo neînţelegere asupra legilor" [68].

„Cuvintele hahamilor sunt cuvintele Dumnezeului viu"[69].

MAIMONIDE vorbeşte despre Talmud în chipul următor:

„Tot ce conţine *Ghemara* din Babilon este *obligator* pentru orice ovrei, căci cuprinsul *Ghemarei* a fost în întregime aprobat de tot Israilul"[70].

Acelaşi haham adaugă:

„Cei ce calcă învăţăturile Scribilor trebuie să fie mai aspru pedepsiţi ca cei ce violează legea lui Moise. Călcătorul legii lui Moise poate fi iertat, însă violatorul preceptelor hahamilor *trebuie să fie pedepsit cu moartea...*

Primul venit dintre credincioşi trebuie să omoare pe ovreiul care tăgăduieşte tradiţia Rabinilor... Nici martori, nici dojeni prealabile, nici judecători nu sunt trebuincioşi. Cine îndeplineşte această execuţie are meritul unei fapte bune"[71].

Iată, de altfel, ce zic despre Talmud ovreii de azi:

„Cu cât Creştinismul, întinzându-se, deschise largul său sân naţiilor păgâne, cu atât Judaismul trebui să se închidă în el însuşi, să se strângă cu o grijă geloasă şi să înmulţească practicele şi observările din

---

[67] Talmud BabIL *Trat. Erubin,* f. 21, c. 2 - Vezi Rohling, I. cit, p. 32.

[68] *Ad Pent,* p.28, f. 129, c. 3 - Vezi Rohling, I. cit. p. 34.

[69] *Bechai, Ad. Pent,* p. 44, f. 201, c. 41 - Vezi Rohling, I. cit, p. 34.

[70] Maimonide, *Iad Hacazaca.* Discours prâliminaire. - Vezi Drach, i cit, I, p.164 şi 179. *J* Vezi şi Chabauty, *Les Juifs nos Maitres,* p. 185.

[71] Maimonide, *Trăite des docteurs rebelles,* c. III. p. 52. -Vezi Drach, Deuxieme lettre d'un rabbin converti, p. 332. - Vezi Chabauty, I. cit, p. 186.

fiecare zi, din fiecare ceas.

fiecare zi, din fiecare ceas.

Astfel se sapă mai adânc *prăpastia care despărţea Judaismul de Creştinism* şi de păgâni... Atunci se văzu acest fenomen straniu şi unic în istorie, adică un popor, risipit în cele patru colţuri ale lumii, dar totuşi rămânând *unul* - o naţie fără patrie, dar fiind pururea vie. O carte *săvârşi această minune* - Talmudul"[72].

Judaismul îşi are expresia în Talmud, care este o inspiraţie depărtată sau un ecou slăbit de locaşul unde s-a încarnat şi unde a luat formă, pentru a intra, din abstracţie, în domeniul lucrurilor reale.

Studiul Judaismului este acel al Talmudului - precum studiul Talmudului este acel alJudaismului.

A vrea să explici pe unul, fără să explici pe celalalt, este o tentativă himerică. Sunt două lucruri nedespărţite, sau mai bine zis *un singur şi acelaşi lucru"[73].*

„Talmudul fu primit, încă de la apariţia sa, ca *expresia adevărată şi sinceră a legii tradiţionale.* Numeroase şcoli în care Talmudul fu obiectul studiului celui mai respectuos se iviră deodată în Orient şi în Occident. Opera, răsărită pe malul Eufratului, fu într-o clipă în mâinile ovreilor care locuiau pe malurile Rinului, ale Dunării şi ale Vistulei"[74].

„Studiul zilnic al Talmudului, la ovrei, începea de la zece ani, pentru a se sfârşi cu *viaţa "[75].*

„Cei ce se măgulesc, ca prin ajutorul Bibliei să cunoască religia noastră, sunt într-o desăvârşită greşeală... *Cărţile talmudice sunt acelea care regulează[76]*

---

[72] A. Darmesteter, I. cit, p. 434.

[73] A Darmesteter, I. cit, p. 416.

[74] M. Schwab, I. cit, Introduction, p. XXXVII.

[75] A Darmesteter, I. cit, p. 393.

[76] Regulează - regularizează, reglementează, organizează

viaţa religioasă a ovreiului, de la prima aspiraţie, până la ultimul suspin"[77].

Iată acum ce zice, despre Talmud, un alt jidov, -haham convertit la creştinism:

„Talmudul este codul complet, civil şi religios, al Sinagogei... El este codul care reglementează, până în momentul de faţă, *purtarea ovreilor*... şi pentru care ei profesează un respect religios ce merge până la fanatism".[78]

Prin urmare, ***Talmudul*** *are o valoare enormă pentru ovrei.* El este - după propria lor mărturisire -*creatorul Judaismului de astăzi;* el este ***codul ce*** reglementează, până în momentul de faţă, ***conduita poporului lui Israil.***

Se înţelege deci uşor, ce însemnătate prezintă din punctul nostru de vedere, aceasta a *doua legislaţie, ovreiască.*

Prin urmare, vom căuta ce prescrie Talmudul în ceea ce priveşte *patimile de proprietate şi de dominaţie.*

I. Patima de proprietate

Talmudul hărăzeşte numai jidovilor *întreg pământul* cu toate bunurile din lume.

„Dumnezeu a măsurat pământul şi a dat ovreilor pe *goimi* (adică pe cei ce nu sunt ovrei) cu toate *avuturile lor"*[79].

---

[77] Singer, Citat de Misfin, în *Les Saints Lieux,* T. III, p. 549 şi de A. Saubin, în Le *Talmud,* p.5.

[78] Drach, I. cit, T. I, p. 164 - Vezi Mousseaux, Le *Juif,* c. (V, p. 87.

[79] Talmud Babli. *Trăită Baba-Kamma,* f. 32, c. 2 - Vezi Rohling, I.. cit, p. 63. Cuvântul *goi* (la plural *goimi)* este echivalent cu *ghiaur*

„„Dumnezeu a dat iudeilor putere asupra *averii şi a vieţii tuturor popoarelor.*[80]

Israil este ca stăpâna casei, căreia bărbatul îi aduce bani. într-adevăr, *fără să îndure greutatea muncii,* el trebuie să primească bani de la toate popoarele din lume"[81].

„Când va veni Mesia, ovreii se vor îmbogăţi enorm, pentru că toate tezaurele popoarelor vor trece în mâinile lor"[82].

în consecinţă, Talmudul dă jidovilor dreptul de a fura pe goimi.

„Este permis să despoi pe un goi."[83]

După MAIMONIDE, preceptul biblic „să nu furi" înseamnă **„să nu furi pe nici un om, adică pe nici un ovrei"[84] - goimii nefiind oameni.**

De altfel, când un jidan fură pe un goi, *el nu face decât să-şi reia avutul său.*

După Talmud, *„proprietatea unui ne-ovrei* e ca un lucru părăsit, ca un deşert, ca nisipul mării: *adevăratul proprietar legitim este ovreiul, care o ia cel dintâi"*[85].

---

al mahomedanilor şi reprezintă - atât unul cât şi altul, expresii de ură şi de *dispreţ.*

[80] Albo. *Sepher'.* Ik., f. 3. c. 25 - Ialkut-Chimeoni, *Ad Hab.,* f. 83, c. 3. n. 563 - Vezi Rohling, I. cit, p. 63.

[81] Ialkut Chimeoni, f. 75, c. 2 - Vezi Rohling, I. cit, p. 55.

[82] Talmud Babli. *Trat Pes.,* f 119 şi Trat *Sanhedrin,* f. 110 - Vezi Rohling, I. cit, p. 55.

[83] Talmud Babli, Trat *Baba-Metzia,* f.3,.c.2 - Vezi Rohling.I.cit., p. 64.

[84] Maimonide, *Sepher miz.,* f. 105, c. 2 - Vezi Rohling. I. cit, p. 64.

[85] Pfeffiarkoni (rabin convertit) Talmud Babli., Trat. *Baba-Batra*

După rabinul Solomon Iarchi, sau RACHI, „averile goimilor sunt ca nişte **lucruri fără stăpân** şi aparţin primului jidan care le ocupă."[86]

De asemenea, Talmudul interzice ovreiului să dea înapoi goiului un lucru, pe care acesta l-a pierdut.

„Este oprit să dai goiului un lucru pe care dânsul l-a pierdut. Cel ce dă unui goi obiectul pierdut nu va găsi iertare înaintea lui Dumnezeu"[87].

„Tot ovreiul care a găsit vreun lucru trebuie să-l restituie stăpânului. Această prescripţie se aplică numai în cazul când e vorba de un iudeu care a pierdut ceva. Dacă lucrul este al unui Akum[88], ovreiul care l-a găsit nu este obligat să i-l mai dea; ba, ce e mai mult, este un păcat mare să restitui ceva unui Akum.

Se face o excepţie când se restituie obiectul pierdut, pentru ca neovreii să zică: *Ovreii sunt oameni de treabă"*[89].

Dar, pentru că e vorba să *îţi reiei avutul,* toate mijloacele sunt bune. Astfel, Talmudul, în afară *de furt* şi

---

Dissert, philolog.. p. 11 - Vezi Rupert, I. cit, p. 19 - vezi şi Trat. Baba-Metzia, f. 114, recto (edit. Amsterd. 1645), cite par G. des Mousseaux, *Le Juif,* p. 127.

[86] Rupert, I. cit, p. 19.

[87] Talmud Babli.T Sanhdrin, f. 76, c. 2. T. Baba-Kamma, f. 13, c. 2 - Rohiing I.. Cit. p. 67

[88] Iudeii susţin că numele de *Akum,* de *Nohri* - sinonime cu cuvântul *Goi* - nu desemnează pe creştini, ci numai pe adoratorii de stele. La aceasta se poate răspunde că aceste nume se găsesc în Şulhan-Aruk şi că în timpul când această carte a fost scrisă (1567) ovreii nu mai trăiau printre păgânii ce se închinau la stele ci printre creştini. De altfel, în mai multe locuri se vorbeşte limpede de *Crucea* creştinilor. Mahomedanii sunt numiţi *Işmhelim* (Drach).

[89] Karo. *Şulhan-Aruk, Choschen-Hamischpath,* 34.

de *tăinuirea* lucrurilor găsite, mai recomandă jidanilor *cămătăria, frauda* şi chiar *jurământul fals.*

1. Cămătăria

„Este oprit să împrumuţi pe goimi,fără *camătă".*[90]

„Dumnezeu a poruncit să practici cămătăria faţă de un goi şi să nu-i împrumuţi bani, decât numai dacă consimte să plătească dobândă; astfel ca, în loc să-l ajuţi, să-i faci pagubă[91] chiar când îţi este trebuincios însă, faţă de un Israilit asemenea procedare nu este permisă"[92].

„Este permis să împrumuţi, cu *camătă,* pe un Akum pentru că este o faptă plăcută lui Dumnezeu să iei dobândă nedreaptă de la un Akum"[93].

2. Frauda

„Este permis să *înşelaţi* pe un goi şi să luaţi camătă de la dânsul; dar dacă vindeţi ceva aproapelui vostru (jidovului) sau dacă cumpăraţi ceva de la ei (de la jidovi) vă este oprit să-i înşelaţi"[94].

---

[90] Talmud Babli., *Trat Aboda-Zara, f.* 77, c 1, pisk. Tos. I. - Vezi Rohling, I. Cit. p. 71.

[91] „Dacă vreun creştin are lipsă de parale, ovreii îi adaugă camătă peste camătă, până când suma datorată devine atât de mare, încât creştinul nu o mai poate plăti decât vânzându-şi averea... Atunci jidanul îl trage în judecată şi lucrează astfel ca tribunalul să-i dea lui posesia întregii averi a goiului". (Schwab, haham convertit). *Judische Deckmantel* - Vezi Rohling, I. cit, p. 74.

[92] Maimonide, *Sepher Mizvoth Gadol,* f. 73, c. 4 - Vezi Rohling, I. cit, p. 71.

[93] Karo, *Şulhan-Aruk, Orach-Chain,* f. 539, p. 16.

[94] Talmud Babli., Trat *Baba-Metzia,* f. 61, c. I, Tos şi Trat *Megilla,* f. 13, c. 2. - Vezi Rohling, I. cit, p. 65.

După Talmud ovreiul poate să *înşele* pe un goi, pentru că - dacă este scris „să nu faci pagubă aproapelui tău" - nu este scris „să nu faci pagubă unui goi"[95]. '"

„Este sever oprit iudeului să *înşele* pe aproapele său (adică pe un alt iudeu)... Cel ce a înşelat trebuie să dea îndărăt. Dar această prescripţie nu priveşte decât afacerile dintre jidovi. Într-adevăr, este permis unui ovrei să *înşele* pe un Akum şi, în acest caz, îi este oprit să-i restituie ce a furat pentru că este spus în Sfânta Scriptură: Nu înşela pe fratele tău - iar ne-ovreii nu sunt fraţii noştri, ci sunt mai rău decât câinii"[96].

„Când un evreu ţine în gheare pe un Akum, alţi evrei pot şi ei să împrumute cu bani pe acest Akum şi să-l înşele, până ca ne-evreul să-şi piardă toată averea, într-adevăr, banii unui Akum sunt bani fără posesor şi oricine se poate face stăpân pe ei.[97]

„Dacă un jidov are vreo afacere de bani cu un Akum şi vine un alt jidov de înşală şi el pe acelaşi Akum fie prin măsuri false, fie prin socoteli frauduroase, atunci cei doi jidovi trebuie să-şi împartă profitul ce le-a dat Dumnezeu"[98].

„Dacă vreun ovrei are în ţara sa un proces cu un goi, veţi face astfel ca ovreiul să câştige, şi veţi zice ne-ovreiului: *Aşa vrea legea noastră.*

Dacă ovreiul se găseşte într-o ţară străină şi dacă legile îi vor fi favorabile veţi judeca, bineînţeles, în folosul fratelui vostru şi veţi zice goiului: *Aşa vrea*

---

[95] Talmud Babli., Trat *Sanhedrin, 157,* c. 1, Tos. - Vezi RohHng, l. cit, p. 63.

[96] Karo, Şulhan-Aruk; *Choschen Hamischpath,* 227, 31.

[97] Karo, *Şulhan-Aruk, Choschen Hamischpath,* 156, 24.

[98] Karo, SulharvAruir, *Choschen Hamischpath,* 183, 28.

legea voastră.

Dar, dacă ovreii nu sunt stăpâni pe ţară şi dacă legile sunt priincioase goiului, trebuie să recurgi la intrigi (la coruperea judecătorilor) pentru ca ovreiul să poată câştiga procesul".[99]

3. Jurământul fals

Talmudul sfătuieşte pe jidani să jure, când sunt forţaţi, dar cu o restricţie mintală, care anulează acest jurământ.

„Rabi Akiba a jurat, dar s-a gândit, în sufletul său, că acest jurământ nu era valabil".[100]

Dacă un rege cere unui ovrei să mărturisească, cu jurământ, că un alt ovrei a dezonorat o goia - crimă ce merită pedeapsa cu moartea acest jurământ, fiind silit, trebuie să fie nimicit în gând"[101].

Totuşi e indispensabil ca jurământul să fie anulat fără ca goiul să bage de seamă, căci altfel religia talmudică ar fi desconsiderată.[102]

De altfel, jidovii pot fi uşor dezlegaţi chiar de jurămintele cele mai sfinte.

„De câte ori luaţi trei oameni şi îi constituiţi în Tribunal asupra lui Israil, ei au aceeaşi autoritate ca tribunalul lui Moise".[103]

[99] Talmud Babli., *Trat Baba-Kamma,* f. 113, c. 1 - Vezi RohHng, I. cit, p. 65.

[100] Talmud Babli, *Trai Kalla,* f.18, c. 2 - Vezi Rohling, I. cit, p. 86

[101] Karo, *Şulhan-Aruk, Jore Dear,* 232. 12, 14. - Vezi Rohling, I. cit., p. 87.

[102] Karo, *Şulhan-Aruk, Jore Dear,*232,12,14.-Vezi Rohling,I.cit.,p. 88.

[103] Talmud Babli, *Trai Hagica,* f. 10, c. 1. - Vezi Chabauty, I. cit, p.

Aşadar, - adaugă DRACH, rabin convertit - *„trei ovrei oarecare* - pe care un alt ovrei îi ridică la rangul de judecători - au deplină putere în ochii Sinagogei ca *să-l dezlege de jurăminte* şi să-i anuleze făgăduielile şi angajamentele, atât pentru trecut cât şi pentru viitor... Acest tribunal declară, fără altă formă de proces, *orice promisiune şi orice jurământ,* ca nule, de nul efect şi neavenite".[104]

Dar, ce e mai mult, la sărbătoarea Reconcilierii (lom Kipur), *jidanii de azi* recită în mod solemn la Sinagogă, rugăciunea *Kol Nidre,* al cărei conţinut, iată-l:

„Toate promisiunile... şi toate jurămintele ce le vom face şi le vom jura şi ne vom lega şi vom împovăra cu ele sufletul nostru - din această zi a împăcării şi până la cea următoare, care va veni spre binele nostru *-le regretăm pe toate,* ele să fie dezlegate, iertate, desfiinţate, anulate, nimicite, fără putere şi fără valoare. *Făgăduinţele noastre să nu fie făgăduinţe şi jurămintele noastre să nu fie jurăminte"[105].*

196. - Vezi şi Maimonide, *Sepher Mizvoth Gadol,* f. 70, c. 1. -Vezi şi Rohling. I.. cit., p. 90.

[104] Drach, I. cit, 2 lettre, p. 82. 1827, Paris - Vezi G. des Mousseaux, I. cit. c. V, p. 151.

[105] Mahsor, Augsburg, 1536; Idem. Praga II, f. 91, a; - Vezi şi Karo, *Şulhan-Aruk,* I, 619. - Vezi şi Rohling, I. cit, p. 90. Această traducere a fost făcută de Herman Leberecht Strack -profesor la Universitatea din Berlin, şi a fost revăzută de Dr. V. Tarnavschi, profesor la Universitatea din Cernăuţi pentru studiul Bibliei şi al limbilor orientale, şi de Dr. O. Isopescul, docent la aceeaşi Universitate,- care îi garantează exactitatea (29 iulie 1909). Citată de A. C. Cuza în *Neamul Românesc,* la 9 octombrie 1909.

II. Patima de dominaţie

a) *în familie,* Talmudul dă ovreiului o putere absolută asupra ovreicei.

„Omul poate să uzeze de femeia sa, aşa cum îi place, ca de o bucată de carne ce o cumpără de la măcelar"[106].

El poate... să o trateze ca în Sodoma[107]; şi dacă ea se plânge, hahamii îi răspund: „nu putem să-ţi venim în ajutor, căci legea te-a dat pradă bărbatului tău"[108].

Talmudul merge până la a tolera *poligamia*.

„Regele nu se poate însura cu mai mult de *optsprezece femei.* R. Iuda zice că el poate lua mai multe -numai să nu ia femei capabile de a-l corupe"[109].

Adulterul, cu o femeie ce nu e jidoafcă, *nu este socotit* şi nu poate fi pedepsit[110] căci, **la goi[111], nu există măritiş.**

„Căsătoriile ne-ovreilor nu aduc după ele nici o obligaţie. Viaţa lor e legată ca aceea a *cailor*.

De asemenea, ***copiii n-au nici o legătură de familie cu părinţii lor*** - şi când părinţii şi copiii trec la Judaism, *fiul poate să se însoare cu mama* sa"[112].

Dar, ce e mai mult, după hahami „e permis jidanului să abuzeze şi să dezonoreze o femeie necredin-

---

[106]Talmud Babli., *TraiNedarim,* f. 20, c. 2. - Vezi Rohling, I. cit, p. 81.

[107] Idem. I. Cit.

[108] Talmud Babli, *Trat. Sanhedrin,* f. 58, o. 2. - Vezi Rohling, I. cit, p. 81.

[109] Talmud Teruşahni, Trat. *Sanhâdrin,* p. 250; tradus în franţuzeşte de M. Schwab.

[110] Talmud Babli, Trat *Sanhedrin,* f. 52, c. 2. - Vezi Rohling, I. cit, p. 77.

[111] Rachi, *Ad. Pent Lev., I.* 20, c. 10. - Vezi Rohling, I. cit, p. 77.

[112] Karo, *Şulhan-Anik, Jore Deach,* 269,88.

cioasă[113]".

Pe lângă aceasta, contrar moralei creştine, legislaţia talmudică recunoaşte şi sprijină cu putere instituţia robiei.

„Talmudul, ca şi dreptul roman, despoaie pe rob de orice personalitate şi îl asimilează cu o simplă proprietate... Constituţia mozaică recunoaşte două feluri de sclavi, care n-au nici aceleaşi drepturi nici aceeaşi poziţie: robul iudeu şi robul străin. Această deosebire, este formală în Biblie, dar ea reiese cu mai multă precizie din Talmud"[114]

b) - în *naţie,* Talmudul dă ovreilor un *drept de dominaţie absolută* asupra a tot ce nu este ovrei, adică *asupra omenirii întregi.*

El proclamă că singuri jidovii sunt oameni, pe când goimii nu sunt decât animale.

„Urmaşi ai lui Abraham, Domnul v-a zis: ... **voi sunteţi oameni, pe când celelalte popoare ale lumii nu sunt formate de oameni... ci de bestii.[115]**

„Ovreii sunt oameni,... pe când goimii sunt porci[116]".

---

[113]Matmonide, *Iad Hacaz.,* f.2,c.2 şi *Hilch Malachim,* f.2, c.3 -Vezi Rohling, I. Cit. p.78.

Se înţelege acum deflorarea a 16 fete de ţărani, de către satirul jidan R. din Botoşani, şi aceea a patru fetiţe române, murdărite de un alt jidan, din Fălticeni, despre care vom vorbi mai departe.

[114] Zadoc Kahn (mare rabin din Franţa), *L'esclavage selon la Bible et le Talmud,* p. 67, Paris. Citat de Moise Sehwab în *Talmud de Jerusalem,* îh *Trăite Berakhoth,* Introduction, p. XXXIV, Paris, 1871.

[115] Talmud Babli., Trat. *Baba-Metzia,* f. 114, c. 2. - Vezi Rohfing, I. cit, p. 58.

[116] Ialkut-Rubeni, f. 10, col. 2. - Vezi Rohling, I. cit, p. 59.

„Ne-ovreii sunt câini şi măgari"[117].

Goimii, fiind nişte bestii, - date de Dumnezeu însuşi jidanilor. Aceştia (jidanii) au asupra lor *dreptul de viaţă şi de moarte* pe care omul o are asupra animalelor şi mai ales acela de a le exploata, ca pe nişte vite de muncă, cât poate şi în singur profitul său.

„Precum oamenii domnesc asupra animalelor, aşa şi *ovreii trebuie să domnească asupra celorlalte naţii ale pământului".[118]*

După Talmud, „Mesia va da *imperiul lumii* ovreilor, cărora vor servi şi se vor supune toate popoarele"[119].

Hahami celebri, ca MAIMONIDE, ARARRANEL, etc., cred în viitoarea dominaţie universală a jidovilor"[120].

„Peste tot pe *unde se stabilesc ovreii, trebuie* ca ei să devină stăpâni şi până ce nu obţin dominaţia absolută trebuie să se considere ca exilaţi şi ca prizonieri.

---

[117]Talmud Babli., *Tratatul Berachot,* f. 25, c. 2. - Vezi Rohfing, I. cit, p. 59.

[118]Zeror, h., f. 101, c. 2. - Vezi Rohling, I. cit, p. 58.

[119] Talmud Babli, *Tratatul Schabb,* f. 120, c / - *Tratatul Sanhedrin,* f. 88, c. 2; f. 99, c. 1.- Vezi Rohfing, I. cit, p. 55.

Ovreii au aşteptat multă vreme pe Mesia, care trebuia să le dea dominaţia lumii, având un caracter *material.* (C. Albancelli, *Le drame maconnique,* II, p. 440.)

Fraţii Leman au numărat 25 *falşi-mesii.* Astăzi, iudeii admit că, sub numele de Mesia, viitorul rege al omenirii, trebuie înţeles tot Israilul; De altfel, hahamii afurisesc pe cel ce ar vorbi de apariţia vreunui Mesia.

„Blestemaţi să fie cei ce calculează vremile Mesiei", zice Talmudul din Babilofi, căci - după rabinul Rava - „toate timpurile care erau fixate pentru venirea Mesiei au trecut". (Drumont *La France juive,* I, p. 128). :'

[120] Maimonide, *Majene Jesch.,* f. 74, c. 4; 176, c. 1. - Vezi Rohling, I cit, p. 55. ' : Abarbanel, *Maschm J.,* 749, c. 1-3. - Vezi Rohling, I. cit, p. 55.

Chiar când ajung să guverneze oraşele - dacă nu le stăpânesc pe toate - ei nu vor înceta să strige: Jale! Grozăvie!"[121].

Dar să lăsăm să vorbească şi un ovrei contemporan[122] : *„Fără lege* (talmudică), fără Israil care să o practice, lumea nu ar mai exista. Dumnezeu ar face-o să reintre în neant. Şi lumea nu va cunoaşte fericirea decât atunci când se va fi supus imperiului universal al acestei legi, adică *imperiului jidovilor.*

Prin urmare, *poporul ovreiesc este poporul ales de Dumnezeu* ca depozitarul voinţei şi dorinţelor Sale; el este singurul cu care Divinitatea *a. avut un legământ;* el este alesul lui Dumnezeu... Israil este aşezat chiar sub ochiul lui Iehova; el este fiul preferat al Celui etern, fiu care *are,* singur, *dreptul la iubirea,* la bunăvoinţa, la protecţia Sa specială.

Ceilalţi oameni sunt puşi dedesubtul ovreilor, ei n-au drept, decât prin milă, la dărnicia divină - pentru că *numai sufletele jidovilor se trag din primul om...*

Bunurile care *sunt încredinţate naţiilor* aparţin *în realitate* lui Israil.

... Această credinţă în predestinarea şi în selecţia lor a dezvoltat la ovrei o trufie imensă.

Ei au ajuns să privească pe ne-ovrei cu *dispreţ* şi adesea cu ură".Este tocmai ceea ce am spus mai suş.

Dar, acest autor iudeu, vorbeşte şi de ură.

Să vedem ce e cu ea, punând *Talmudul faţă în faţă cu legea naturală a iubirii.*

---

[121] Talmud Banii, Trat *Sanhedrin,*f.104,c.1.-Vezi Rohfing, I.cit, p.55.

[122] Bernard Lazare, *L'Antisemitisme,* p. 8-9.

III. Legea iubirii

Caritatea este iubirea de Dumnezeu revărsată asupra oamenilor şi care formează diadema sublimă a *moralei creştine.* Aceasta este necunoscută de Talmud. Ovreii ei înşişi o mărturisesc.

„Omul caritabil nu există pentru cei din Iuda. Nu poate fi vorba de caritate în Israil"[123]

Într-adevăr, Talmudul, care exaltă sentimentele de simpatie naţională către jidovi, predică, din contra, o ură sălbatică împotriva celor ce nu sunt jidovi şi mai ales în contra *creştinilor?*[124]

Astfel, el interzice ovreilor să aibă milă de un goi sau să-i scape viaţa.

Este oprit *să ai milă de un idolatru*[125]. Când îl vezi pierind sau înecându-se într-un fluviu sau când este aproape să *moară nu trebuie să-l scapi"*[126].

Dacă cineva vede un goi aproape să moară, *să-l ucidă...*

---

[123]Bernard Lazare, I. cit, p. 310.

[124] Sixtede Seinne, jidov convertit, a extras din Talmud pasajul următor: „Ordonăm ca toţi ovreii să blesteme, *de trei ori pe zi,* poporul creştin şi să roage pe Dumnezeu să-l cufunde şi să-l extermine, cu regii şi cu prinţii lui. Hahamii vor recita, în Sinagogă, de trei ori pe zi, această rugăciune, în ura lui Iisus din Nazaret. (Talmud Babli., 0-1, tr. 1, c. 4. - Vezi Sixti Sinensis, *Biblioth. Sancta,* 1610).

[125] Pentru jidani, creştinii sunt goimi, păgâni, *idolatri.* (Talmud Babli., *Tr. Aboda Zara,* f.2,c. 1. - Vezi Rohling, I. cit, p. 95).

De altfel, Iisus Hristos este considerat ca un *idol* (Idem, f. 27, c. 2 - Vezi Rohling, I. cit. p.93).

[126] Maimonide, *Iad Hacazaca,* f.10 şi f.40 -Vezi Rohling, I. cit, p. 75.

Dacă un goi se găseşte lângă un puţ *să-l azvârle înăuntru;* iar dacă este o scară în puţ, s-o tragă afară... şi să astupe intrarea puţului cu o piatră zicând: „fac aceasta pentru ca vitele mele să nu cadă înăuntru".[127]

„Dacă scoţi un goi din groapa în care a căzut, mântuieşti un idolatru".[128]

Ceva mai mult:

Hahamii împing cruzimea fanatică până acolo că poruncesc jidanilor sa *omoare pe creştini,* chiar pe cei mai buni.

„Trebuie să ucizi pe cei mai buni dintre goimi
(Tobşebegoim harog)"[129]
***„ Trebuie să smulgi inima goiului* şi să omori pe cel mai bun dintre creştini[130].**

Şi lucru de necrezut - dacă numeroase mărturii, demne de crezământ n-ar veni să-l ateste - jidovii talmudişti au mers, cu ura lor oarbă, până ce au depăşit orice limită omeneşte posibilă, săvârşind omoruri rituale, crime cu atât mai grozave, cu cât victimele

---

[127] Talmud Babli.. *Tr. Aboda-Zara,* f.26. c.2.-Vezi Rohling, I.cit, p. 76.

[128] Talmud Babli,*Tr.Aboda-Zara* f.20,c.1,Tos.-Vezi Rohling,I.cit,p. 75.

[129] Talmud Babli., *Tr. Aboda-Zara,* f. 26. c. 2, Los; *Ven Soph.,* f. 13, c. 3. - Vezi Rohling,.. I. cit p. 75. Vezi şi Rachi Ad *Exod.,* 14; Edit. Amster. 7; Vezi Rohling, I. cit, p. 94.

Vezi şi Solomoh ben Sevet, citat de Ruppert, I. cit, ***p.*** 22 şi următoarele.

[130] Rabi Brentz, *Judenbalg,* p. 21. - Vezi Rohling, I. cit» p. 6667. De altfel, iată o condiţie, sine qua non, pentru a deveni un bun haham: „Tot discipolul ce nu caută şi nu practică *răzbunarea* şi nu-şi păstrează ura, ca şarpele, nu poate fi considerat ca un bun haham". (Bartolocci, *Bibliot. rabbinica,* II, p. 428.-Vezi şi Ruppert, I. cit, p: 33).

sunt mai ales nişte bieţi copilaşi, înaintea cărora fiarele cele mai sălbatice s-ar da înapoi, înduioşate.

Iată până la ce grad pot ajunge patimile *omeneşti,* când o legislaţie smintită le favorizează în loc să le reprime! ".

„Într-adevăr, hahamii zic ovreilor: „Cel ce varsă sângele unui goi duce o jertfă lui Dumnezeu"[131]

Trebuie să adăugăm că ovreii din ţările din occidentul Europei - civilizaţi printr-un contact secular cu creştinismul - resping cu indignare acuzaţia de omoruri rituale; ba chiar... au îndrăzneală să ia ca martori[132] pe nejidanii ... care au fost şi sunt victimele acestor crime religioase.

În tot cazul, această atitudine e lăudabilă şi, - pentru cinstea neamului omenesc - trebuie să o credem sinceră...

---

[131] Ialk Chimeoni, *Ad. Pent,* f. 245, o 3. - Vezi Rohling, I. cit, p. 76. Acela pe care ovreii îl adoră în ghetto - zice Drumont *(France juive,* II, p. 416) - nu este Dumnezeul lui Moise, ci este oribilul Moloch fenician, căruia îi trebuie victime omeneşti, precum *copiii şi fecioarele,*

D-nul Justus, în broşura sa, *Judenspiegel im Lichte der Wahrheit,* citează acest pasaj din Talmud: „Este de mirat că sângele Klipothelor - adică al fecioarelor ne-ovreice - să fie totuşi o jertfă atât de plăcută cerului. în adevăr, a varsă *sângele unei fetiţe* ne-ovreice, este un sacrificiu tot atât de sfânt ca acela al celor mai preţioase parfumuri şi, în acelaşi timp un mijloc de a te împăca cu Dumnezeu şi de. a atrage binecuvântările Sale".;

[132] Vezi dările de seamă, apărute în ziare, asupra ultimului *Congres sionist,* din aug. 1913.

Omorurile rituale

Pentru a arăta că omorurile rituale se comit în realitate şi nu sunt numai efectele imaginaţiei nebune a creştinilor - după cum susţin jidanii - vom raporta mai multe cazuri atât de demonstrative, încât: conving chiar şi spiritul cel mai necredincios.

De altfel, jidovii procedează în această privinţă ca unii criminali care tăgăduiesc evidenţa, *chiar când sunt prinşi asupra faptului.*

De la 1071, până la 1670, istoria înregistrează vreo cincizeci de cazuri de omoruri rituale, atestate de istorici demni de toată încrederea. De altfel, pentru aceste crime ovreii au fost de multe ori maltrataţi şi chiar masacraţi.

Un mare număr dintre aceste cazuri se găsesc povestite în cartea lui RUPPERT[133], din care extragem exemplul următor:

Spovedirea unui ovrei, numit Emanuel fiul unui medic din Genova, convertit la creştinism, în 1456.

„Acest Emanuel îmi istorisi un fapt de o cruzime oribilă, care s-a petrecut la Savona, fapt *pe care la văzut cu ochii* şi pe care îl atestă, de mai multe ori, înainte şi după convertire, adăugând chiar că *băuse din sângele copilului ucis*.

Îmi spuse că într-o zi tatăl său îl conduse în casa unui ovrei din Savona şi că acolo se găseau adunaţi alţi şapte indivizi din naţia lor, care s-au angajat reciproc, cu jurăminte, să nu descopere niciodată ceea ce aveau să facă şi să păzească secretul până la moarte.

[133] I. Ruppert, *Biserica şi Sinagoga,* traducere românească de N. N.; Bucureşti, 1869. (Biblioteca Academiei Române,. A. 2761.)

Apoi aduseră în mijlocul lor un *copilaş creştin* care n-avea mai mult de doi ani. îl puseră gol, deasupra unui vas în care, de obicei, se primeşte sângele la tăierea împrejur a copiilor de ovrei.

Patru din ei luară parte la grozava execuţie. Unul ţinea întins braţul drept al nevinovatei creaturi; un altul, braţul stâng; un al treilea îi ţinea capul ridicat, în aşa fel, încât să formeze *crucea;* al patrulea, în sfârşit, băga ghemuri de hârtie în gura nenorocitului copil, pentru a-i înăbuşi ţipetele.

Pe urmă, luând nişte instrumente de fier foarte ascuţite şi lungi îndeajuns, *îl străpunseră* din toate părţile mai ales în regiunea inimii - astfel încât sângele îi curgea din toate rănile şi cădea în vas.

Pentru mine, această tortură fu un spectacol insuportabil şi mă depărtai cât putui de locul crimei. Dar, tatăl meu veni repede la mine şi mă puse să jur că n-am să vorbesc nimănui de ceea ce văzusem în ziua aceea. Pe urmă, mă apropiai de ceilalţi şi nu mai văzui decât cadavrul copilului - care peste puţin, fu aruncat în fundul unei pivniţe a casei.

După aceasta, ovreii tăiară în bucăţi mici diverse fructe: pere, nuci, migdale, etc, pe cafe le azvârliră în vasul în care era adunat sângele. *Toţi gustară din această oribilă mâncare. Gustai şi eu însumi,* ceea ce îmi produse greaţă şi un dezgust atât de penibil, încât în ziua aceea şi a doua zi nu mai putui să iau nici un fel de hrană.[134]

[134] Alphons Spina, De *Bello Judaeorum;* Vezi Ruppert, I. cit, p. 177. Din mărturisirile jidovilor, rezultă că ei încep adesea prin a tăia împrejur copilul de sex bărbătesc asupra căruia vor să comită omorul ritual. (Ruppert, Leit, p. 179). Ei consideră ca o ruşine să îngroape cadavrele creştinilor astfel ucişi - ceea ce a uşurat descoperirea mai multor crime de această natură.(Ruppett,I.cit.p.183

Iată după AMELOT DE LA HOUSSAYE[135] , istoric foarte conştiincios, povestirea unui alt fapt, care a fost judecat la Metz, în anul 1670.

În ziua de 23 septembrie 1669, femeia Mangeotte Wfllemin, din satul Glatigni, se duse la o fântână, la o depărtare de două sute de paşi de sat, pentru a spăla câteva rufe. Ea era urmată de fiul ei, în vârstă de 3 ani.

La două sute de paşi de fântână, copilul se împiedică şi căzu; mama sa se întoarse ca să-1 ridice, dar copilul spunând că se va ridica singur, ea îşi continuă drumul şi merse să-şi spele rufele, încredinţată că el o va urma. După câteva minute, această mamă, văzând că nu-i mai vine copilul, alergă la locul unde îl lăsase şi, negăsindu-l, se întoarse îndată acasă, ca să întrebe de el pe bărbatu-său şi pe persoanele ce se găseau acolo.

Toţi răspunzându-i că nu l-au văzut, se puse să-l caute mai întâi prin sat, pe urmă la fântână şi prin tufişurile dimprejur, fără însă să-l găsească.

Tatăl, ducându-se pe drumul cel mare ce merge la Metz, la vreo două sute de paşi de la fântână, întâlneşte mai multe persoane (între altele pe Daniel Payer şi pe Thibault Regnault), care îi spuseră că au văzut pe acest drum, un ovrei călare pe un cal alb şi care ducea dinaintea lui un copil de vreo trei sau patru ani.

Un locuitor din satul Hez, zărind de asemenea pe acel jidov, ce avea înaintea sa un lucru pe care îl acoperea cu mantaua, recunoscu că era Raphael Levy, din oraşul Boulay;

Trei zile după aceasta, se găsi, într-o pădure, cada-

---

[135] A de la Houssaye, *Abrâge du Proces fait aux Juifs de Metz, en 1670.* Vezi Drumont, *La France Juive* **II.** p. 402409. Toate documentele acestui proces sunt la dispoziţia criticii.

vrui nenorocitului copil...

În timpul procesului, s-a interceptat o scrisoare în care acuzatul scria şefilor Sinagogei din Metz: „Am intrat în această mizerie, pentru comunitate".

El fu condamnat să fie ars de viu, şi sentinţa fu executata în ziua de 17 ianuarie 1670".

Iată acum un al treilea fapt, cu totul recent: asasinatul săvârşit, de către jidovii din Damasc, asupra unui călugăr (capucin), care era numit de concetăţenii săi, *sfântul misionar* şi a cărui caritate nealterabilă era cunoscută de toţi. Acest fapt a fost povestit în marele uvragiu, *Histoire de l'Eglise,* de ROHRBACHER[136], de unde G. DES MOUSSEAUX[137] a extras pasajele următoare:

În ziua de 5 februarie 1840, Părintele Thomas este chemat într-o casă ovreiască, să altoiască un copil;... dar copilul este bolnav şi Părintele Thomas voieşte să se retragă. El cedează totuşi invitaţiei presante să intre în casa vecină, aceea a lui D. (David Harari), *cel mai pios* dintre ovreii din Damasc (!), un ovrei pe care creştinii, ei înşişi, îl priveau ca pe un *om cinstit şi* pe care Părintele Thomas îl număra printre prietenii săi.

Îl primiră cu dragoste şi, peste puţin, veniră cei doi fraţi ai lui D..., pe urmă unul din unchii lor şi alţi doi ovrei, dintre cei mai însemnaţi din Damasc.

Deodată, Părintele Thomas fu apucat pe neaşteptate de aceşti oameni, care-i vârâră un căluş în gură, îl legară cot la cot, pe urmă îl ridicară pe sus şi îl duseră într-o odaie departe de stradă.

Veni noaptea şi o dată cu ea, sosi un haham însoţit

---

[136] Rohrbacher, *Histoire universelle de l'Eglise,* T. XXVIII, p. 683. Paris, 1852.

[137] G. des Mousseaux, I. cit, p. 200.

de bărbierul ce ia sânge S... (Solomon) pe care sacrifi-catorii au contat pentru împlinirea planului lor.

- „Haide, S..., taie gâtul acestui om; pentru asta te aşteptăm."

Însă bărbierul devine palid; curajul îi lipseşte şi se declară incapabil.

Sacrificatorii, atunci, se pun să întindă la pământ pe Părintele Thomas şi D... se resemnează să-i cresteze el însuşi gâtul, cu un cuţit. Dar, mâna îi tremură şi, peste puţin,

trebuie sa-l înlocuiască fratele său A.. (Aron), pe când bărbierul se mulţumeşte să ţină barba Părintelui....

Sângele este adunat într-un vas, pentru a fi trimis, mai târziu, marelui haham...

Pe urmă, a trebuit să facă să dispară urmele acestui omor. Jidovii încep deci să ardă hainele victimei ale cărei cărnuri sunt tocate în bucăţele mici, iar oasele sunt zdrobite cu un mai; pe urmă, această pastă omenească este azvârlită într-o groapă ce serveşte pentru lături."

Justiţia sirio-egipteană obţine „pe rămăşiţele aproape fumegânde ale victimelor mărturisirea completă a vinovaţilor".

Iată un extras din interogatoriul bărbierului - după actele procesului, publicate de A. LAURENT, - citat de G. DES MOUSSEAUX:[138]

D... mă chemă la el acasă. Găsii acolo pe hahamul... şi pe Părintele Thomas, care era legat.

---

[138] Achille Laurent (membru al Societăţii Orientale). *Relation historique des affaires des Syrie, depuis 1840, jusqu'en 1842, et procedure complete dirigee, en 1840, contre les Juifs de Damasc,* etc... T, II, p. 24 şi următoarele. Paris, 1846 (Gaume Freres Edit). Această publicaţie conţine *piesele autentice* ale procesului, - care sunt depuse la Ministerul Afacerilor Străine, din Paris. - Vezi G. des Mousseaux, I. cit, p. 202.

D... şi fratele său A... îmi ziseră; ucide pe acest preot. Răspunsei că nu pot.

Ei aduseseră atunci un cuţit. Trântii pe călugăr la pământ şi, ţinându-l cu unul din asistenţi, îi pusei gâtul deasupra unui lighean mare.

D... apucă cuţitul şi începu să-l taie, iar A.. îi de-te ultima lovitură.

Sângele fu adunat într-un lighean, fără să se piardă o picătură.

Pe urmă, cadavrul fu târât într-o odaie unde se ţineau lemnele. Acolo îl dezbrăcarăm de haine, care fură arse. Apoi, cu servitorul M... care sosise atunci... îl spintecarăm, punând rămăşiţele într-un sac şi, treptat-treptat le duserăm să le aruncăm în conducte...

- Ce aţi făcut cu oasele?

- Le-am spart pe piatră, cu un pisălog...

- Şi cu capul?

- L-am sfărâmat la fel, cu acelaşi instrument.

- Şi cum era sacul în care aţi pus rămăşiţele?

- Ca toţi sacii de cafea, de pânză de împachetat şi de culoare cenuşie.

- Sacul acesta nu lăsa să picure materiile conţinute în intestine?

- Un sac de cafea, când este udat nu lasă să pice ceea ce se găseşte, în el..."

Justiţia voi să verifice locul unde ovreii aruncaseră rămăşiţele. Se descoperi canalul şi se găsiră la intrare urme de sânge şi filamente de tendoane... Lucrătorii descinseră în conductă, scoaseră mai multe bucăţi de carne, o rotulă, un fragment din inimă, nişte sfărâmături de craniu şi de alte oase, precum şi părţi din calota preotului...".

După asasinarea Părintelui Thomas, ovreii hotă-

râră să se scape şi de servitorul său creştin, Ibrahim Amoran, ale cărui cercetări puteau deveni compromiţătoare; şi... acest servitor dispăru.

Ne vom mărgini să relatăm câteva părţi din interogatoriile care privesc al doilea act al acestei drame.

Servitorul M... a fost trimis la F... de stăpânul său, care i-a zis: „du-te de vezi dacă au prins pe Ibrahim şi ce au făcut cu el.

Mă dusei la F... şi găsii uşa închisă cu zăvorul. Bătui. F... veni şi-mi deschise.

- Îl ţinem, îmi spuse el; - vrei să intri, sau să pleci?

- Voi intra ca să văd, îi răspunsei eu.

Intrai într-un mic divan, care dă într-o curte exterioară, în care se găsesc latrinele - în aceste latrine, îi aruncară carnea şi oasele. Uşa fusese baricadată cu o grindă. Găsii acolo pe I. P... şi pe A. S... ocupaţi să lege mâinile pacientului la spate, cu basmaua sa, după ce-i astupaseră gura cu o pânză albă. Pe urmă fu trântit la pământ, de F... şi de M.F. - fiii lui R**...**

Aduseră un lighean de aramă spoită, puseră capul prinsului deasupra acestui lighean, şi F... îi tăie gâtul cu propriile sale mâini.

Y..., M..., F... şi eu, îi ţineam capul. A... fiul lui R... şi I. P... îi ţineau picioarele şi şe aşezaseră peste ele. A. S... şi ceilalţi (erau opt cu toţii), ţineau bine trupul, pentru ca să-1 împiedice să se mişte, până ce sângele va fi încetat să curgă.

- Ce s-a făcut cu sângele şi cine l-a luat?

- Adevărul este că Y..., luă ligheanul şi vărsă sângele într-o sticlă, - pe care o ţinea în mână A. S...., -printr-o pâlnie nouă de tinichea, ca acelea pe care le întrebuinţează negustorii de ulei. După ce fu umplută, A. S. o dădu lui Y...

- De ce mijloc s-au servit ca să-1 facă pe servitor să

intre acolo?

- Am mai spus... că erau adunaţi cinci inşi în stradă, lângă poartă, - că servitorul veni să întrebe de stăpânul său, - şi că Y... îi răspunse: „Stăpânul tău a întârziat la noi, vaccinează un copil, dacă vrei să-l aştepţi, intră şi du-te de-l găseşte".

El intră, şi se întâmplă ceea ce am declarat".

„Ar fi greu, zice G. DES MOUSSEAUX[139] să-ţi închipui o bogăţie şi o precizie de amănunte mai remarcabile, ca acelea care ies din gura celor ce depun".

Să mai ascultăm şi câteva din depoziţiile autorilor acestei crime înspăimântătoare, în ceea ce priveşte *întrebuinţarea sângelui de creştin.*

„Cu ce scop aţi omorât pe Părintele Thomas?

- *Ca să-i luam sângele* - răspunde jidovul D... L-am strâns într-o sticlă albă, sau khalabiehs, pe care am trimis-o la hahamul A., sângele fiind necesar la împlinirea datoriilor noastre religioase.

- La ce serveşte sângele în religia voastră?

- Se întrebuinţează la azime... . ;

- Pentru ce n-aţi păstrat sângele la voi?

- Obiceiul vrea ca sângele să stea la haham."

„Întrebare hahamului A.:

- Cine ţi-a remis sângele?

- Hahamul Y... se înţelesese cu A., şi cu alţii ca să aibă o sticlă de sânge omenesc şi acest haham mă înştiinţa şi pe mine. Fraţii A. îi făgăduiră că, chiar dacă ar trebui să-i coste

o sută de pungi de bani, tot i-o vor obţine. Fusei, în urmă, informat de dânşii că aduseseră o persoană pentru ca să o omoare şi să-i ia sângele, şi îmi ziseră; du-te la hahamul Y...

---

[139]G. des Mousseaux, I. cit, p. 206.

- Ai întrebat pe hahamul Y..., dacă trimite din sângele acesta în alte locuri?

- Hahamul Y... mi-a spus că trebuie sa trimită din el la Bagdad.

- Au venit din Bagdad scrisori care să-1 ceară?

- Hahamul Y... mi-a spus-o...

- Şi la ce este trebuincios sângele? îl pun oare în pâinea azimă şi toată lumea mănâncă din ea?

- De obicei, sângele, pus în azimă, nu este pentru popor, ci pentru persoanele zeloase. Hahamul Y..., rămâne la cuptor în ajunul sărbătorii azimelor. Acolo, oamenii zeloşi îi trimit făina din care el face pâinea. El însuşi frământă pasta, fără ca nimeni să ştie că pune în ea sânge şi trimite pâinea acelora cărora le aparţine făina"[140].

Rezultatul procesului, a fost că din şaisprezece ovrei, implicaţi în asasinatul Părintelui Thomas şi al servitorului său, doi au murit în timpul procedurii, patru au obţinut iertare pentru că au făcut destăinuiri şi zece *au fost condamnaţi la moarte ".[141]*

Jidanii din Europa, la această noutate care îi tulbura groaznic, începură să ţipe - *nu împotriva vinovaţilor* - ci împotriva justiţiei"[142].

După ce au oferit consulului Franţei, *milioane[143],* care au fost refuzate - ei au inundat cu aur autorităţile sirio-egiptene şi delegaţii lor, MONTEFIORE şi CREMIE-ux, (pe care îi vom întâlni din nou mai departe). Ducându-se în Egipt, obţinură de la Kediv amnistia

---

[140] G des Mousseaux, I. cit, p. 231.

[141] Idem, I. cit, p.212.

[142] Idem, I. cit, p.202.

[143] Idem, I. cit, p 218 (notă)

sau mai bine zis iertarea acuzaţilor, căci ea le-a fost acordată fără reînnoire de anchetă şi fără reluarea procesului, faptele fiind probate şi nediscutabile".[144]

Iată termenii firmanului, cu care ovreii fură obligaţi să se mulţumească: „Prin expunerea şi după cererea d-lor Moses Montefiore şi Cremieux - care au venit la noi ca delegaţii tuturor europenilor care profesează religia lui Moise - am recunoscut, ei doresc punerea *în libertate* şi siguranţa pentru acei dintre ovrei care sunt deţinuţi şi pentru cei ce au fugit, din pricina instruirii afacerii Părintelui Thomas, călugăr din Damasc, el şi servitorul său Ibrahim. Şi cum, din cauza unei *populaţii atât de numeroase,* nu ar fi convenabil să refuzăm *rugămintea lor,* ordonăni ca prizonierii ovrei să fie puşi în libertate şi să se dea, celor fugiţi, siguranţa pentru întoarcerea lor...".

Astfel de crime, în faţa cărora te apucă groaza, continuă să se comită chiar şi azi.

Fără să mai vorbim de omorul din Tisza-Elzlar, cunoscut de toţi, vom povesti două cazuri petrecute acum câţiva ani.

Monitorul Romei, din 15 iunie 1883, cită un omor ritual care avusese loc la o dată cu totul recentă,.

Un copilaş, aparţinând uneia dintre familiile greceşti cele mai însemnate din Smirna, fu răpit în apropierea paştelui ovreiesc. Patru zile după aceea i se găsi, pe malul mării, cadavrul, străpuns de mii de lovituri de pumnal. Mama sa, nebună de durere, acuză sus şi tare pe ovrei de acest omor. Populaţia creştină se ridică în masă şi alergă în cartierul ovreiesc, unde avu

---

[144] A Laurent. I. cit. p. 251-255. Pieces juridiques. Citat de G. des Mousseaux, I. cit, p. 213.

loc un masacru îngrozitor în care pieiră peste 600 de jidani[145].

în 1881, la Lutcza - un mic sat din Galiţia austriacă - a fost comisă o crimă rituală asupra unei tinere fete numită Francisca Mnich. Trei acuzaţi (Moise Ritter, nevasta sa şi un alt jidan complice), fură condamnaţi la moarte, în ziua de 21 decembrie 1882, de juraţii din Rzeszov.

Curtea superioară de justiţie casă judecata, pentru că procedura nu fusese îndeplinită şi trimise pe ovrei înaintea tribunalului din Cracovia, care, la 10 octombrie 1883, reînnoi *tripla condamnare la moarte.*[146]

în momentul de faţă se judecă la Kiev procesul unui omor ritual săvârşit de un jidan Beilis, împreună cu mai mulţi complici, asupra unui biet băieţel de 6 ani, Iuşcinski. Opt zile după omor fu găsit într-un şanţ cadavrul nenorocitei victime, străpuns de 47 lovituri de pumnal.

Dar, ceea ce aruncă o vie lumină asupra intelectului jidovimei întregi e faptul că *înainte de a se da verdictul* toată presa ovreiască din Europa şi de la noi[147] s-a năpustit cu o furie nebună, ca şi în timpul procesului din Damasc - nu asupra omorâtorilor - ci asupra Ţarului, asupra răposatului Stolipin, asupra oligarhiei din Rusia,... până şi asupra juraţilor - din Kiev, pe care îi numeşte ţărănoi inculţi.

La noi, în România, asemenea crime trebuie să fie foarte uşor de realizat. Acum 4 sau 5 ani, se găsi în Bucureşti, pe un maidan, un băiat mort de o moarte

---

[145] Drumont, I. cit, p.412.

[146] Ibidem, p. 413.

[147] Vezi: Scrisorile din Rusia din *Universul,* 2 oct.; din *Adevărul.* 3

violentă. Pentru a stabili identitatea cadavrului, poliţia publică o înştiinţare adresată părinţilor care pierduseră de curând un fiu, pentru a veni să-i recunoască corpul.

Atunci, spre stupefacţia generală, se văzură vreo *douăzeci* de mame, venind dezolate la morgă, ca să reclame fiecare trupul copilului ei, care dispăruse fără să i se mai dea de urmă.

De asemenea, G. DES MOUSSEAUX vorbeşte de „numărul, cu mult mai mare decât şi-l închipuie cineva, de oameni, de femei şi mai ales de *copii,* care în anumite oraşe ale

Europei, *dispar pentru totdeauna,* fără să lase cea mai mică urmă, spre marea înmărmurire a rudelor lor"[148].

Dar să vedem pentru ce motiv iudeii săvârşesc *omoruri rituale* asupra creştinilor?

Ne vom adresa pentru aceasta, la scrierea unui *fost haham,* trecut la creştinism şi botezat sub numele de Neofit.

Examenul cărţii **Înfruntarea jidovilor** asupra legii şi a obiceiurilor lor", de NEOFIT[149].

„A ucide pe creştini şi a le lua sângele..." - zice NEOFIT - este o taină a ovreilor sau mai bine zis o rătăcire, care astăzi este cunoscută, căci „o au scris mulţi".

Dar, adaugă el, numi ş-a întâmplat să văd nicăieri:

1 ° - pentru ce ucid jidovii pe creştini?

2° - ce fac ei cu sângele creştinilor?

---

oct.; din *Seara.* 3 oct. etc.

[148] G. des Mousseaux, I. cit, c. VI, p. 186.

[149] Neofit, *înfruntarea jidovilor asupra legii şi obiceiurilor lor.* Publicată, pentru prima dară, la laşi, în 1803. A 5-a ediţie a apărut în Bucureşti în 1872 *(Bibliot Academiei Române.* A. 2757).

NEOFIT vrea să lămurească aceste două secrete, pe care le cunoaşte bine, căci, zice el, *„fiind rabin* şi *învăţătorul* ovreilor, au fost *descoperite mie* şi le-am păzit până ce am primit Sfântul Botez"[150],

‚iMai întâi, să se ştie că *această taină nu este cunoscută de toţi jidovii,* ci numai de rabini sau de hahamii lor, de cărturarii şi de fariseii lor, ce se numesc de dânşii *haşindem.* Şi această taină o păzesc ei cu mare scumpătate"[151].

în plus - acest ultragiu faţă de omenire *„nu este scris nicăieri.* Rabinii îl lasă fiilor lor cu blesteme îngrozitoare,* ca aceştia să nu-1 descopere, nici proştilor dintre ovrei, nici creştinilor - chiar dacă li s-ar întâmpla să sufere tot felul de munci. Astfel, de pildă, mărturisesc în frica lui Dumnezeu, că atunci când am ajuns la vârsta de 13 ani şi când tatăl meu mi-a pus pe cap cornul acela - ce se numeşte *tăfilis* - mi-a descoperit taina privitoare la sângele de creştin şi m-a afurisit, pe toate stihiile cerului şi ale pământului, ca să nu descopăr secretul acesta nici chiar fraţilor mei.

Şi când mă voi căsători şi voi avea până la 10 feciori, să nu îl fac cunoscut, decât numai unuia singur, adică aceluia care va fi mai deştept, mai învăţat şi, în acelaşi timp, capabil de a-1 înţelege; iar la partea muierească nu trebuie nicidecum să-1 descopăr[152].

Şi îmi mai spuse: „Fiule, să nu te primească pământul, de vei dezvălui taina aceasta - măcar de ţi se va întâmpla să te faci şi creştin"[153].

---

[150] Neofit, I. cit., p. **I.**

[151] Ibidem, p. 2. -

[152] „Cel ce învaţă pe fiica sa legea sfântă este tot aşa de vinovat, ca şi cum ar învăţa-o obscenităţi". (Talmud BabIL, *Trai Sotah,* f. 20).

[153] Trecerea ovreilor la creştinism este de două feluri:

a. Convertirea poate fi ***sinceră,*** şi atunci ea are drept consecinţă

Astfel îmi grăi tatăl meu"[154].

Principalul motiv al crimelor rituale este, *marea ură* ce au ovreii asupra creştinilor, părându-li-se că, făcând această ucidere, aduc jertfa lui Dumnezeu...

Într-adevăr, rabbi Solomon (Talmud) zice: celui mai blând dintre şerpi, scoate-i creierii - iar ***pe cel mai***

---

excomunicarea majoră (cherem) şi o persecuţie sălbatică din partea întregului neam al lui Iuda. Astfel lui **Drach,** rabin convertit, / *s-au furat copiii* şi suferinţa ce a îndurat-o acest părinte, nu poate fi descrisă (G. des Mousseaux, I. cit). Uneori, persecuţia merge chiar până la *omor.*

„Foarte des s-a întâmplat la noi, ca ovreice bătrâne, care voiau să schimbe religia şi credeau că vor putea să se ascundă în vreun stabiliment bine închis, să fie luate cu forţa de jidovii fanatizaţi şi să fi dispărut pentru totdeauna. Acum doi ani, când se întorcea dintr-un pelerinaj, o ovreică din districtul Czartkow, care voia să se convertească, fu atacată şi ridicată de către jidani; ea fu transportată într-o cârciumă ovreiască din vecinătate, unde fu *sugrumată,* înainte ca să se fi putut sparge uşa odăii, unde omorâtorii se închiseseră cu ea. *(Gazeta Narodowa,* Lemberg, octombrie 1867. - Vezi G. **des Mousseaux,** I. cit),

b. Convertirea poate fi ***prefăcută,*** şi atunci aşa-zişii convertiţi, nu sunt anchetaţi câtuşi de puţin de Sinagogă. Astfel, un anumit număr de ovrei portughezi, s-au botezat de formă, pentru ,ca să poată fi admişi în Franţa, ca *Noi-creşt'mi.*

„Ei se conformau, în mod scrupulos, la toate practicile exterioare ale religiei catolice, naşterile, măritişurile, morţile lor erau înscrise în registrele Bisericii, contractele lor erau precedate de cuvintele: în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. După ce au trăit astfel aproape 150 de ani, se descoperi că aceşti jidovi rămăseseră tot aşa de fideli credinţelor lor, ca şi în ziua sosirii. îndată ce ocazia fu priincioasă - în 1686, după **B. Francia** - ei se întoarseră pe faţă la iudaism, încetară să-şi mai prezinte copiii la botez şi să facă să se binecuvânteze măritişurile lor, de către preoţii catolici. Ovreii chiar - ale căror familii practicau, în mod oficial, de 200 de ani, catolicismul în Spania - trecură fruntaria şi veniră să fie circumcişi şi recăsătoriţi, după ritul israilit, la Bordeaux, îndată ce hahamii fură instalaţi acolo". (Drumont I. cit, 1, p. 230).

[154] Neofit, I. cit, p. 35.

bun dintre creştini, **ucide-l**- adică, dator este orice jidan să omoare un creştin, fiind convins că cu aceasta se va mântui"[155].

Această ură este *întipărită în sufletele ovreilor încă din copilărie.* înainte chiar de a începe să arate copiilor A, B, C, dascălul trebuie să-i înveţe să-i hulească pe creştini, pentru ca să ştie, când vor trece pe lângă o biserică creştinească, să zică: şacăţ te *şaţine văsaef tăsavinichi hăirimi* - cuvinte care înseamnă: *spurcata spurcaţilor, necurata necuraţilor, să fii afurisită"[156].*

„Aşijderea, când văd ducând vreun creştin mort la groapă, dator este tot jidovul să zică: *saium had, lamukar trii* - adică: *azi am văzut un păgân mort, mâine să văd doi.* Hulele acestea, chiar şi un copil mic trebuie să le ştie. Mai pe scurt, dacă jidovii au atâta ură şi vrăjmăşie împotriva creştinilor, este pentru că scrie la TALMUD: „TIU *se cuvine a numi pe altcineva cu numele de om, decât numai pe* ouref[157].

NEOFIT indică apoi ce fac jidanii cu sângele ce-l strâng în timpul crimelor rituale şi spusele lui se aseamănă cu mărturisirile acuzaţilor din Damasc.

---

[135] Ibidem, p. 3.

[156] Neofit, I. cit, p. 18.

„Este o faptă bună ca fiecare ovrei să caute, pe cât se poate, să distrugă sau să dea foc bisericilor nejidoveştî sau lucrurilor ce se găsesc în ele; iar cenuşa lor să o împrăştie în vânt sau să o arunce în apă. în plus, fiecare iudeu trebuie să dea bisericilor un nume de ocară" (Karo, *Şulhan-Aruh, Jore Deach,* 143, 62). „Bisericile creştinilor sunt case de pierzare şi locuri de idolatrie, pe care ovreii *trebuie să le distrugă".* (Talmud Babli, 0. 1, t. 1, c. 2; după Sixte de Sienne, ovrei convertit din secolul al XVI-lea, în cartea sa *Biblioteca Sancta,* Paris, 1610).

[157] Ibidem, l. cit, p. 18.

1° - Jidanii întrebuinţează sânge de creştin pentru ca să prepare leacuri împotriva unor boli[158] de care suferă şi pentru ca să facă farmece.

Astfel, de patru ori pe an, la începutul anotimpurilor - „pentru ca să evite căderea *akifei,* adică a unui sânge ce pică din văzduh pe mâncărurile lor şi omoară îndată pe cel ce gustă din ele - jidovii întrebuinţează un piron de fier, ce a fost băgat în sânge de creştin muncit şi pun peste bucate. De altfel, la calendarul lor scrie şi minutul în care cade sângele acela - şi merge hahamul cu un ceas sau două mai înainte, din caşă în casă şi dă de ştire"[159].

2° - Aşijderea, la nuntă, tinerii soţi postesc o zi întreagă, nemâncând şi nebând nimic. Şi spre seară, vine rabinul, care le dă la amândoi să mănânce un ou copt, presărat cu cenuşă în loc de sare. Această cenuşă o fac *arzând în foc o pânză înmuiată în sânge de creştin chinuit.*

În acelaşi timp, hahamul zice încet nişte descântece, ca noii soţi *„să poată înşela pe creştini* şi să *poată mânca şi sudoarea creştinului,* ca şi cum ar mânca sângele său[160].

3° - Rabinii mai întrebuinţează sânge de creştin muncit la *tăierea împrejur,* amestecând în vin o picătură din sângele acesta şi o picătură din sângele ce curge din rana făcută pruncului şi punând, cu degetul cel mic, *de două ori* câte puţin din acest amestec, în gura copilului.

Această datină este necesitată de îndoiala în care se găsesc hahamii, care nu ştiu dacă Iisus, fiul Mariei,

---

[158] Ibidem, l. cit, p. 11. :

[159] Idem.

[160] Neofit, l. cit, p. 13.

a fost sau nu *adevăratul Mesia.* „Şi cum Hristos a scos din iad, prin sângele său, sufletele oamenilor care n-au fost botezaţi cu apă, aşa şi pruncul acesta, nebotezat cu apă, să se mântuiască prin *sângele* unui creştin botezat cu apă - **sânge vărsat prin munci ca şi al lui Hristos"[161].**

4° - Când moare un ovrei, hahamul ia un albuş de ou şi o *picătură de sânge de creştin muncit,* le amestecă şi stropeşte cu ele mortul, zicând în acelaşi timp stihul din proorocirea lui Iezechiel: „Şi voi stropi peste voi cu apă curată şi vă veţi curaţi de toate spurcăciunile voastre.[162]

5° - Aşijderea, la 9 iulie jidovii fac plângerea Ierusalimului; atunci rabinii şed jos pe pământ, îşi pun pe frunte cenuşă ce conţine sânge de creştin chinuit şi mănâncă un ou copt, presărat cu aceeaşi cenuşă; iar mâncarea aceasta se cheamă de dânşii *Săida*

Amafsancas[163] .

6° - La Paşti, hahamii fac separat o azimă, numită *eficoimon,* conţinând puţină *cenuşă din sânge de creştin,* care **trebuie să fie chinuit,** *precum şi Iisus Hristos a fost chinuit.* Pentru aceasta, *ei fură copii mici,* ca să poată mai uşor să îi chinuiască şi pentru că *Hristos* a *păzit fecioria.*[164]

Orice ovrei, până la cel mai mic, trebuie să mănânce, din azima aceasta, o bucată de mărimea unei măsline[165].

7° - La sărbătoarea numită Purim, jidovii omoară

---

[161] Neofit, l. cit., p. 23.

[162] Ibidem, p. 24.

[163] Ibidem, p. 23. .

[164] Comparaţi spusele lui Neofit, cu depoziţiile acuzaţilor din Damasc.

e un creştin care înfăţişează pe Aman; persecutorul lor. Hahamii îi iau sângele şi fac cu el mici turte dulci triunghiulare, pe care le trimit la toţi ovreii. Această trimitere se numeşte *Maschloiamunas.*

În seara de Purim, jidanii caută să fure copii de creştin şi îi ascund până la paşte, care este aproape -pentru ca să le ia sângele şi pe urmă să-i omoare[166].

În rezumat, în loc de a combate *patimile de proprietate şi* de *dominaţie,* **Talmudul** le favorizează şi le împinge până la un paroxism nemaipomenit. El face pe jidani să creadă că au misia (misiunea) să **acapareze întreg pământul** prin mijloace mârşave ca: *furtul, ascunderea lucrurilor găsite, cămătăria, frauda* şi *jurământul fals.*

El le mai spune că aparţin unui neam *ales* şi că sunt chemaţi să **supună pe toate celelalte popoare** - compuse numai din robi nemernici, sau mai bine zis, din vite de muncă - şi care nu sunt vrednice decât să lucreze ca să îmbogăţească şi să glorifice pe Israil.

Carităţii creştine, Talmudul îi opune o ură *crudă şi oarbă* împotriva întregului neam omenesc - ură care merge până la a comite, între alte crime, şi omoruri rituale.

Când citeşti prescripţiile legale ale Talmudului - în realitatea cărora un suflet creştinesc aproape că nu poate să creadă - îţi închipui că eşti într-un vis urât şi te întrebi, dacă Talmudul nu este ***codul unei bande*** **de hoţi şi de asasini laşi.**

---

[165] Neofit, l. cit., p. 24.

[166] Ibidem, p. 26.

CAHALUL

Talmudul este legislaţia naţională a ovreilor, după cum Coranul este legislaţia naţionala a arabilor.

Precum Coranul a creat imperiul musulmanilor, tot aşa şi Talmudul a organizat într-un *Stat unic,* pe jidovii răspândiţi peste tot pământul.

„ Talmudul - zice ovreiul **BERNARD LAZARE** - a *reformat naţia jidovească,* după împrăştierea ei.

Graţie lui indivizi de origini diverse *formează un popor"*[167].

Dar un asemenea Stat *nu putea să existe de fapt,* căci naţia ovreiască fusese lipsită de teritoriul său şi fusese împrăştiată printre alte naţii - mai mult sau mai puţin duşmane - jignite de năvălirea unui popor străin şi în acelaşi timp răufăcător.

În aceste condiţii ***Statul jidovesc*** **trebuia să fie ascuns** şi a persistat astfel până azi sub forma de **Cahal**.

Statul ovreiesc sau ***Cahalul*** este format, ca toate statele:

1. - dintr-o *putere centrală,* a cărei autoritate suverană se exercită asupra tuturor iudeilor din lume;

2. - din *puteri secundare,* subordonate celei dintâi şi a căror influenţă este mărginită la ovreii care se găsesc într-o singură ţară;

3. - din puteri *elementare,* cunoscute sub numele de *Cahale* propriu-zise, sau *Comunităţi israilite,* care îşi au sediul lângă Sinagogă şi a căror acţiune se întinde

---

[167]B. Lazare, *L'Antisemitisme,* p. 8.

numai asupra evreilor care locuiesc într-un oraş sau chiar într-o mahala.

Toate comunităţile unei localităţi au între ele relaţii foarte strânse şi delegaţii lor se reunesc o dată pe an într-un *Sinod* sau *Congres jidovesc naţional.*

Ele sunt legate, de asemenea, cu puterea secundară iudaică a ţării. Aceasta din urmă se adună, din timp în timp, cu acelea ale altor ţări, formând un *Sinod* sau *Congres ovreiesc internaţional.*

Vom studia, mai întâi, organizaţia Cahalelor elementare, - astăzi bine cunoscută, mulţumită indiscreţiilor unui ovrei convertit. Pe urmă, vom spune câteva cuvinte despre puterile secundare şi despre puterea centrală, care sunt aproape necunoscute, fiind bine ascunse de jidovi.

Dar, înainte de a vorbi de alcătuirea diferitelor părţi ale *Statului iudaic,* vom raporta ce zic *doi autori ovrei* asupra **istoriei** acestei organizaţii.

Iată ce scrie BERNARD LAZARE despre *Republicile -adică* despre *Canalele* sau *Comunităţile* - pe care jidovii le-au posedat pretutindeni şi întotdeauna, chiar înainte de distrugerea Ierusalimului.

Jidanii... care se aşezau în ţări străine se grupau in cartiere speciale şi... alcătuiau o societate deosebită.

Pretutindeni, în Alexandria, în Antiohia, în Asia Mică, în oraşele greceşti ale Ioniei,... ei formară asociaţii corporative în capul cărora era pus un etnarh,... care exercita asupra lor autoritatea civilă *şi justiţia,* cu ajutorul unui sfat de bătrâni şi al unui tribunal particular.

Sinagogile erau... un centru al vieţii religioase şi publice. Jidanii se adunau în casele lor de rugăciune, nu numai pentru ca să asculte citirea legii, dar şi pentru ca **să vorbească de afacerile lor,** pentru ca

să-şi comunice părerile dor practice.

Toate Sinagogile erau legate unele de altele, formând o vastă *asociaţie federativă,* care îşi întindea reţeaua asupra lumii antice. Ele îşi trimiteau emisari -se ţineau unele pe altele în curentul evenimentelor a căror cunoştinţă le era de folos, se «sfătuiau şi se ajutau reciproc...

În fiecare cetate *ovreiul era sprijinit* de comunitate; era primit frăţeşte când sosea ca emigrant sau colonist; era protejat şi susţinut. I se dădea voie să se stabilească şi beneficia de lucrul asociaţiei, care îi punea la dispoziţie toate resursele sale. El nu venea ca un străin, care are de gând să întreprindă o cucerire grea, ci ca un *om bine înarmat,* având alături de dânsul protectori, prieteni şi fraţi...

La Roma, unde numărul lor fu considerabil, ovreii au fost tot atât de strâns uniţi între dânşii... ca şi în oraşele Orientului. Când Imperiul roman se prăbuşi şi... când Catolicismul triumfător se răspândi, *comunităţile jidoveşti nu se schimbară*. Ele erau *organisme foarte puternice* şi aveau o viaţă colectivă extrem de activă, care le-a permis să reziste...

De altminteri, sinagogile îşi păstraseră autoritatea. Dacă jidanii erau supuşi legilor aspre ale regatelor şi împărăţiilor, ei aveau o *cârmuire proprie,* consilii de bătrâni, tribunale - la hotărârile cărora se supuneau, iar Sinoadele lor interziceau unui israielit, sub pedeapsa blestemului, de a chema în judecată pe un coreligionar, înaintea unui tribunal creştin...

Comunitatea jidovească, **Cahalul,** era bine înarmată împotriva celor ce călcau datoria *solidarităţii; ea*. îi lovea cu afurisenia, pronunţând în contra lor *Che-rem-Ha-cahalul,* adică blestemul comunităţii...

În zilele noastre încă, *în ţările unde jidanii trăiesc*

sub un regim de excepţie, organizaţia puternică a Canalului subzistă"[168].

Iată cum se exprima, asupra aceluiaşi subiect un alt ovrei convertit la creştinism, BRAFMANN, care a scris o carte foarte documentată asupra *Canalului şi asupra Judaismului în Rusia*[169]

---

[168] Bernard Lazare, *L'Antisemitisme,* p. 376-381.

[169] Iacob Brafmann, *Livre du Cahal.* Materiaux pour etudier le Judaisme en Russie et son influence sur les populations parmi les quelles il existe; 2 vol., St. Petersburg, 1870. O nouă ediţie a apărut în 1888, la Petersburg, la tipografia C. Dobrodaev. Această carte este astăzi foarte rară. Am căutat-o în zadar în *Biblioteca Academiei* Române. Am cerut-o mai multor librari şi editori din Paris, dar cercetările lor au rămas fără rezultat. Vom fi deci nevoiţi să ne mulţumim cu citatele, raportate de colegul nostru A. C. Cuza, profesor la Universitatea din Iaşi, în „Neamul Romanesc", octombrie 1910, citate suficiente pentru ceea ce voim să arătam aici;

Dovezile lui Brafmann sunt cu *adevărat ştiinţifice,* fiind bazate pe documentele autentice care provin din diferite Cahale din Rusia. „Am fost ajutat - zice el - de cunoştinţele mele întinse asupra stării ovreilor, pe care le datorez originii, mele israilite şi întârzierii în Judaism, până în al 34-lea an al vieţii mele". De altfel, jidanii - care de obicei sunt foarte neruşinaţi când este vorba să contrazică scrierile care dau pe faţă tainele

existentei lor - n-au avut îndrăzneala să *tăgăduiască* afirmaţiile acestui autor, care dezvăluie, pentru *prima oară,* scopul organizaţiei Statului ovreiesc. Abia câţiva rari ovrei au încercat - unii să nege existenţa actuală a *Cahalului* în Rusia, unde, după dânşii, ar fi fost distrus de legea de la 1844, alţii să pretindă că această organizaţie nu reprezintă decât „complotul bogaţilor împotriva săracilor" în Israil.

Iată, ce zice despre *Cahal* şi despre cartea lui Brafmann, un cunoscător al poporului ovreiesc, Richard Andree *(Zur Volkskun-de der Juden,* Leipzig, 181, p. 135): „Cartea ovreiului convertit Brafmann, din Vilna, ne procură cea mai interesantă privire asupra condiţiilor de existenţă ale ovreilor din Orient. El tratează despre Cahal, care este organizaţia naţiei ovreieşti şi descrie viaţa comunităţilor iudaice - cum au fost şi cum sunt în acest moment-

BRAFMANN expune mai întâi istoria existenţei jidovilor şi a *organizaţiei lor sociale* din timpuri foarte depărtate. El demonstrează că această organizaţie s-a perpetuat sub nume diferite - şi mai ales sub acela de Cahal (Heder Hacahal) - în sânul societăţii antice, greceşti şi romane. \

După căderea Ierusalimului sub Titus, guvernământul ovreiesc - sau Sinedrion - se ascunse sub numele de Şcoală... însă, organizaţia se păstra aşa cum era chiar şi sub fondatorul imperiului mahomedan care, venit din Arabia, se stabili în principalele centre ale vieţii ovreilor împrăştiaţi, adică în Babilonia şi în pământurile perşilor...

în acest timp, organizaţia statului jidovesc luă forma următoare: Poporul era reprezentat politiceşte, in persoana unui prinţ suveran *«Roclh-Galuta»,* care rezida în Bagdad... Acest şef suprem era ajutat de un fel de parlament administrativ, care corespundea Sinodului de azi şi ale cărui hotărâri erau fără de apel. Mai mult, în fiecare provincie şi în fiecare oraş, exista un Cahal, condus de rabini şi un *«Bet-Din»* sau tribunal local"[170].

. „De atunci ovreii au păstrat pretutindeni, în timpul Evului Mediu, aceeaşi organizaţie".

„Când au fost goniţi din Spania, din Franţa, din Germania... jidovii au căutat refugiu în Turcia şi în Polonia[171] şi au venit acolo cu *Cabalele* lor, constituite

---

- rezemând aceste afirmaţii pe documente. Vezi, asupra aceluiaşi subiect Kaliat de Wolski, *La Russie juive,* 1887. (A. C. Cuza, „Neamul Românesc", 11 oct 1910).

[170] Brafmann, I. cit.T. I. cVII - Vezi Cuza, „Neamul Românesc", p. 1863-1866,4 oct. 1910.

[171]; In Polonia „prin decretul lui Sigismund I, dat în 1506, Mihel din Brest-Litovsc a fost numit *şef al tuturor ovreilor* din Litvania,

ca sub dominaţia arabilor".

Dar, o astfel de afirmaţie a naţiei jidoveşti, aduse mai târziu serioase dificultăţi. Şi, într-adevăr, dieta poloneză din 1788 îşi propuse să desfiinţeze Cahalele, dar încercarea sa nu izbuti. '

Cu trecerea unei părţi a Poloniei sub dominaţia Rusiei, oamenii de stat ai acestei împărăţii se îngrijorară şi ei de Cahalul iudeilor.

Iată ce scrie în aceasta privinţă DERJAVIN, care a fost însărcinat de guvernul rusesc să studieze chestiunea şi să fie reprezentantul său în comisia stabilită pentru a rezolva problema ovreiască:

„Ovreii posedă Cahale... Care există din vechime şi guvernează, în mod arbitrar, poporul, reglând şi confirmând toate afacerile, atât religioase cât şi civile... *Aceste Cahale sunt foarte bogate şi au o putere mare asupra naţiei jidoveşti "*[172].

---

cu deplină putere asupra *vieţii* lor şi cu drept ereditar asupra acestui titlu. Un alt reprezentant al *ovreilor din toată Polonia* a fost confirmat în 1549 de Sigismund August. Acelaşi rege în 1571 a sancţionat dreptul reprezentantului ovreilor să pedepsească *cu moartea* pe cei ce calcă legea, iar îndeplinirea acestui decret a fost încredinţată agenţilor regali şi celorlalte autorităţi poloneze. (Brafmann, I. cit - Vezi Cuza, „Neamul Românesc", p. 1891, 8 oct. 1910.

Vom adăuga aici ce scrie un autor foarte competent asupra materiei, D-nul H. Graetz, profesor la Universitatea din Breslau. „Ovreii din Polonia constituiau un Stat în Stat în. toafă *puterea cuvântului.* Sinodul lor general, ce se reunea de două ori pe an, era un adevărat parlament care făcea legile şi ale cărui hotărâri nu erau supuse la nici o instanţă de apel superioară. Fiecare Comunitate avea colegiile sale de judecători (Bet-Din), compuse dintr-un rabin şi doi asistenţi, înaintea cărora trebuia să fie depusă orice plângere şi care judecau după legile talmudice rabinice". -Vezi Cuza, I. cit, p. 359, 22 febr. 1908).

[172] Derjavin, *Memoires,* Moscova, 1860, p. 474-480. După Brafmann. -Vezi Cuza, „Neamul Românesc", p. 1892, 11 oct. 1910.

Dar Rusia - ca şi celelalte ţări locuite de ovrei, din Persia până în Polonia - îngăduise mai întâi Cahalele, ca fiind o instituţie de care să se poată servi ca să strângă impozitele israiliţilor pentru guvern. Ea încercă în urmă să-l suprime definitiv în 1844, când înţelese pericolul ce rezulta pentru dânsa, din existenţa acestui Stat jidovesc în propriul său Stat.

Iată, de altfel, textul legii care desfiinţa Cahalele din Rusia:

Lege, Art 14. - „Nici o lege, după care ovreii să poată să se guverneze în particular, *nu trebuie să* existe; şi, de aceea, toate *Canalele şi* ce *depinde de Cahale sunt definitiv suprimate".*

„Dar această lege straşnică a fost şi ea nimicită de preocupările guvernului rusesc de a încasa impozitele, astfel că, în acest moment, *ovreii au dreptul, mai mult ca niciodată, să strige: Cahalul a murit! Trăiască Cahalul!"*[173]

Prin urmare, putem să încheiem cu BRAFMANN: *„Cahalul este* guvernul naţional bine organizat, *al*

societăţii ovreieşti".

„Cahalul există şi astăzi în fiecare comunitate

ovreiască"[174].

Cahalul există şi la noi în România, unde este numit *Administraţia Comunităţii ovreieşti.*

Altădată, el era cunoscut sub numele chiar de *Cahal.* Astfel, în anumite documente oficiale ale Moldovei, pe la începutul ultimului veac, se găseşte cuvântul Cahal, care indică, fie comunităţile ovreieşti fie pe reprezentanţii lor. Aşa de exemplu, într-o anafora din 1850,

---

[173] Brafmann, I. cit-Vezi Cuza, „Neamul Românesc", p. 1907, 11 oct. 1910. [174] Ibidem.

citim: „Ovreii au, ca garanţie, Cahalul naţiei lor" [175].

Acum, că ştim principalele peripeţii prin care a trecut în cursul secolelor - fără ca să se schimbe - organizaţia poporului lui Israil, să ne ocupăm de *constituţia Statului jidovesc* şi îndeosebi de aceea a *Cahalului elementar* - constituţie care, până la BRAFMANN, a rămas misterioasă.

[175] Cuza, 1. cit, p. 1908.

ORGANIZAŢIA STATULUI JIDOVESC

A) CAHALUL ELEMENTAR

Comunitatea ovreiască este guvernată de *Cahal,* instituţie nu numai *religioasă,* dar şi *politico-econo-mică*. Cu alte cuvinte, Cahalul exercită autoritatea naţională *(dominaţia)* şi administrează averile asociaţiei *(proprietatea).*

Cahalul se compune din:

a) - un haham sau rabin[176] *care este un fel de pre-*

[176] Iată ce scrie despre *hahami,* un ovrei, Siniger, membru notabil al Consistoriului ovreiesc din Paris: Rabinii nu sunt - ca preoţii sau ca pastorii comunităţilor creştine, miniştrii necesari ai cultului nostru. Slujba rugăciunilor în sânul templelor nu este efectuată prin intermediul lor. Ei nu sunt confidenţii conştiinţei noastre. Puterea lor nu face nimic pentru mântuirea sufletelor. Funcţiile lor preoţeşti se mărginesc la serbarea nunţii (pe care un simplu laic poate tot aşa de bine s-o îndeplinească), iar atribuţiile lor se limitează la pronunţarea din amvon a unui mic număr de rugăciuni... Diploma de rabin se potriveşte cu toate profesiile... şi astfel numărăm printre noi, hahami în *barou,* hahami în prăvălii şi hahamii vânzători în bâlciuri... Rabinii trec drept oameni care au o *cunoştinţă adâncă despre Talmud...* dar ei nu posedă elementele nici unei ştiinţe utile şi, cei mai mulţi, nu ştiu nici întrebuinţarea limbii naţionale. *Alipirea lor fanatică la practici absurde,* pe care timpul şi raţiunea le-au lepădat, este *un titlu la consideraţia lor reciprocă şi la veneraţia ortodocşilor. îngâmfarea* lor este tot atât de excesivă cât le este de adâncă ignoranţa. Dacă invoci luminile lor religioase, ei opun misterele; dacă îi grăbeşti, ei strigă că eşti în

şedinţe;

b) - o mulţime de slujbaşi, ca să zic aşa, laici (bo-cherimi, roschimi, tuvimi, icovimii gaboimi, daionimi, chebuimi, etc.). Aceştia sunt aleşi de către „assif" sau adunarea comunităţii ovreieşti, care se reuneşte în acest scop o dată pe an, la Paşte.

Dintre aceşti slujbaşi, unii formează un tribunal, *„Bet-Din",* chemat să judece conflictele ce se ivesc printre ovrei, care sunt astfel scutiţi să alerge la tribu-

---

contra religiei; dacă stăruieşti, se supără. Ei au *fatuitatea puterii şi voinţa intoleranţei".* (Singer, Des *consisţoires en France,* Paris, 1820, p. 32-33. Delamay. Edit. - Vezi Mousseşux, *Lşjuif,* Ch! III, p. 38). Un alt ovrei, preşedintele Cohsistoriului central al jidovilor din Franţa, zice:

In ceea ce priveşte slujbele lor spirituale, „rabinii sunt *slabi* şi *nuli...* Cât timp israiliţii vor avea, ca interpreţii religiei nişte *tăbăcari,* nişte *zarafi,* nişte *negustori ambulanţi* şi chiar nişte *cămătari* -căci mulţi dintre ei îndeplinesc aceste nobile şi liberale profesiuni - nu se vor găsi niciodată la înălţimea epocii". (A. Cerfbeer de Medelsheim, *Les juifs, leur histoire, leurs auteurs,* Paris, 1847, p. 557. - Vezi Mousseaux, *Lejuif,* Ch. III, p. 40-41). Un al treilea ovrei - acesta haham convertit - zice ironic „Trebuie să rectific greşeala, - atât de comună printre persoanele străine de cultul jidovesc - că rabinii *sunt preoţii ovreilor.* Aceşti oameni n-au decât conducerea conştiinţei celor ce vor să se adreseze lor, în cazuri grave, de pildă, când nenorocirea a vrut ca o lingură destinată pentru posf să cadă într-un vas care serveşte la *gras,* sau când, din greşeală, a stins mucul unei lumânări în sfânta zi a Sâmbetei..." (Drach, lâre *lettre d'un rabbin converti,* Paris, 1825, p. 69. - Vezi Mousseaux, *Le juif. Ch.* III, p.49). Totuşi, în localităţile unde vechiul cult talmudic şi-a păstrat toată puterea, hahamii au încă slujba de sacrificatori *în timpul omorurilor rituale.* De altfel, ei păstrează vasul unde a fost cules sângele victimelor omeneşti, sânge scare este destinat manducaţiei. (Mousseaux, *Lejuif,* Ch. III, p. 46). • Se înţelege aversiunea pe care o resimt israiliţii civilizaţi, împotriva hahamilor, când te gândeşti că aceştia nu sunt, la drept vorbind, *preoţi,* ci mai curând, un fel de sub-prefecţi *agramaţi şi foarte* tiranici *ai Statului jidovesc talmudic.*

nalele creştinilor. Acest tribunal este pus sub autoritatea Cahalului. De altfel, el este condus de *haham,* care este şi *şeful Cahalului.*

Diferitele instituţii ale statului talmudic îşi au reşedinţa în curtea principalei sinagogi.

Vom examina în mod succesiv:

I. - şcolile talmudice ale Cahalului;

II. - veniturile Cahalului (proprietatea);

III. - modul cum Cahalul îşi exercită autoritatea (dominaţia).

I. Şcolile talmudice

- Cahalul are un învăţământ care este liber.

Pentru a ajunge institutor *„belfer"* sau profesor *„melamed"* nu este necesar să treci examene, nici să ai diplome;

Şcolile talmudice, *„heder",* sunt de mai multe categorii - în număr de patru - după etatea elevilor care se instruiesc în ele.

În *heder-ul superior* se învaţă Talmudul, precum şi codul **Şulhan-Aruk**, care cuprinde legislaţia Statului ovreiesc.

Aceia care au trecut prin această şcoală înaltă, devin „moreni" şi singuri, au dreptul la vot în Comunitatea ovreiască.

Cei ce n-au ajuns la această şcoala superioară - neavând decât cunoştinţe talmudice incomplete - formează *„ am haareţi",* care nu fac parte din comunitatea jidovilor şi sunt, ca să zicem aşa, nişte *pariaş.*

Dar deasupra *hederului superior* există un fel de universitate talmudică, *„chebot",* unde hahamii învaţă prin viu grai pe ovreii *moreni* unele părţi din tradiţie (Kabbalah) care *nu sunt scrise nici chiar în Talmud,*

probabil pentru că *nu pot fi mărturisite.*

II. Patima de proprietate

Cahalul *are finanţe* ca orice stat bine organizat.

Venituri. Veniturile statului ovreiesc se împart în ordinare şi extraordinare.

1. Printre *veniturile ordinare,* numărăm:

a) - impozitul pe chirii, strânse de la proprietarii ovrei;

b) - un impozit care seamănă cu *patenta* şi care este plătit de jidanii ce exercită diferite meşteşuguri;

c) - impozitul pe moşteniri; ;

d) - impozitul pe carnea *cuşer,* tăiată de hahami[177].

2. Printre veniturile *extraordinare* ale Cahalului, să citǎm numai pe acelea ce rezultă din *vânzarea dreptului de exploatare a creştinilor.*

Cahalul, conform Talmudului, este stăpânul absolut *al averilor* şi chiar al vieţii tuturor persoanelor care se găsesc în circumscripţia sa, - adică atât a ovreilor cât şi ale creştinilor.

El poate deci să vândă la jidani:

---

[177] Astăzi, acest impozit este plătit, la noi, în România, nu numai de ovrei, dar *chiar şi de creştini,* şi într-adevăr, toate vitele sunt tăiate de hahami şi pentru toate, ei strâng o taxă în folosul Cahalului. Astfel, la Iaşi, în 1891, *tăierea rituală,* fiind la un moment dat suspendată şi înlocuită cu puncţia cefalică. S-a descoperit că venitul acestei tăieri rabinice se suia la suma anuală de 165.025 lei. Această sumă era împărţită în chipul următor: 53.664 lei pentru leafa hahamilor, 22.439 lei pentru întreţinerea spitalului ovreiesc. Restul de 88.725 lei a fost păpat, fără ca întrebuinţarea-i să se găsească înscrisă în registrele comunităţii - şi profesorul **Cuza** crede că acest fond a fost cheltuit pentru a corupe pe funcţionari şi pe alţi demnitari români.

a) - dreptul *de exploatare exclusivă* a proprietăţii unui goi (Hazaca);

b) - dreptul *de exploatare exclusivă* a persoanei *unui goi* (Marufie).

Din momentul în care un creştin a fost vândut de Cahal unui jidan, (acesta) a cumpărat dreptul de a-l exploata exclusiv, ceilalţi ovrei nu pot să se amestece, decât numai ca să ajute pe primul jidan să-i ruineze definitiv pe goi.

Astfel de isprăvi sunt *de necrezut.* Dar BRAFMANN le atestă şi le dovedeşte cu numeroase documente.

Ca exemplu de Marufie să citǎm, între multe altele, otrăvirile şi infamiile săvârşite de *cârciumarii* şi de *proxeneţii* ovrei, asupra cărora vom reveni, cu detalii, mai departe.

Ca exemple de Hazaca să citǎm furturile, înşelătoriile, cămătăria şi jurămintele false, efectuate de samsari, de contabili, de secretari de avocaţi, de ovreii zişi *de casă* pe care toată lumea îi cunoaşte şi care au ruinat pe boierii moldoveni.

Iată, de altfel, două documente autentice ale Canalului din Rusia, luate din cartea lui BRAFMANN[178] -care se referă, primul la vinderea unui *spital ce aparţinea unor călugări catolici* şi al doilea, la vinderea a *două prăvălii care erau proprietatea unui creştin.*[179]

„No. 261. Joi, în ajunul lunii nouă, Acra, 5562. Reprezentanţii Canalului şi Adunarea generală,

[178]Volumul al II-lea al cărţii lui **Brafmann** cuprinde 1055 de documente ale Cahalului, începând din 1789 şi mergând până la 1869.

[179] Actele de vânzare făcute de Cahal sunt învestite cu toate formele legale şi aprobate de şapte reprezentanţi ai Comunităţii. Iscăliturile sunt legalizate de doi notari şi înregistrate în arhivele Cahalului (Pinkes), pentru neschimbare.

alcătuită din toate autorităţile jidoveşti ale acestui oraş, au hotărât:

Dreptul de a exploata spitalul şi piaţa de lângă dânsul - proprietăţi aflate la una din extremităţile stradei Caidani şi aparţinând călugărilor catolici - este vândut rabinului Isaac fiul lui Gherson.

S-a vândut totodată aceluiaşi Isaac, fiul lui Gherson, *dreptul de a* exploata piaţa aparţinând municipalităţii oraşului situată în apropierea proprietăţilor mai sus pomenite.

Acest *drept de exploatare a proprietăţilor creştinilor* e vândut numitului rabin Isaac, *urmaşilor* şi împuterniciţilor lui, fără ca nimeni să poată să-i *conteste acest drept al său* - pentru dobândirea căruia Isaac a *plătit, în casa Canalului, preţul convenit.*

În consecinţă, *dreptul acesta este inviolabil* pentru vecie şi numitul Isaac poate să dispună de dânsul după voinţă, adică să-l *vânză, să-l amaneteze, să-l dăruiască oricui ar voi, într-un cuvânt, să facă cu dânsul orice i-ar plăcea.*

Dacă guvernul ar lua aceste locuri pentru a construi cazărmi sau orice alt edificiu public este aspru interzis oricărui alt iudeu de a contracta vreun angajament cu guvernul şi, singur, numai Isaac fiul lui Gherson, va avea dreptul să intre în tratări cu guvernul, *pentru a obţine adjudecarea tuturor lucrărilor.*

Pe lângă aceasta, mai este anume interzis oricărui alt ovreiu de a lua asupra sa *orice mijlocire* şi numai Isaac fiul lui Gherson va putea fi *factorul guvernului sau al municipalităţii* pentru tot ce se atinge de locurile al căror drept de exploatare Isaac l-a cumpărat.

Se porunceşte hotărât *fiecărui Cahal din lumea întreagă să proteagă acest drept* câştigat de Isaac fiul lui Gherson, pentru dânsul, pentru Urmaşi sau pentru

împuterniciţii săi; şi *fiecare Cahal,* ca şi fiecare *Bet-Din,* va trebui să urmărească pe orice individ care ar voi să pună vreo piedică exercitării depline şi întregi a acestui drept să-l trateze ca *duşman* şi să-l silească a plăti orice pagubă care ar putea să rezulte din amestecul său duşmănesc.

În cazul unei neglijenţe din partea Cahalului şi al Bet-Dinului, în urmărirea delicventului - pentru a-l sili să plătească daunele ce ar fi suferit Isaac fiul lui Gherson - Canalul va fi obligat să plătească din casa lui, în cel mai scurt timp, toate pagubele suferite de Isaac fiul lui Gherson, de urmaşii sau împuterniciţii săi.

Publicaţia acestui *act de vânzare* va fi trimeasă tuturor Sinagogelor."

„Sâmbătă, Secţia Emor, 5559.

în conformitate cu hotărârea reprezentanţilor oraşului, s-a vândut lui Iohel-Mihei, fiul lui Aaron, *dreptul de exploatare a două prăvălii de piatră,* aparţinând creştinului Baicov...

Actul de vânzare, în regulă şi după toată forma, se va redacta de Cahal, aprobându-se de sfântul Bet-Din şi va fi înmânat numitului Iohel-Mihel, fiul lui Aaron, *care trebuie să verse pentru aceasta, în casa Cahalului, suma de 200 de ruble de argint"*[180].

Cahalul poate *să dea în judecată* pe ovreiul cumpărător care nu se ţine de angajament

„No. 22, Miercuri, Secţia celor 5 cărţi, Vorah. în Urma protestului făcut de reprezentanţii Cahalului, în contra numitului Eleazar, fiul lui Efraim, cu privire la *exploatarea pieţei şi a clădirilor aflate pe dânsa,*

---

[180] Brafmann, I. cit, II. - Vezi Cuza, „Neamul Românesc", p. 455, 7 martie 1908.

aparţinând creştinului Zwanski, de meserie blănar s-a hotărât în şedinţa plenară a reprezentanţilor Cahalului că trebuie să se deleagă doi avocaţi (toanim) care vor pleda înaintea Bet-Dinului, apărând cauza şi drepturile Cahalului"[181].

Cheltuieli. Cu aceste venituri Cahalul întreţine pe hahami şi pe ceilalţi funcţionari ai Statului ovreiesc. El dă subvenţii şcolilor, institutelor de binefacere şi ajută pe ovreii căzuţi în sărăcie.

Dar cea mai mare parte din resursele Cahalului serveşte la două scopuri:

a) - Să corupă *pe funcţionarii Statului creştin* (primari, prefecţi, judecători, etc), precum şi pe oamenii politici, pe membrii parlamentului, până şi pe miniştri[182].

Iată, ca exemple, două documente împrumutate de la BRAFMANN:

Marţi, Secţia celor 5 cărţi, Şelah, 5555.

Reprezentanţii Cahalului, recunoscând necesitatea de a face anumite daruri *şefilor municipalităţii oraşului,* au hotărât că fondurile necesare pentru aceasta se vor da de către casapii care au rămas datori Comunităţii în urma concesiei tăierii vitelor ce li s-a acordat. Suma hotărâtă acestor daruri se va vărsa în mâinile Sameşului, care va ţine socoteala exactă[183].

[1B1] Ibidem, p. 1992, 22 octombrie 1910.

[182] Cahalul posedă samsari, care sunt adevăraţi ageriţi de poliţie şi care sunt de mai multe feluri. Astfel unii dintre ei sunt *misiţi,* la curent cu afacerile creştinilor, alţii sunt puşi pe lângă diferite autorităţi ale creştinilor (prefectură, primărie, tribunale, poliţie, armată, etc.) pe care le spionează şi cărora le corupe funcţionarii, adesea prin lefuri fixe. Aceşti samsari, raportează isprăvile lor Cahalului, care le înregistrează.

[183] Brafmann, I. cit.,T. II. - Vezi Cuza, „Neamul Românesc", p.456, 7 martie 1908.

„Miercuri, Secţia celor 5 cărţi, Vaiceei, 5558.

a) - Reprezentanţii Canalului au împuternicit casieria Canalului ca să dea banii necesari *sărbătoririi, printr-un dejun splendid, cu cele mai bune vinuri,* judecătorilor tribunalului creştin, chemaţi a-şi da verdictul în afacerea lucrătorilor ovrei..."[184].

b) - Să *ajute societăţile cooperative jidoveşti* (havre) mai ales pe acelea ale micilor meseriaşi (croitori, tinichigii, etc.) şi a micilor comercianţi (cârciumari, negustori de mărunţişuri, etc.), care sunt în lupta cu creştinii.

În România, aceste havre avansează bani ovreilor, pentru ca ei să poată vinde ieftin şi să distrugă astfel concurenţa. Pe urmă, după ce au acaparat meşteşugurile şi negoţul, jidanii organizează o exploatare neomenoasă şi, prin falimente frauduloase, sfârşesc prin a ruina pe creştini.

Ovreii fac la fel în agricultură, mai ales în Moldova. Ei primesc subvenţii de la Cahale - adesea chiar din străinătate - şi cu aceste fonduri, ei pot să arendeze suprafeţe de pământ colosale, mărind foarte mult arenzile şi expulzând, de la locurile lor, pe arendaşii creştini. Pe urmă, ei asupresc pe ţărani - care de aici înainte ajung la discreţia lor - îi storc şi îi seacă, făcându-i să cadă în mizerie şi să moară de foame.

III. Patima de dominaţie

Cahalul are *autoritate absolută* asupra ovreilor pe care îi guvernează.

---

[184] Brafinann, I. cit, T. II. - Vezi **Cuza,** „Neamul Românesc", p 456, 7 martie 1908.

Pentru ca să oblige pe jidovi să se supună la deciziile sale el recurge împotriva îndărătnicilor la mai multe mijloace de constrângere.

în caz de *infracţiuni puţin grave* Canalul poate să osândească pe un ovrei să-şi piardă dreptul de *morein* până ce se va supune.

El poate, de asemenea, să decreteze confiscarea averii jidovului nesupus - bunăoară, zestrea unei femei vinovate.

„Luni, 5 Famus, 5562.

Pe lângă aceasta, vinovata va pierde definitiv drepturile asupra dotei, care *va fi în întregime confiscată* -afară de 500 de florini în rochii şi alte lucruri pe care le posedă, Doi delegaţi ai Canalului vor fi prezenţi la îndeplinirea acestei sentinţe, supraveghind cu îngrijire"[185].

Dar mijlocul cel mai drastic de constrângere, este excomunicarea - care se aplică jidovului ce „dispreţuieşte pe un haham, ce nesocoteşte Talmudul sau vorbele rabinilor, ce-şi vinde pământul unui nejidan, ce jură în contra coreligionarilor înaintea unui tribunal neovreiesc, etc..."[186].

Excomunicarea are două grade: ea este mică sau mare.

În *primul grad* sau Niddui, excomunicatul trebuie să trăiască izolat şi separat de ceilalţi, de care să stea despărţit, cel puţin de patru coţi. El nu poate să se apropie decât de nevastă şi de copii.

În timpul excomunicării nu îi este permis să se spele nici să se tundă. Dacă moare, judecătorul cere să

---

[185] Ibidem, p. 452, 7 martie 1908.

[186] **Karo,** *Şulhan-Aruk, Jore Deach,* 334. - Vezi **Rohling,** I. cit, p. 99.

i se pună o piatră pe sicriu, ca să arate că mortul ar fi meritat să fie ucis cu pietre, fiindcă nu s-a pocăit şi a fost dat afară din comunitate;

De altfel, nimeni nu trebuie să-l plângă sau să-i în-soţească cadavrul, nici măcar rudele lui.

Niddui-ul durează 30 de zile; dar poate să se prelungească timp de 60 de zile şi chiar 90 de zile, dacă excomunicatul nu s-a îndreptat. Dar dacă nici atunci nu se observă vreo ameliorare, Niddui poate fi urmat de **Cherem**[187].

Marea *excomunicare* sau Cherem este echivalentă cu *moartea civilă;* şi, într-adevăr, ovreiul în contra căruia s-a pronunţat **Cheremul** este ca mort între vii.

El este exclus din comunitate, din havre, din Sinagogă şi din toate""funcţiile Cahalului.

Nimeni nu mai poate să comunice cu el, nici să locuiască cu el, nici măcar să-i închirieze o odaie[188].

Dacă în trei zile nu se supune Bet-Din *îi vinde toată averea* mobilă şi imobilă primului cumpărător ce se prezintă şi preţul este vărsat în tezaurul Cahalului.

Excomunicarea **Cheremului** este pronunţată cu mare solemnitate, în prezenţa a cel puţin zece martori.

Se aprind făclii, se sună din trâmbiţe şi se pronunţă, asupra păcătosului, afurisenii înspăimântătoare. Când ceremonia s^a isprăvit se sting făcliile, ceea ce înseamnă că vinovatului i s-a închis lumina cerului.

Formula excomunicării **Cherem** conţine, între altele, următoarele blesteme:

---

[187] Rohling, I. cit, p. 99-100.

[188] Cheremul poate să lovească chiar pe un goi. Un proprietar nu mai poate să-şi închirieze casele sau nu mai poate să îşi vândă grânele, când este afurisit în Sinagogă de un haham; de asemenea, un avocat sau un medic nu mai are clienţi ovrei, şi, prin calomnie, pierde şi clienţii creştini.

„După judecata lui Dumnezeu, N... fiul lui N... să fie excomunicat

Să vie asupra lui plăgi adânci, boli lungi şi înfricoşătoare.

Casa lui să devie vizuina monştrilor.

Steaua lui să se stingă după firmament şi să fie crudă, mânioasă şi furioasă pe dânsul.

Cadavrul lui sa fie aruncat viperelor şi bestiilor sălbatice.

Aurul şi argintul lui să fie împărţit la alţii.

Fiului să cadă în mâinile duşmanilor.

Urmaşii lui să se cutremure în ziua aniversării sale....

(Aici urmează blestemele îngerilor, ale serafimilor, ale ofanimilor şi ale altor personaje talmudice).

Să fie înghiţit ca Kora şi banda sa.

Sufletul să iasă din el îngrozit şi tremurând.

Desfiderea lui Dumnezeu să-1 omoare.

Să fie sugrumat ca Achitophel.

Lepra să fie ca aceea a lui Ghiezi.

Să cadă şi să nu se mai scoale.

Să nu fie înmormântat în cimitirul lui Israil.

Nevasta sa să fie dată altora şi când el va muri, altul să se plece peste ea.

Această afurisenie să cadă peste N... fiul lui N... şi peste tot neamul său.

Iar Dumnezeu să-şi verse, asupra mea şi asupra întregului popor al lui Israil, pacea şi binecuvântarea sa. Amin"[189].

Iată acum textul a două acte autentice de *afurisenie* (Cherem), unul ce provine din Cahalul din Botoşani şi se refera la un jidov care a *spus adevărul* într-un

---

[189] Buxtorf, *Le talmud.,* n. 828. - Vezi Rohling, l. cit, p. 100-102.

proces al ovreilor din Darabani (jud. Dorohoi) cu un proprietar creştin, în 1879. Altul, care e ieşit din Cahalul din Noua-Suliţă (Basarabia) şi priveşte pe un creştin (Mihail Sturdza)[190].

1. - „Binecuvântat fie numele celui Etern.

Ascultaţi, voi care trăiţi în timpul acesta.

Aţi auzit voi de atrocităţile la care au fost expuşi fraţii noştri din târguşorul Darabani, din partea groaznicului apăsător Cimara, să piară numele lui...

Când judecătorii au chemat martorii care văzuseră faptele, ca să asculte arătările lor, au chemat şi pe unul din fraţii noştri, Moise Bacal Weinstein, care locuieşte aici, în oraşul nostru, de mai mulţi ani... Acest Moise, prin mărturia lui mincinoasă, *a justificat pe prigonitor înaintea judecătorilor,* zicând că ar trebui să se caute mâna ovreilor în infamia ce *se întâmplase* şi că aceştia fuseseră vinovaţii...

În urma acestei mărturii judecătorii au pronunţat o hotărâre nedreaptă deoarece prigonitorul Cimara a ieşit din proces nevinovat şi justificat de acuzaţia care apăsa asupra lui, iar *bieţii ovrei fură condamnaţi* la închisoare şi la amendă...

De aceea ne-am adunat noi, Comunitatea din Botoşani în număr de 500 de bărbaţi, ea să afurisim şi să gonim din sânul nostru pe mizerabilul care se numeşte „Moise Bacal Weinstein - să piară numele lui - şi să-l osândim la tot răul în consecinţă să cadă asupra lui toată anatema care e scrisă în cartea legii lui Moise, asupra omului care îşi întoarce inima de la Dumnezeul său...

---

[190] Aceste Cheremuri se găsesc în facsimile în cartea lui Verax *(LaRoumanie et les Juifs.* Bucureşti, 1903, p. 289), care le dă şi traducerea franţuzească.

Voi toţi, fraţilor, să ştiţi ca *l-am afurisit în sunetul trâmbiţelor* şi după toate riturile prescrise de legile noastre.

De aceea, este oprit a vorbi un cuvânt cu el sau de a sta împreună cu dânsul. Să nu intre în Sinagogă, căci el nu este decât carne spurcată pentru cel Etern şi pentru Israil.

Urâţi-l cu ură şi să fie pentru voi un obiect de spaimă, căci *este afurisit!*

Botoşani, 9 Elul, în ajunul zilei Reconcilierii"[191].

2. - „Hotărârea întregii imunităţi din Noua-Suliţă. Ne-am impus cu jurământ şi cu afurisenie (Cherem) să fie oprit oricui din târguşorul nostru, de a bea rachiu din cârciuma

de aici care aparţine d-lui Conte, căci el prigoneşte şi supără pe bieţii oameni, pentru a-i alunga cu lucrurile lor, cum nu s-a mai auzit la nici una din comunităţile Israilului de la un capăt al lumii la altul.

De aceea veţi şti, o, voi fraţilor, fii ai Israilului, că nimeni din oraşul nostru nu trebuie să bea rachiu provenit din cârciuma de aici, din Noua-Suliţă. Acela care va călca această hotărâre să fie muşcat de şarpe; acela care o va respecta, să fie binecuvântat şi fericit.

Noi, mai jos iscaţii: Toată comunitatea"[192].

Aceasta este organizaţia *Cahalului elementar*.

Sa vedem acum ce se ştie despre *Cahalele superioare.*

---

[191] Verax, I. cit. p. 4849. (Ed. prescurtată).

[192] Ibidem, p. 51.

„Cuvântul Şarpe (Nahaş) - zice Dr. Octavian Isopescul, profesor la Universitatea din Cernăuţi - este o sinteză cabalistică a trei cuvinte, ale căror iniţiale îl compun, *Nidui: exil: Cherem: afurisenie; Şanta: blestem;* Astfel vorbele: „să *fie muşcat de* şarpe", înseamnă în realitate: *„să fie lovit de exil, de blestem şi de afurisenie".*

B) CAHALELE SUPERIOARE

Din cele ce preced rezultă că, pretutindeni şi întotdeauna de la împrăştiere şi până azi, ovreii au trăit şi trăiesc pe teritoriile altor naţii grupaţi în *Comunităţi,* guvernate de *Cahale talmudice.* Toate aceste comunităţi sunt strâns legate şi se ajută reciproc; ele se reunesc într-un Sinod, o dată pe an şi formează un adevărat stat jidovesc, în statele celorlalte naţii.

Deasupra acestor Cahale elementare există în fiecare ţară asociaţii mai puternice, dar mult mai misterioase şi al căror rost nu a fost dezvăluit, până acum, de nimeni. Astfel sunt *Anglo-Jewish-Association* din Londra, *Israilitiche-Allianz din* Viena, *Verband der Deutschen Juden* din Berlin, etc.

Aceste asociaţii naţionale, ca şi anumite ordine ovreieşti internaţionale, de pildă, ca ordinul american *Bnei-Berith* (fiii alianţei),[193] foarte răspândit în România, se confundă cu Francmasoneria.

În capul acestei organizaţii *secrete, în ceea ce priveşte scopul, se* găseşte *Alianţa Israilită universală,* fondată de CREMIEUX[194] şi care rezidă în Paris.

Această instituţie supremă are *Conducerea generala a Canalelor;* ea concentrează în mâinile sale *guvernul naţiei jidoveşti întregi.*

Dar adevăratul centru al ovreimei e înconjurat de un adânc întuneric. într-adevăr, *Alianţa jidovească* nu datează decât din 1860; totuşi e sigur, că o autoritate

---

[193] *Archives israelites XX,* 1866, p. 885. - Vezi Mousseaux, *Le Juif,* p. 347.

[194] Cremieux a fost şi *Suveran, mare maestru al ritului scoţian al Francmasoneriei* din Franţa.

superioară a funcţionat încontinuu din vechime, pe ascuns, într-un oraş necunoscut, la Constantinopol[195], la Bagdad, sau în altă localitate. Şi de altfel, nu se ştie dacă astăzi nu există undeva un jidan învestit cu puterea regală.

În tot cazul, această *alianţă ovreiască universală* reprezintă, faţă de celelalte naţii, **poporul lui Israil**[196]**.**

Iată apelul lui CREMIEUX adresat către ovrei - apel din care reiese o bucurie sălbatică pentru reuşită şi din care se văd principalele scopuri către care tinde organizaţia actuală a poporului lui Israil:

„Alianţa pe care voim s-o întemeiem nu e nici franţuzească, nici englezească, nici nemţească... ea e *jidovească, ea* e *universală.*

Împrăştiaţi în mijlocul unor popoare care sunt duşmane drepturilor şi intereselor noastre, *vom rămâne jidovi,..*^ membri ai „poporului ales"... : Naţionalitatea *noastră este religia părinţilor noştri,* şi nu recunoaştem alta...

Trăim în ţări străine şi *nu ne putem interesa de* interesele *vremelnice ale acestor ţări,* întrucât intere-

---

[195] Vezi Cnabauty, *Les Juifs nos maîtres,* 1882, p. 5 şi următoarele. [196]Alianţa ovreiască universală dispune de presa *lumii întregi,* de care se serveşte pentru a înşela şi a domina *opinia publică.* în Sanhedrinul din 1840 din Cracovia, ovreiul Montefiore a zis: „Cât timp nu vom poseda jurnalele lumii întregi, ca să zăpăcim şi să înşelăm popoarele, puterea noastră va fi o himeră". Astăzi, ovreii au ajuns să fie stăpânii presei universale. Astfel, ei deţin cele mai mari ziare: La Londră: Times, Daily Telegraph etc. La Paris: Le Matin, Le Temps, Le Figaro etc. La Berlin: Berliner Tageblatt, Berliner Volkszeitung etc. La Viena: N. Freie-Presse, Fremdemblatt etc. La Budapesta: Pester Loyd, Magyar Hirlap etc. **La noi: Adevărul, Dimineaţa, Facla,** etc.

sele noastre morale şi materiale sunt în primejdie.

Religia jidovească trebuie *să cuprindă într-o* zi pământul întreg.

Catolicismul, duşmanul nostru secular, zdrobit în luptă, e *aproape să îngenuche.*

Pe zi ce trece, reţeaua pe care ovreii o aruncă asupra pământului se va întinde şi *măreţele profeţii ale cărţilor noastre sfinte se* vor îndeplini... Nu e departe timpul în care *toate bogăţiile pământului vor aparţine numai jidovilor...*

O nouă împărţire mesianică, un nou Ierusalim, trebuie să se ridice în locul dublei cetăţi a *împăraţilor* şi a *Papilor"*[197].

În rezumat, *Cahalul* este organizaţia naţiei ovre-ieşti. El este rezultatul dogmei talmudice a *poporului ales,* dogmă în virtutea căreia ovreii nu trebuie să se contopească cu alte popoare, căci Dumnezeu le-a făgăduit să posede tot pământul şi să stăpânească lumea întreagă.

Cahalul este reacţia contra oricărui progres, el este *obscurantismul clerical* cel mai orb; el dă naştere la *dispreţul* cel mai insultător contra goimilor, consideraţi ca vite şi la ura cea mai atroce, de moarte, contra întregii omeniri nejidoveşti.

Cahalul este organizaţia misterioasă care, învăluită sub aparenţele inofensive ale Comunităţilor confesionale, a făcut cu putinţă conservarea poporului ovreiesc în mijlocul naţiilor puternice pe care le-a doborât sau pe care e pe drum să le distrugă.

El este *cheia problemei ovreieşti* şi explică lipsa oricărui elan de reînnoire şi de înaintare în sânul

[197] Arhives *israâlites,* XXV, p. 651, 1861. - Vezi Mousseaux, *Le Juif,* Ch. XIII. p. 266. - Vezi şi Cuza, I. Cit.

iudaismului[198], pe care-l stăpâneşte, în mod absolut şi tiranic, prin teroarea Cheremului.

Cahalul este factorul corupţiei care răstoarnă statul nostru; el este cauza acaparărilor, a trusturilor, a falimentelor care minează comerţul, industria şi agricultura în România; el este organul care rătăceşte opinia publică prin ziarele pe care le subvenţionează; el este agentul propagării perfide a materialismului şi a ideilor liberaliste, socialiste, anarhiste; el este puterea ocultă a Francmasoneriei.

Cahalul este, în fine, agentul *revoluţiilor,* care au zguduit lumea şi care, de câtva timp, tulbură liniştea nenorocitului popor românesc.

Aceasta este *puterea ocultă ovreiască,* împotriva căreia omenirea este dezarmată, **pentru că nu o cunoaşte.**

[198] Cuza, „Neamul Românesc", p. 1996. 22 octombrie 1910.

EFECTELE

CAHALELOR TALMUDICE

Posedând arme veninoase ca *Talmudul* şi ca realizarea sa concretă *Cahalul,* Israil porni să cucerească lumea.

Să vedem, mai întâi, ce se petrece în ţările în care iudeii au putut să-şi satisfacă nu numai *patima de proprietate* dar şi *patima de dominaţie,* prin dobândirea *drepturilor de cetăţenie.*

Trebuie să spunem însă de la început că ovreii nu au obţinut nicăieri aceste drepturi, *decât după ce au făcut să izbucnească* nişte revoluţii *teribile.* Astfel ei au devenit cetăţeni ai Franţei în timpul marei Revoluţii şi au ajuns cetăţeni ai Austriei, ai Germaniei, ai Italiei, în urma revoluţiei din 1848.

Şi, notaţi bine că, fiind detestaţi de toate popoarele, de câte ori au voit să forţeze porţile unei noi naţii, au recurs la acelaşi mijloc - la Revoluţie.

Vom începe prin *Austro-Ungaria,* ţara cea mai apropiată de a noastră.

AUSTRO UNGARIA

„Ovreii nu erau nimic în Austria, înainte de 1848, zice TROCASSE[199].

Acum, însă ei joacă acolo *un rol dominant* şi sunt singurii cărora *le-a folosit Revoluţia. S-ar* părea că vienezii, construind baricade şi înfruntând mitralierele

---

[199] F. Trocasse, *l'Autriche juive,* Paris, p. 124 (A. Pierret, edil.)

soldaţilor împărăteşti, n-au avut alt scop decât să distrugă digurile, ridicate de prevederea trecutului, în contra *valurilor cotropitoare ale ciumei semitice...* Şi, într-adevăr, cucerirea *absolută a unei împărăţii,* de către jidovi, în timp de 50 de ani, este, fără doar şi poate, unul din faptele cele mai caracteristice ale istoriei contemporane".

Să examinăm, mai întâi, ce se întâmplă în fosta provincie românească, Bucovina.

Pe urmă, vom trece la alte părţi ale împărăţiei şi anume: la Galiţia, la Ungaria şi la Austria.

BUCOVINA

Bucovina - care a fost răpită Moldovei în 1775, de către Austria - prezintă un exemplu izbitor de *ceea ce ar deveni România* dacă n-ar fi luat măsuri ca să se apere împotriva pericolului israilit[200].

În 1769, numărul familiilor ovreieşti, care locuiau În această provincie, era de 206.

În 1780, această cifră se încinci şi se urcă la 1069[201].

În 1846, populaţia jidovească se ridicase la 11.500 de indivizi.

---

[200] Datele statistice referitoare la Bucovina au fost luate de **Verax,** din **Dr. Zeiglauer,** *Geschichtliche Bilder aus der Bukowina,* Cernăuţi, 1899, p. 2 şi următoarele şi din Dr. Polek, *Statistik des Judenthums in der Bukowina,* etc.

[201] Iată cum se exprimă, în privinţa lor, Comisia numită în 1782 la Viena, de împăratul Josef II:

„Nu se pot considera ca supuşi ai împăratului ovreii din Bucovina *intraţi în această provincie prin înşelătorie şi fraudă.* Aceşti ovrei trebuie să fie trataţi ca *străini..."* Şi într-adevăr, la început, au fost supuşi unui regim special care micşoră emigraţia lor în ţară (Verax, I. cit, p. 8).

Însă, după 1848, când jidanii câştigară drepturile de cetăţenie, numărul lor merse crescând tot mai mult. Astfel:

În 1850 erau 14.500,

În 1857 - 30.000,

În 1869 - 47.000,

În 1880 - 67.000,

În 1890 - 83.000,

În 1900 - 96.000.

Înmulţirea iudeilor între 1846 şi 1908 a fost deci de 713%.

Oraşele fiind repede umplute, ei nu întârziară să se reverse asupra satelor.

Ocupaţia de preferinţă a acestor ovrei - ca şi a celor din România - este comerţul cu băuturi spirtoase. Ei ţin mai toate cârciumile; şi, într-adevăr, în 1885 posedau 95% din debitele de rachiu. De aceea, alcoolismul face în Bucovina ravagii înspăimântătoare.

Tot comerţul şi toată industria ţării sunt în mâinile iudeilor[202]*,* în mod mai complet chiar decât în Moldova.

Afară de asta, ei au acaparat cu totul *profesiile liberale*. Astfel, pe când în 1865 nu erau decât 2 avocaţi israiliţi, în 1900 ajunseseră la numărul de 82, pentru 14 creştini.

Dar, ce e mai mult, de la 1862, de când prima bucată de pământ căzu în mâinile lor, *numărul* **marilor proprietari** *ovrei crescu din ce în ce,* aşa că în 1900 ajunse să întreacă cifra enormă de 80%.

---

[202] O statistică recentă, ale cărei cifre au fost culese din actele prefecturilor împărăteşti ale Bucovinei, arată că în momentul de faţă se găsesc în această provincie: *Meseriaşi:* 737 români, pentru 5089 ovrei.

Negustori: 454 romani, pentru 8567 ovrei. (Toronţiu, „Neamul Românesc", 30 sept. 1911).

Multe din moşiile rămase românilor sunt de asemenea ipotecate la jidani, care le vor pune în vânzare şi le vor cumpăra peste puţin.

Cât despre *mica proprietate, 60%* din imobile sunt grevate de ipoteci la ovrei [203].

Se înţelege, prin urmare, de ce moldovenii, care altădată prosperau în această provincie - pe când ei erau stăpâni - nu se mai înmulţesc deloc, pier şi dispar puţin câte puţin sub gheara Austriei care i-a dat pe mâna acestor blestemaţi paraziţi.

Având, astfel, tot comerţul şi toată industria în mâinile lor, acaparând toate profesiile liberale, având în posesia lor casele din oraşe şi, pe deasupra, *moşiile şi marile domenii rurale,* având în sfârşit *puterea,* prin voturile pe care le cumpără, ovreii au devenit stăpânii sau mai bine zis satrapii acestei nenorocite ţări, pe care o sug până la măduvă.

Dulcea Bucovină, *vesela grădină* de care vorbeşte poetul, a devenit azi o pustie funebră, un adevărat cimitir pentru bieţii români - pe care jidanii îi urmăresc şi îi ucid prin mizerie şi prin alcoolism.

GALIŢIA

Situaţia este şi mai deplorabilă în Galiţia.

Într-adevăr, în Galiţia şi în anumite cantoane ale Ungariei, ovreii ţin *hanuri* şi cârciumi *unde vând rachiu*... Ceea ce este, pentru clasele inferioare, *un pericol de moarte.*

Aceşti cămătari, negustori cu bucata vând *rachiu* pe *datorie* ţăranilor... şi prin dobânzi excepţionale,

---

[203] Verax, I. cit, p. 57-61. Toate aceste amănunte au fost date lui Verax, de către Dr. Bălan, şeful cancelariei dietei din Bucovina,

jupoaie poporul de ultima lescaie.

Ţăranii, ruinaţi, se dau la *băutură* pentru ca să-şi uite necazurile; şi, ca întotdeauna, singur jidanul câştigă în mijlocul zăpăcelii universale"[204].

Pe lângă aceasta, *comerţul* şi *industria* precum şi *profesiile liberale* sunt în întregime în mâinile ovreilor.

Mai mult, aceştia, îndată ce au căpătat drepturile de cetăţenie, s-au aruncat năpraznic asupra *domeniilor rurale, care* le-au dat în mână **puterea politică.**

„Interdicţia făcută ovreilor din Galiţia (Polonia austriacă) de a *poseda pământ* a durat până la 1867, cel puţin în ceea ce privea pământurile arabile.

La această dată de 1867 nu erau în toată Galiţia decât 38 de proprietari, din rasa lui Iuda.

Or, 3 ani după ridicarea interdicţiei - adică în 1870 - se găseau în provincie 68 de proprietari ovrei, *având dreptul de vot.*

Trei ani mai târziu, în anul 1873, *ei ajunseră la cifra de* 289; iar în 1880, după statisticile oficiale, marii proprietari jidani erau în număr de 680!

Calculele referitoare la mica proprietate sunt, din nenorocire, şi mai semnificative. *în timp de 18 ani,* de la 1874 la 1892, 43.000 de mici proprietăţi *au trecut în mâinile jidovilor.*

Actualmente, ei posedă pământurile cele mai fertile din ţară; şi mai.bine *de doua milioane de locuitori,* care altădată erau şi ei proprietari, servesc ca slugi *la jidani,* pe fostele moşii ale părinţilor lor"[205].

După un asemenea tablou ar trebui să cadă cortina.

Şi, totuşi, ascultaţi cele ce urmează:

---

după publicaţiile oficiale.

[204] Trocasse, I. cit., p. 145.

[205] Trocasse, I. cit., p. 135.

În Galiţia totul *aparţine ovreilor.* Ei au acaparat nu numai întreaga proprietate urbană, dar şi mai toată proprietatea rurală.

Nenorociţii de ţărani sunt obligaţi să închirieze de la jidovi, pe preţuri exorbitante, pământurile care le aparţineau altădată şi rareori ajung să se poată plăti.

Pentru ca să reintre în fonduri jidanul cumpăra ieftin de tot munca ţăranului *pentru toată perioada agricolă* următoare.

Odată contractul încheiat, *această muncă* este re-vândută de *ovrei eu un câştig enorm, vreunui arendaş* din Galiţia, din Ungaria sau din Moldova, de cele mai multe ori unui alt jidov. ...

Ţăranul îşi vinde munca ovreiului cu 12 florini pe lună (25 lei) plus mâncarea; iar acesta o revinde în Moldova cu un preţ ce variază între 45 şi 60 lei pe lună, plus mâncarea şi cheltuielile de transport.

Adesea, se văd lucrând pe câmpiile Moldovei, ţărani ruteni, slabi,-jigăriţi, zdrenţăroşi, abrutizaţi de sărăcie şi de alcool, adevăraţi iloţi, în veacul al douăzecilea"[206].

În realitate, halul acesta de plâns constituie o adevărată robie. Iată ce ne aşteaptă pe noi Românii, dacă vom avea neghiobia să dăm vreodată jidanilor drepturi de cetăţenie!

„Prin *cruzimea* de care a dat dovadă - şi Care întrece pe aceea a fiarelor de pradă - jidovimeă austriacă provoacă *indignarea* când îndrăzneşte să vorbească de civilizaţie şi de progres.

În fapt, ea a rămas *sălbatică* şi produce *moartea prin foamete şi prin muncă istovitoare;*... ea merge chiar până să uite dreptul imprescriptibil al omenirii, -

---

[206] Verax, I. Cit. p.63.

dreptul de a trăi[207].

UNGARIA

Acelaşi lucru se întâmplă şi în Ungaria, Ne va fi de ajuns să spunem că:

Ţăranii în sate şi burghezii în oraşe sunt cu totul ruinaţi... Castelele şi moşiile au trecut cu *miile* în mâinile jidanilor. *Camătă a distrus totul... ca o lepră fără leac.*

Doctorul HORSKY scria, de curând, următoarele: „în 1862, *ovreii nu aveau nici un cot de pământ în* Ungaria. Acum, după 30 de ani, *a treia parte din pământul întregului regat le aparţine...* Trei jidovi posedă, ei singuri, 100.000 hectare"[208].

AUSTRIA

Austria propriu-zisă nu este nici ea mai fericită.

Tot *comerţul* este în mâinile iudeilor[209].

Tot aşa e şi cu *industria.*

„Fabricanţii, constrânşi să plătească preţurile iudeilor, părăsesc meşteşugul.

Lucrătorii, exploataţi şi ei la rândul lor, nu întârzie să cadă în cea mai grozavă mizerie.

Salariile sunt minime; sunt *salarii de foamete,*

---

[207] Trocasse, I. cit, p. 146. Acum se înţelege de ce, în 1898, a izbucnit o răscoală înfricoşătoare a ţăranilor polonezi împotriva jidovilor, în 33 de districte ale Austriei. Este de remarcat că în timpul acestei revolte - pe când *mii de ţărani au fost ucişi* - nici *un ovrei nu şi-a pierdut viaţa.* (Trocasse, I, cit, p. 166)

De altfel în Galiţia guvernul - ca să dea un exemplu - a stabilit o stare de *asediu* permanentă (Trocasse, I. cit, p. 176).

[208] Idem, Leit, p. 261.

neîndestulătoare pentru a face să trăiască o familie"[210].

Pe lângă aceasta, profesiile liberale, mai cu seamă acelea de avocat şi de *medic*[211] , care permit să exploateze mizeria şi suferinţa bieţilor creştini, sunt cu totul ocupate de jidani[212].

Şi nici nu mai vorbim de judecătorii ovrei, care transformă dreptatea într-o prostituată, ce-şi vinde favorurile cui îi dă mai mult[213].

Însă mai e ceva.

Ovreii organizează *cartele* şi *trusturi,* speculând mai ales asupra produselor de *alimentaţie şi* asupra celor necesare traiului (grâu, zahăr, petrol, lemne, cărbuni etc.).

Astfel „ei acaparează toate grânele disponibile şi, odată în stăpânirea lor, *ei reglează cursurile preţurilor* după placul sau, mai bine zis, după interesul lor"[214].

În acelaşi timp, prin *lovituri de Bursă* ei şterpelesc în mod periodic, micile economii pe care creştinii reuşiseră să le strângă[215].

O speculă neruşinată îşi întinde gheara peste tot, chiar şi peste mizeriile, suferinţele şi nenorocirile omenirii.

Însă ovreii nu s-au mulţumit să adune bogăţii colosale strângând în mâinile lor toate industriile,

---

[209] Idem, I. cit, p. 130.

[210] Trocasse, I. cit, p. 132.

[211] „Este oprit unui medic israilit să vindece pe un Akum, chiar când a fost plătit pentru aceasta...,

Dar este permis medicului ovrei să *experimenteze* asupra unui Akum, pentru a vedea dacă un medicament este eficace sau este *omorâtor"* (Karo, Şulhan-Aruk, *Jore Dear,* 158).

[212] Trocasse, I. Cit. p. I37.

[213] Trocasse, I. cit., p. 137.

[214] Idem, I. cit, p. 145.

întreprinderile, comerciale şi financiare.

A trebuit ca *şi pământul să le aparţină...* pentru ca influenţa politică pe care o dă proprietatea, să devină apanajul lor"[216].

Într-adevăr, „iudeii sunt deja *proprietari a mai mult de jumătate din casele din Viena...* Şi dacă vom consulta starea creanţelor ipotecare, ce pot cu uşurinţă să ducă la o expropiaţie, *le aparţin 70% din clădiri".*

„În ce priveşte *proprietatea funciară,* până la 1848 era interzis *ovreilor* să devină *cumpărători.* De atunci ei şi-au câştigat cu vârf timpul pierdut. Baronul Rotsehild *posedă,* el singur, *aproape un sfert din marea proprietate* în Boemia (de şapte ori mai mult decât familia imperială), fără să mai vorbim de ceea cei aparţine în celelalte provincii (Austria de Jos, Moravia, Silezia), precum şi în Ungaria."[217]

„Nu prin talent, nici prin ştiinţă, nici prin lucru, nici printr-o activitate productivă, s-au urcat ovreii până în vârful scării sociale ci numai prin intrigă, îndrăzneală, viclenie, îndemânare de a exploata pe aproapele, lăcomie nesăturată şi lipsă de orice scrupule.

Astfel jidovii, însuşindu-şi fără ruşine fructul muncii concetăţenilor lor, au ajuns repede să reunească în mâinile lor *bogăţia şi influenţa* - adică elementele dominaţiei.

Din nimic *ei au devenit, în 50 de ani,* totul în monarhia Habsburgilor".[218]

Acestea sunt efectele Cahalului!

---

[215] Idem.
[216] Idem, l. cit, p. 133.
[217] Idem.
[218]Trocasse, l. cit, p. 142.

Acum, că am văzut nenorocirile unei ţări mări care a avut imprudenţa să dea ovreilor drepturile de cetăţenie, să examinăm modul cum ei au procedat în altă ţară mare, adică în Franţa, pentru a putea intra în posesia aceloraşi drepturi.

Aceasta ne va permite să înţelegem *manevrele ascunse* de care se servesc *la noi* pentru ca să ajungă la un rezultat analog.

FRANŢA

Lăsând sub tăcere *acapararea bogăţiilor* acestei ţări, care este aproape la fel cu cea din Austro-Ungaria, nu ne vom ocupa decât de modul cum ovreii au ajuns să se introducă în Franţa şi de mijloacele oculte de care s-au servit pentru ca să capete drepturile de cetăţenie.

Aici, ca pretutindeni, ei au încercat mult să-i înşele pe francezi asupra intenţiilor lor. Văzând însă că nu le reuşeşte cu minciuna, ei făcură un mare pas care le aduse, o dată cu drepturile dorite, *căderea monarhiei şi răsturnarea Bisericii creştine* duşmana lor ereditară.

Ei creară Francmasoneria şi, cu ajutorul ei, preparară şi săvârşiră Marea Revoluţie, zisă franceză, care ar trebui mai bine să se numească marea *Revoluţie jidănească*.

Mai târziu, pentru a obţine drepturile de cetăţeni într-o simplă colonie franceză - Algeria, ei profitară de nenorocirile ce rezultaseră pentru ţară dintr-un dezastru naţional, adică din războiul din 1870.

În secolul al XII-lea, „ovreii din Franţa ajunseră la cifra de 800.000, pe care nu o ating încă azi. Ei erau tot aşa de bogaţi ca şi acum şi *stăpâneau jumătate din Paris"*[219].

---

[219] E. Drumont, La *France juive,* I, p. 143.

Storcând poporul, sărăcindu-l şi ruinându-l prin *cămătă* - încercând prin Cahal să vatăme corporaţiile meseriaşilor şi ale negustorilor, atât de trainic stabilite în timpul Evului Mediu - căutând să dărâme Biserica, atât de puternică la acea epocă, prin nenumărate erezii pe care le scorneau neîncetat - ba, ce e mai mult, îngrozind lumea prin crime rituale, atât de dese pe vremea aceea - ovreii au fost, în mai multe rânduri, goniţi din Franţa.

Însă, intrând din nou prin fraudă, îndată ce furtuna încetă şi reîncepând aceleaşi isprăvi ca şi mai înainte, fură definitiv expulzaţi din Franţa, de Charles al Vl-lea, în 1394.

De atunci ei se ascunseră.

Sub Ludovic al XIV-lea nu se găseau la Paris decât trei sau patru familii israilite[220]. în plus, ei erau toleraţi la Metz, unde Henric al IV-lea luase sub protecţia sa 24 familii care se coborau din cele dintâi 8 menaje, stabilite în acest oraş sub predecesorul său[221].

Cucerirea Alsaciei a adus Franţei un număr considerabil de iudei şi înaintea marii Revoluţii din 1789 se aflau în număr de vreo 20.000 în această provincie.

În acelaşi timp, câţiva ovrei reuşiră să se stabilească la Paris, însă în condiţii foarte nesigure şi asemănătoare cu înscrierea în condicuţe, ce se aplică la o anumită categorie de femei[222]. Astfel, în 1778, mureau la Paris de la 12 la 15 iudei pe an; ceea ce reprezintă o populaţie de vreo 400 de indivizi[223].

---

[220] E. Drumont, l. cit, l,-p. 213.

[221] Idem, l. cit, l, p. 247.

[222] Idem, l. cit. l, p. 220.

[223] Idem, l. cit, l, p. 259.

Însă, chiar din 1767, jidovii încercară să se strecoare în Franţa, profitând de faptul că străinii - cu ajutorul brevetelor acordate de rege - puteau să intre în breslele de meserii şi de comerţ.

„Petiţia negustorilor şi a vânzătorilor din Paris, în contra admiterii ovreilor" cuprinde, între altele, pasajele următoare:

„Se pot asemăna jidanii cu nişte viespi care se introduc în stupi ca să omoare albinele, să le deschidă pântecele şi să le ia mierea ce se găseşte în ele...

Ei cred că orice autoritate este o *uzurpaţie* asupra lor - nu au decât o dorinţă, aceea de a ajunge la o *împărăţie universală - şi privesc toate bunurile ca* şi *când le-ar aparţine.*

Ovreii nu pot să se laude că au adus lumii *vreun folos,* în diferitele ţări unde au fost toleraţi... Ei profită de descoperirile altora pentru ca să le *altereze* producerile, practică tot felul de cămătării, cumpără de la oricine, chiar de la un asasin sau de la un servitor, introduc mărfuri interzise sau defectuoase, oferă risipitorilor sau nenorociţilor datornici, resurse care le grăbesc ruina, practică scomturile, micile schimburi, agiotagele, împrumuturile pe amanete, traficurile şi negoţurile cu lucruri vechi...

Dacă se îngăduie unui singur jidov o singură casă de comerţ într-un oraş, se *permite comerţul la toată naţia* şi se opun fiecărui *negustor* forţele unui popor întreg[224].

Cu mult mai înainte de Revoluţie, pe la începutul secolului al XVIII-lea, ovreii reuşiră să introducă în Anglia *Francmasoneria,* societate secretă pe care au imaginat-o şi au construit-o după modelul *Cahalului* lor.

---

[224] Idem, l. cit, p. 236.

Englezii au făcut apoi să treacă în Franţa această funestă asociaţie.

Aici Masoneria, dându-se *în mod mincinos* drept o instituţie filantropică, înşelă într-un chip nedemn nobilimea, burghezimea şi, cu toate *avertismentele Papilor,* o mare parte din cler. Mulţi proşti căzură în perfida cursă ce li se întinsese şi intrară cu grămada în adunarea suspectă.

Abuzând de încrederea acestor naivi şi acoperin-du-le ochii cu un văl des, care îi împiedica să vadă, Francmasoneria putu să lucreze în tihnă, ca să dărâme, puţin câte puţin, organizaţia socială.

Ea amăgi, de altfel, pe toată lumea - pe unii mai mult decât pe alţii - şi mai ales pe *revoluţionari,* care îşi închipuiră că maşina împingea pentru ei, fără să bănuiască măcar că *ea lucra, pur şi simplu, pentru Israil.*

Însă, vom expune mai departe originea Francmasoneriei şi rolul ei în timpul marii Revoluţii.

De altfel, într-o publicaţie anterioară[225] am arătat pe larg, după TAINE, înspăimântătoarea dezlănţuire a *patimilor de proprietate şi de dominaţie* care a avut loc în timpul acestei groaznice furtuni sociale.

Aici nu vom insista decât numai asupra câtorva peripeţii jidoveşti care s-au desfăşurat, începând de la acest tragic eveniment şi până în zilele noastre.

Când Constituanta se reuni, ovreii din Paris solicitară *emanciparea tuturor israiliţilor din Franţa.*

Dezbaterea, începută la 21 septembrie 1789, se continuă câteva zile, însă Adunarea, foarte încurcată, amână soluţia.

La 30 aprilie 1791 şi la 27 septembrie 1791 deputaţii,

---

[225] Paulescu, *Instincte sociale, Conflicte şi Patimi,* etc, p. 159 (C. Sfetea, edit. 1910).

câştigaţi de jidani, reveniră la asalt - dar fără nici un succes... aşa era de mare scârba ce inspira această lepră.

Tocmai în octombrie 1793 - adică după 4 ani de luptă neîncetată - *Israil* triumfă[226].

Să notăm că aceasta s-a întâmplat în plină *Teroare.*

Prima grijă - pentru ca să se arate demni de emancipare - *fu să se repeadă asupra diamantelor Coroanei, în furtul cărora jucară un rol de căpetenie.* Toţi ovreii din Paris au fost implicaţi în această afacere. Dar numai câţiva iudei subalterni, care s-au lăsat să fie prinşi, au fost judecaţi şi în urmă executaţi[227].

Ovreii fură, de asemenea, aceia care organizară *jefuirea bisericilor şi distrugerea capodoperelor* inspirate de credinţa geniului pictorilor din Evul Mediu... Adesea ei cumpărară biserici întregi cu un pumn de bancnote şi le dărâmară[228] - sau, când liniştea fu restabilită, le închiriară, foarte scump, credincioşilor.

Mobilierele emigraţilor erau o altă ocazie de operaţii fructuoase. Membrii *Convenţei* se înţelegeau cu ovreii pentru ca să-şi însuşească averile acestor proscrişi[229].

Cea mai mare parte din *furturile şi jafurile* de care vorbeşte TAINE avură, dacă nu ca autori direcţi, cel puţin ca instigatori şi ca tăinuitori de obiecte dosite, pe aceşti blestemaţi fii ai lui Israil.

Atunci au început să ia naştere averile enorme ale

---

[228] Drumont, I. cit, 1. p. 286-290.

[227] Drumont, I. cit, I, p. 300-303.

[229] Astfel un jidan a cumpărat şi a dărâmat, în 1797, biserica St Jaques dele Boucherie, din care un singur turn a rezistat distrugătorilor. Acum el ornează un scuar situat aproape de piaţa Chatelet (Drumont, I, cit, I, p. 150).

[229] Drumont, I. cit, I, p. 304-305.

multor jidani din Franţa.

Câţiva ani mai târziu, în 1806, PORTAIIS, juriscon-sul celebru, colaboratorul lui NAPOLEON, într-un memoriu pe care-1 prezentă împăratului, scrise cele ce urmează:

„Constituanta crezuse că pentru a face pe ovrei buni cetăţeni era de ajuns să-i facă să participe... la *toate drepturile de care se bucură cetăţenii francezi.* Dar, **din nenorocire,** *experienţa a probat că... nu avusese prevedere.*

Greşeala provine din faptul că revoluţionarii nu au vrut să vadă decât o chestiune de *toleranţă religioasă* în problema ce aveau de rezolvat în ceea ce priveşte starea civilă a israiliţilor din Franţa.

Jidovii nu sunt numai o sectă, ci un *popor.* Acest popor avea altădată un teritoriu şi un guvern. El a fost împrăştiat, fără să fi fost distrus; şi acum rătăceşte pe tot globul, pentru ca să caute un refugiu, iar nu o *ţară;* el există la toate naţiile, fără să se confunde cu ele; pretutindeni el se crede că trăieşte pe pământ străin...

Astfel *ovreii formează, peste tot, o naţie în naţie;* ei nu sunt nici francezi, nici nemţi, nici englezi, nici prusieni, ci pur şi simplu *ovrei... "*[230].

Şi NAPOLEON I , într-o discuţie în Consiliul de Stat, adăugă:

„Nu se plânge lumea de protestanţi şi de catolici, *cum se plânge de jidani.* Răul pe care ei îl fac nu vine de la indivizi ci chiar de la *constituţia* acestui popor. Sunt nişte *lăcuste* şi nişte *omizi* care pustiesc Franţa"[231].

Treizeci de ani mai târziu, într-o carte remarcabilă

---

[230] Idem, I. cit, l,p. 317-318.

[231] Drumont, I. cit, I, p.331.

- *Les Juifs rois de l'epoque* - **TOUSSENEL** scrie:

„Ovreii au lovit toate statele cu o nouă *ipotecă pe care aceste state nu o vor plăti niciodată* cu veniturile lor. ..

Europa este înfeudată dominaţiei lui Israil; această **dominaţie universală,** pe care atâţia cuceritori au visat-o, **Iudeii** o au *în mâinile lor...* Israil a impus tribut tuturor statelor, produsul cel mai clar al muncii tuturor cetăţenilor trece în punga jidanilor sub numele *de dobândă a datoriei naţionale"*[232].

De atunci, ovreii au înaintat mult. Ei organizară maşina de exploatare a popoarelor din care au ieşit trusturi formidabile, lovituri de bursă dezastruoase, krac-uri şi panamale ce ruinează o ţară întreagă, războaie (ca acela din Tonkin, etc.)[233] etc. etc.

Astăzi; sub *republica francmasonă,* **jidanii au ajuns să fie stăpâni absoluţi pe Franţa.**

ALGERIA

Să vedem acum în ce condiţii ovreii au căpătat drepturile de cetăţenie în Algeria.

În 1870, în timpul războiului ce a doborât Franţa -al cărei pământ era invadat de duşmani - jidanul CREMIEUX, care împreună cu jidanul GAMBETTA erau membri ai guvernului Apărării naţionale, *dădu decretul de naturalizare în* masă *a ovreilor din Algeria.*

---

[232] Idem, **i.** cit, l,p. 350

Michelet, vorbind şi dânsul de ovrei, se exprimă astfel: Jidanii,... murdara şi prolifica naţie,... au rezolvat problema de a volatiliza bogăţia... Acum ei sunt stăpânii omenirii! Din palme şi din ghionti, au ajuns pe tronul lumii!" (Michelet, *Discours* citat de Hallez în *Les Juiîs en France,* 1854, p. 37. - Vezi şi Chabauty, I. cit, p. 164).

[233] Drumont, I. cit, II, p. 12

Profitând de un *astfel de moment* pentru a da un *astfel de decret,* CREMIEUX şi cumătrul său GAMBETTA au trădat Franţa *pentru ca să servească interesele neamului lor.*[234]

Şi pentru ce o asemenea favoare?... atunci când decretul din 1848, referitor la *naturalizarea străinilor,* deschidea iudeilor o poartă destul de largă.

Cu atât mai mult că în 1870 această măsură avea şi un caracter odios: arabii, care-şi făcuseră datoria în mod eroic în timpul războiului, erau lipsiţi de dreptul de a vota - ce era dăruit cu toptanul şlehtei jidoveşti[235].

De altfel, ura împotriva acestui neam netrebnic era aşa de intensă încât pentru a-i înflăcăra pe turcoşi împotriva austriecilor, în timpul războiului din Italia, era de ajuns să li se spună că aveau în faţa lor nişte jidani[236].

Acest decret de naturalizare excită, în Algeria, o indignare unanimă. El avu, ca efect imediat, o răscoală îngrozitoare a populaţiei arabă şi cabilă.

Când un ofiţer francez se prezentă la Sidi Mahomed Ben Ahmed el Mokrani - mare senior arab - şi îi înmâna decretul lui CREMIEUX, Aga scuipă pe el şi trimise înapoi generalului AUGERAUD crucea de ofiţer a legiunii de onoare, pentru ca să arate tot dezgustul şi adâncul său dispreţ francezilor, care s-au înjosit până la a se pune în rând cu jidovii.

MOKRANI căzu ca un erou şi revolta *fu înecată în sânge* de armata franceză, redusă la trista necesitate de a se pune în serviciul *acelora ce trăiau numai din camătă şi din furtişaguri*[237].

---

[234] Idem.

[235] Drumont, I. cit, n, p. 34.

[236] Drumont, I. cit, p.22.

[237] Idem, I. cit, II, p. 24.

Nu ne vom mai opri asupra celorlalte ţări din Europa care, din acest punct de vedere, nu stau mai bine ca Austria şi ca Franţa.

Nu vom spune deci nimic despre *Italia,* care are jidani ca prim-miniştri (Luzzati), ca miniştri de război (Ottolenghi), ca primari ai Romei (Nathan); nici de *Anglia* unde, în momentul de faţă, *trei miniştri tăiaţi împrejur* se îndeletnicesc cu un *gheşeft* monstru[238] ce a dat naştere unui scandal colosal, a cărui faimă a făcut ocolul pământului; nici de *Germania,* unde ovreii sunt, de asemenea, foarte puternici şi unde HERMAN KUHN scria, în 1881:

„Poziţia iudeilor în Germania este *foarte avantajoasă*... Fiecare comunitate jidovească se administrează ea însăşi, îşi ridică impozitele, îşi dirijează şcolile, fără intervenţia autorităţilor civile. *Israiliţii formează, într-adevăr, un Stat în Stat"*[239].

Dar, să vorbim puţin de o ţară mare, in care ovreii - ca cei de la noi - nu se *bucură de drepturile de cetăţenie*... adică de Rusia.

Aceasta ne va permite să ne dăm seama de unelti-

---

[238] Sub titlul de „Neplăcuta păţanie a trei miniştri ovrei din Anglia", *Universul* din 1 aprilie 1913, publică, sub semnătura binecunoscută a lui I. G. D., o notiţă plină de interes: în guvernul englez se găsesc acum trei ovrei: Sr Rufus Isaar, ministru de justiţie, Dl Hetbert Samud, ministrul poştelor şi Dl Montagu, subsecretar de Stat la departamentul Indiilor. Or, astăzi, *câteşitrei* sunt traduşi înaintea unei comisii parlamentare, sub *inculparea* că au avut un amestec... ciudat în oarecare afaceri, ce privesc *„finanţele publice".* Şi jurnalistul continua: „Din timpuri imemorabile, Anglia fusese prezervată de *spectacolul unor miniştri târâţi pe banca acuzaţiei.* A trebuit să se găsească în guvern *trei miniştri jidani,* pentru ca această glorioasă tradiţie să înceteze".

[239] Copin-Albanceffi, *Le drame magonique, I, Pouvoir occulte,* p. 369.

rile sau de tertipurile pe care jidanii din România le întrebuinţează pentru ca să-şi atingă scopul dorit.

Să vedem, prin urmare, ce s-a petrecut în Rusia, în timpul războiului cu Japonia.

RUSIA

În Rusia - unde ei se numără cu milioanele - *ovreii sunt lipsiţi de drepturile* civile şi politice, măsură excelentă pentru poporul rus, însă deplorabilă pentru vecinii lui - în particular pentru noi - unde vine să se reverse prisosul acestui furnicar.

Jidănimea rusească se agită cu furie şi, prin *Nihi-lişti*[240] (sectă de anarhişti), tulbură liniştea Statului şi pune într-un pericol continuu viaţa Ţarului şi a principalilor săi colaboratori[241].

Mai mult, *prin presa europeană,* Cahalele calomniază Rusia şi o discreditează în ochii lumii străine, care îşi închipuie uşor că o *monarhie absolută* este un îngrozitor flagel, pe când ruşii se găsesc foarte bine sub un asemenea regim.

Văzând ca nu ajung la nimic, nici prin teroare, nici prin minciună, ovreii - profitând de momentul când Rusia era încurcată într-un război nenorocit, încercară să escaladeze bariera.

Într-un ceas aşa de dezastruos pentru patria comună, jidănimea n-a văzut decât un singur lucru: *inte-*

[240] Nihiliştii, afară de ovrei, se recrutează mai ales dintre tinerii semiculţi şi neexperimentaţi, pe care luda îi orbeşte cu uşurinţă, oglindind înaintea ochilor lor, vorbele umflate de *Progres,* de *Libertate,* de *Egalitate,* de Frăţie şi alte gogoşi francmasonice.

[241] Să amintim moartea tragică a lui Alexandru II care a fost ucis de o bombă, aruncată de un nihilist. De asemenea, Stolipin, prim-ministrul imperiului, a fost asasinat de un jidan numit Bagrow, în septembrie 1911,

resul ei.

Poporul rus - ne spuneau telegramele agenţilor, care mai toate sunt în mâinile ovreilor - *reclamă* o constituţie *şi o garanţie;* pentru acest lucru se răscoală.

Însă, *în realitate,* poporul rus nu ştia câtuşi de puţin ce e o constituţie şi ce sunt garanţiile.

Când, în loc să citeşti în ziare depeşele agenţiilor jidoveşti citeai *scrisorile particularilor care* vedeau cu ochii evenimentele, constatai că *poporul rus mergea* fără să ştie pentru ce - ici pentru o cauză, colo pentru alta - sau mai bine zis se năpustea ca o bestie turbată, mereu *excitat împins în stradă de către* jidani, care minţeau cu neruşinare şi îl făceau să creadă că, punân-du-se în grevă, arzând şi asasinând, *apără cauza Ţarului şi a Rusiei ".*[242]

Şi, într-adevăr, s-au văzut „instigatori, care răscu-lau poporul, în numele Ţarului, *pentru a-l elibera ".*[243]

Francmasonii Constituantei şi ovreii revoluţionari din Rusia lucrară exact în acelaşi sens.

În cursul unei *revoluţii sângeroase,* avu loc intrarea jidovilor în naţia franceză; tot astfel, *în mijlocul masacrelor,* ei încercară să se încorporeze în naţia rusă. Şi, pentru a ajunge aici, ei au dezlănţuit războiul civil când patria, în care voiau să intre, era zdrobită din afară.[244]

Aceeaşi soartă ne ameninţă şi pe noi, românii, din partea jidovimei.

---

[242] C. Albancelli, l. cit, p. 358.

[243] Idem, l. cit, p. 352.

[244] Idem, l. cit, p. 357.

ROMÂNIA

Acum, cunoscând modul cum jidovii au lucrat în mai multe ţări străine, ne va fi uşor să înţelegem ce se petrece în propria noastră ţară.

În România, ovreii n-au putut să-şi satisfacă decât numai *patima de proprietate* şi, datorită ei, au ajuns în câţiva ani să pună mâna pe *mai toate bogăţiile ţării.*

Dar, ca să ne subjuge cu totul, le mai trebuie să posede şi *drepturile de cetăţenie.* Pentru a atinge şi acest sfârşit ei se agită nebuneşte, împinşi fiind de *patima de dominaţie.*

Aceşti străini, *veniţi de ieri,* pretind astăzi că sunt stabiliţi în România de când lumea şi pământul - cu *mult mai înainte de formarea acestei ţări,...* de la luarea Ierusalimului de către Titus (CREMIEUX)... sau din timpurile lui Decebal (B. LAZARE)[245] - şi că, prin urmare, ei *trebuie* să aibă prerogativele de cetate, ce le sunt contestate pe nedrept.

Pentru ca să probăm că această afirmaţie nu este decât o *neruşinată minciună,* vom aduce aici *cifre exacte,* scoase din statisticile oficiale.

La începutul secolului al XVIII-lea, nu se afla în *Moldova* decât un număr foarte mic *de ovrei.* Astfel, la Iaşi, ei erau atât de rari; încât contribuţia lor totală se ridica *abia la 155 lei pe* trimestru.

Numărul lor însă a crescut progresiv, după împărţirea Poloniei (1772).

În 1803 - când s-a făcut cel dintâi recensământ în

---

[245] *„Legenda* (?) povesteşte că ovreii veniră în Dacia în timpurile mithiee ale lui Decebal, sub Domiţian" **(Bernard Lazare,** *Les Juifs de Roumanie,* p. 17).

Moldova - s-au găsit în toată ţara 12.000 de ovrei;

În 1820 - 19.000;

În 1827 - 24.000;

În 1831 - 37.000;

În 1838 - 80.000;

În 1859 - 120.000;

În 1899 - 200.000 de iudei[246].

Comparând între ei anii 1803 şi 1899, constatăm că înmulţirea jidanilor, în Moldova, în această perioadă de 96 ani, a atins cifra colosală de 1.533 la 100.

În *Muntenia,* numărul ovreilor a fost întotdeauna cu mult mai mic ca în Moldova. Astfel, în Bucureşti, în 1820, nu s-au găsit decât 127 şefi de familii israiliţi.

În 1831 se socotesc în toată ţara 3.330 ovrei;

În 1838 - 6.000;

În 1860 - 9.000;

În 1899 - 70.000 de jidovi, în urma emigrării lor necontenite din Moldova.

Cifrele acestor statistici[247] arată că, în *imensa lor majoritate, ovreii,* care se află actualmente în România, s-au introdus aici în mod *fraudulos în* cursul secolului trecut, venind din Galiţia şi din Polonia rusească, ce constituie un fel de cloacă nesecabilă ce debordează cu îmbelşugare această pestilenţă.

Prin urmare, aceşti străini - care n-au luat parte nici la suferinţele grozave îndurate altădată de poporul român, nici la luptele sângeroase, pe viaţă sau pe moarte, susţinute de el împotriva numeroşilor barbari (turci, tătari, unguri, etc.) ce voiau să-l cotropească –

---

[246] Cifrele care se referă ia o epocă anterioară lui 1859, provin din *Arhivele Statului.* Cele ce privesc anii 1859 şi 1899, sunt luate din publicaţiile *Serviciului statistic.*

[247] Cifrele acestor statistici sunt împrumutate din cartea lui Verax La *Roumanie et les Juifs,* 1904, p. 2-4 (ediţie prescurtată).

n-au nici un motiv istoric plauzibil ca să poată pretinde drepturile de cetăţenie *în România,*

Iată ce zice în aceasta privinţă un savant istoric, ERNEST DESJARDINS, membru al Institutului, care a venit în România în 1867, să studieze chestiunea israilită:

„Majoritatea familiilor evreieşti care locuiesc în România este prin *naştere* - ca şi prin voinţă şi prin moravuri, prin spirit şi prin limbă - străină de ţară.

Ea a venit aici prin *emigraţie* din Austria şi din Rusia. **Această invazie a început de ani de zile; dar a *devenit foarte* activă mai ales *în timpul domniei lui Mihail Sturdza*** (1834-1848)...

Astfel, înmulţirea *ovreilor străini* luă proporţii înspăimântătoare, pentru concurenţa de aici înainte neputincioasă şi chiar pentru viaţa materială a *adevăraţilor români...*

Dar, existau în Moldova regulamente pentru apărarea fruntariilor împotriva valurilor năvălitoare ale vagabonzilor străini. Numai că severitatea acestor regulamente se *topi* la vederea câtorva gologani, iar guvernele, *făcându-se complicii* acestor abateri, dădură pământul naţional *pradă* cerşetorilor *corupători "*[248].

Dacă examinăm acum statisticile care dau *mişcarea totală* a populaţiei în oraşele Moldovei, de la 1870 la 1893, vedem că *românii prezintă un* deficit de 30.000 morţi, asupra naşterilor, pe câtă vreme *jidovii* (al căror număr este aproape pe jumătate ca acel al creştinilor) *au un* excedent de 40.000 naşteri asupra morţilor[249].

---

[248] E. Desjardins, *Les Juifs en Moldavie,* Paris, 1867 Vezi Verax, I. cit, p. 20.

[249] Colescu, *Mişcarea populaţiei României,* pentru 1901 şi .1902; vezi Verax, I. cit, p. 54.

	Naşteri	Morţi	Diferenţa
Români:	140.000	170.000	- 30.000
Ovrei :	120.000	80.000	+40.000

Adică, în 22 de ani, o diferenţa *de* 70.000 de *suflete* în profitul lui Israil.

De asemenea, în oraşul Iaşi, fosta capitală a Moldovei, mişcarea populaţiei de la 1869 la 1875[250] se prezintă cu un tablou şi mai înfricoşător.

	Naşteri	Morţi	Diferenţa
Români :	7.500	13.000	-5.500
Ovrei :	13.000	9.500	+3.500

Şi, numai în anul 1909, *românii au pierdut aici* 986 *indivizi* (1.432 naşteri, 2.418 morţi), pe *când jidanii au câştigat* 120 (894 naşteri, 774 morţi).

D-l A. C. CUZA, profesor de economie politică la Universitatea din Iaşi, calculând asupra datelor statisticilor oficiale, pentru acelaşi oraş, mişcarea populaţiei de la 1866 la 1909, constată:

- pentru *români,* un deficit de 14.443 de suflete;
- pentru *ovrei* un excedent de 17.784 de suflete.

În alte cuvinte, în 43 de ani s-a produs o diferenţă de peste 30.000 de indivizi în favoarea lui Israil, asupra unei populaţii totale de 77.759 locuitori.

Cu modul acesta, ovreii au ajuns în Iaşi la cifra de 39.488 suflete, adică la 50,8%.

O asemenea proporţie se întâlneşte în mai toate oraşele Moldovei; astfel la Dorohoi ea este de 53,6%; la Botoşani de 51,8%; la Fălticeni, de 57% şi aşa mai departe[251].

---

[250] Dr. Agapi, *Studii demografice asupra populaţiei oraşului Iaşi. (*Verax, I. cit, p. 55).

[251] AC. Cuza, „Neamul Românesc", 1908, 1909, 1910

În 1912, s-a făcut un nou recensământ al populaţiei, ale cărui prime rezultate au fost raportate de profesorul CUZA[252].

Un ziar politic, publicând aceste date, le rezumă astfel:

„Cifrele recensământului, pentru moment provizorii, ne duc la constatări *de o excepţională gravitate.* Fenomene, care se petreceau în umbră, neobservate de nimeni, uneori numai bănuite, apar astăzi în plină lumină.

Într-adevăr, datele referitoare la numărul locuitorilor Moldovei arată *că populaţia rurală* a crescut în 13 ani numai cu 18,8%, pe când a Munteniei s-a înmulţit cu 1%, iar a Dobrogei cu 45,7%.

În acelaşi timp, *populaţia urbană* a Moldovei a crescut numai cu 5,3%, pe când a Munteniei s-a înmulţit cu 23%, iar a Dobrogei cu 41,5%.

O asemenea disproporţie, care e enormă, trebuie să aibă cauze profunde, a căror cunoştinţă se impune fără întârziere.

Dar, *răul pare şi mai mare,* când cercetezi mişcarea fiecărui oraş luat în parte; într-adevăr, se vede atunci că în 8 din 21 oraşe moldoveneşti, populaţia s-a diminuat *în mod absolut.* Astfel, de exemplu, Iaşii, Vechea capitală a ţării, care în 1909 avea 77.759 locuitori, nu mai are astăzi decât 75.882. De asemenea, populaţia Fălticenilor s-a micşorat cu 10,8%, a Mihăilenilor cu 13%, etc. Putem deci să afirmăm că *oraşele Moldovei se depopulează* şi că **această depopulare este cu *atât mai intensă, cu cât oraşele sunt situate mai spre nord"*[253].**

---

[252] C. Cuza, Unirea, 18 februarie 1913.

[253] „Viitorul", 20 februarie 1913. • ; y; Asemenea scenă se întâmplă într-un butoi, unde se face oţet, când îi adaugi o *urmă diritr-un parazit,* micoderma vini. Atunci

Prin urmare, în Moldova, *ovreii se înmulţesc în* mod prodigios pe când *românii se împuţinează* din ce în ce mai mult - şi această constatare a smuls profesorului CUZA strigătul de alarmă sau mai bine zis de disperare: **pierim,** strigăt care s-a răsfrânt, cu o dureroasa nelinişte, în inimile tuturor românilor.

Dar care este cauza istovirii unei populaţii, până atunci foarte prolifică, în faţa năvălirii unor paraziţi?

CUZA, care a studiat bine acest fenomen patologic, a ajuns la concluzia că jidanii, *acaparând toate mijloacele de subzistenţă,* au lipsit pe români de aceste mijloace de trai şi, în consecinţă, aceştia au *început să dispară.*

EFECTELE

patimii de proprietate a ovreilor

Jidanii în oraşe. Dacă vom consulta statisticile, vom vedea că *industria* şi mai ales *comerţul* în oraşele României, *au trecut* cu *totul în mâinile ovreilor* - şi aceasta *numai în câţiva ani.*

Industria. Iată proporţia ce există între meseriaşii români şi iudei, în oraşul Iaşi, în cursul anului 1908[254]:

Meseriaşi	români	ovrei
1.874	5.570	

Trebuie remarcat că, în ceea ce priveşte *mica in-*

---

poţi vedea cu ochii, cum cămaşa groasă a oţetului se topeşte şi, *în locul ei,* se întinde un fel de mucegai alb şi uscat, care consumă tot alcoolul şi tot acidul acetic şi transformă repede oţetul într-o apă infectă şi fără nici uri gust. (Duclaux).

[254] *Raportul general al Camerei de comerţ şi industrie,* Circ. VIII, Iaşij 1908. - Vezi Cuza, *Scăderea populaţiei creştine şi înmulţirea jidanilor în oraşele României,* Vălenii de Munte p. 36.

dustrie, meseriile cele mai uşoare şi cele mai productive aparţin iudeilor, care posedă şi tot comerţul cu materii prime (Pietre, var, nisip, lemne, fier, tinichea, cuie, postav, pânză, piei etc.), indispensabile acestor meserii.

În plus, aceşti străini sunt puternic ajutaţi de *Cahalele* lor şi sunt uniţi prin *solidaritatea naţională*[255] - pe când bieţii români, care n-au între ei nici o legătură şi nu se bucură de nici un sprijin, sunt absolut dezarmaţi în lupta de concurenţă şi sunt uşor înlăturaţi de rivalii lor.

Şi nici nu mai vorbim de marea *industrie care,* cu toate enormele sacrificii ale Statului şi mai ales ale consumatorilor, este *întreagă jidovească:*

Comerţul. Iată acum proporţia, cu totul ridicolă, a negustorilor români, faţă de negustorii ovrei, - la Iaşi, în cursul anului 1908[256]:

Negustori :	români	121
	ovrei	1.742

Aici, Cahalul a lucrat cu toată forţa de care dispune, iar rezultatele sunt formidabile. Astfel, în acest oraş, găsim:

	români	ovrei
Cârciumari	51	344
Băcani	6	83

Forţa ovreiului este *solidaritatea.* Creştinii, care pot să fie admirabili în caritate, sunt străini oricărui sentiment de solidaritate. Ei n-au câtuşi de puţin ideea de a se strânge în rânduri compacte pentru a rezista jidovului. Ei nu se susţin, dar se iubesc între ei. Jidanii, din contră, se susţin până la moarte, dar nu pot să se sufere; ei îşi fac oroare lor înşişi (Drumont, I. cit, I, p. 54-55 şi 134).

[256] *Raportul general al Camerei de comerţ şi industrie,* circ. VIII, Iaşi, 1908. - Vezi Cuza.

Precupeţi	4	172
Făinari	1	80
Negustori de lemne	1	40

şi aşa mai departe.

Asemenea proporţii se întâlnesc, de altfel, în toate oraşele Moldovei şi în multe ale Munteniei. Ele ar fi naturale *dacă ne-am găsi în Palestina;* dar sunt **monstruoase** în *România.*

Într-adevăr, după cum spune Raportul Camerei de comerţ şi industrie din 1906:

„În oraşul Botoşani, din 133 cârciumi, numai 6 aparţin românilor, în Dorohoi, din 74 cârciumi, de-a-bia 4 sunt ţinute de români; în Fălticeni, din 54 cârciumi, *una singură* e românească. La Hârlău, la Herţa, la Mihăileni... toate cârciumile sunt în mâinile ovreilor".

Şi această transformare, *de la tot, la tot* - de la un negoţ exclusiv românesc, la un negoţ exclusiv jidovesc - s-a făcut foarte repede,... în interval de câţiva ani.

Ne aducem aminte, - deşi nu aveam ca etate decât 43 de ani - că în timpul războiului din 1877, strada Lipscani din Bucureşti toată *era ocupată numai de negustori români,* pe când cincisprezece ani mai târziu, era **toată luată de jidani,** iar acum nu se mai găsesc acolo decât doi sau trei români, pierduţi în mulţimea nenumărată a jidovilor.

O nimicire atât de completă şi îndeplinită în atât de scurt timp, a trebuit să fie mai întâi *complotată,* pe urmă *executată de o mână de maestru,* cu mijloace financiare, preparate mai dinainte şi *venite din străinătate.*

La un asemenea rezultat nu ar fi putut să ajungă o gloată inconştientă de scop, ci o trupă disciplinată,

chibzuită, bine echipată, având capitaluri din belşug şi care se năpusteşte la atac urmărind o ţintă determinată, într-un cuvânt, avem de-a face cu ***Armata*** **Cahalului.**

Jidanii la sate. Acum că ştim ce se întâmplă în oraşe, să vedem şi ce se petrece la ţară, căci, deşi legea opreşte pe ovrei de a se stabili în sate, toată Moldova este literalmente cufundată în mocirla năpăditoare a lui Is rail.

În statistica întocmită de Camera de comerţ şi industrie asupra a trei *judeţe din nordul Moldovei*[257] în anul 1905-1906, găsim cele ce urmează:

a) Pentru *meseriaşi:*

	români	ovrei
Botoşani	19%	68%
Dorohoi	24%	70%
Suceava	20%	66%

b) Pentru *negustori:*

	români	ovrei
Botoşani	*22%*	*72%*

Dorohoi	22%	74%
Suceava	26%	66%

Proporţia negustorilor români, care nu atinge nici măcar 25%, este relativ mare, pentru că românii ţin încă aproape tot *comerţul de băuturi alcoolice* la sate, unde, după lege, străinii nu pot deschide cârciumi.

Totuşi, ovreii găsesc întotdeauna mijlocul de a călca această lege şi, îndată ce ajung în sate, unde se stre-

[257] Darea de seamă asupra stării economice a judeţelor Botoşani, Dorohoi şi Suceava, pe anul 1906. *Raportul Camerei de comerţ şi industrie,* circ. IX; Botoşani, 1906. - Vezi Cuza, I. cit, p. 33.

coară ca să poată intra, ei nu întârzie să vândă pe *ascuns* alcool.

În orice caz, această statistică arată lămurit că în aceste trei judeţe mai *toate meseriile şi mai tot comerţul sunt în mâinile jidanilor.*

Se înţelege uşor de ce *românii pier* din oraşe şi din sate, în faţa jidovilor care, acaparând toate mijloacele de trai, îi lipsesc de pâinea zilnică şi care, pe deasupra, îi otrăvesc cu băuturi alcoolice falsificate.

Şi aceasta crimă abominabilă - **exterminarea unui popor - este fapta Cahalului.**

Contra-proba. Până acum v-am arătat *proba;* iată acum şi *contra-proba.*

Dacă studiem statistica publicată de *Spicuitorul moldo-român*[258] pe anul 1839, vedem că, în acel timp, populaţia *românească se înmulţea în mod regulat,* dând peste tot excedente importante, în timp ce *populaţia ovreiască , rămânea aproape staţionară.*

Dar, la acea epocă, românii aveau *cu ce să trăiască,* pentru că industria şi comerţul erau ale lor, graţie organizaţiei *breslelor,* care atunci erau în floare.

Să comparam numărul *negustorilor* români din Iaşi, în 1839, cu cel ce găsim acolo în 1909:

Negustorii români	Anul 1832	Anul 1909
Cârciumari	264	51
Băcani	115	6
Pescari	58	0
Blănari	65	0
Chiristigii	18	0
şi aşa mai departe.		

[258] *Spicuitorul moldo-român,* Iaşi, 184.1. - Vezi Cuza, I. cit.

Dar negustorii români care au dispărut au fost înlocuiţi de jidani. Şi într-adevăr, găsim în Iaşi în 1909:

Negustorii ovrei	Anul 1909
Cârciumari	344
Băcani	83
Pescari	7
Blănari	14
Chiristigii	13

şi aşa mai departe.

Din aceste statistici rezultă că nici de bunăvoie, nici de fudulie, nici de lene - încă şi mai puţin din cauza incapacităţii lor - românii au părăsit poziţiile mănoase în câştig, din comerţ şi din industrie, dispre-ţuind munca şi preferând funcţiile Statului mult mai uşoare şi cerând mai puţină osteneală.

În realitate, *ei au fost* **învinşi** *de jidani,* care i-au atacat prin mijloace oculte, întrebuinţând în această luptă pe viaţă sau pe moarte, manopere tot atât de laşe, cât de duşmănoase.

Prin urmare, fraza stereotipă răspândită de ovrei, că *au venit să ocupe* **un loc disponibil** în *economia noastră naţională*[259]*,* nu este decât **o minciună sfruntată.**

Dar, ce este mai trist, e faptul că românii au fost *obligaţi,* **fără voia lor,** să părăsească terenul meseriilor şi al negoţului, din cauza *incapacităţii* şi mai ales a **necinstei** *clasei de sus,* care n-a fost în stare să le apere interesele.

Iată, într-adevăr, ce este scris într-un raport (Ana-

---

[259] „Este adevărat că *nu există nici o clasă românească* care să-i înlocuiască pe ovrei, fie ca *negustori,* fie ca *lucrători".* (Bernard Lazare, *Les Juifs en Roumanie,* p. 99).

fora) al Sfatului administrativ al Moldovei, adresat Domnitorului, în ziua de 31 mai 1838:

„Departamentul finanţelor, cu No. 8.621, a referat Sfatului că, **fără încetare** *primeşte jălbi* din partea breslelor şi a mai marelui staroste,... *cu expunerea necazurilor ce le suferă românii de la ovrei* - căci aceştia, acaparând *meseriile* şi *negoţurile,* au pus mâna pe cea mai mare parte din câştiguri...

În urma schimbării vestmântului, după forma occidentală, am voit ca croitorii creştini să se obişnuiască a face costume europeneşti, dar jidanii n-au vrut să-i tolereze lângă dânşii şi *n-au consimţit nici măcar să-i primească în atelierele lor*[260].

Cerem ca ovreii, care se vor folosi de drepturile breslelor... *să fie supuşi la aceeaşi taxă ca şi breslele...-.*[26']

în aceeaşi zi, Domnitorul MIHALACHE STURDZA (de tristă memorie) - din nepăsare, din incapacitate sau mai ales din *corupţia timpului* - puse rezoluţia ca jidovii să continue să profite de toate drepturile breslelor, lăsând cheltuielile pe socoteala românilor.

Dar, încă nu e totul.

Proprietăţi urbane. *Prin comerţ* şi prin *industrie* - care sunt mijloacele cele mai eficace de a realiza în ascuns *hoţia* şi frauda, poruncite de Talmud - ovreii despuiară în voie pe bieţii români, atât pe cei din oraşe, cât şi pe cei din sate.

Astfel se *îmbogăţiră* foarte repede, ei care, atunci când au venit din Galiţia sau din Polonia rusească,

---

[260] Iată ce porunceşte jidanilor, în această privinţă, Talmudul: „Este oprit ovreilor să înveţe pe un Akum o *meserie, cu care să poată să se hrănească"* (Karo, *Şulhan-Aruk. Jore Doar,* 154. p. 77*).*

[261] A. C. Cuza. I. cit. p 51.

n-aveau nici ce mânca! - şi se aruncară cu lăcomie asupra *imobilelor din oraşe,* legea nepermiţându-le să înghită şi pe *cele de la ţară.*

Astăzi, ei posedă în Moldova mai bine de 31% din proprietatea funciară urbană. în mai multe oraşe, valoarea acaretelor lor întrece cu mult pe a celor româneşti. Astfel, la Dorohoi ovreii au case pentru 5.500.000 lei, pe când românii n-au decât pentru 2.800.000 lei. La Fălticeni, proporţia este de 7.000.000 la 5.000.000. La Mihăileni, ea este de 1.100.000 la suma minimă românească de 200.000 lei, etc.[262]

Ce ar fi dacă ar avea dreptul *să cumpere şi moşii?*

Camătă. Având bani, ovreii îi împrumutară, cu *dobânzi enorme,* la nenorociţii români, pentru care un asemenea împrumut însemnează ruina.

Un om de litere a povestit, în mod sugestiv, cum un biet ţăran, pentru ca să plătească jidanului o pălărie de 6 lei, pe care o luase pe datorie, a fost nevoit să-şi vândă o pereche de boi, care alcătuiau toată averea lui şi a familiei lui.

Câte averi nimicite, pentru o mică datorie, contractată la Iuda într-un moment de strâmtorare!

De altfel, mai *toate* băncile, unde te pot împrumuta, sunt în mâinile acestor vampiri.

Jidanii se leagă până şi de tinerii neexperimentaţi de băieţii de *bani-gata,* cărora le dau câţiva lei şi îi fac să iscălească pentru sume fabuloase. Astfel, de curând, un tânăr G... din Galaţi, pentru ca să aibă 17.000 lei, pe care să-i risipească, a dat ovreilor *poliţe pentru mai mult de un milion.* Pricepeţi acum ce escrocherie are loc atunci când viitorul băieţandrului este în joc şi mai

---

[262] După informaţiile luate de la Ministerul de finanţe; vezi Verax, 1... cit. p. 52.

ales când părinţii ţin să ascundă greşelile fiului lor.

După cum zice DEJARDINS: „comerţul, per excelen-ţiam, al ovreiului, elementul său, trebuinţa sa primordială, câmpul nelimitat al viselor sale de putere în viitor, nădejdea mângâiată a răzbunării ascunse împotriva creştinului - este *taraba zarafului, mică săptămână,* camătă înfloritoare".[263]

Cametei - care asociindu-se cu *hoţia* şi cu *înşelătoria,* formează un fel de triadă talmudică - se adaugă adeseori *sperjurul.* Dar, mulţumită unor magistraţi prea îndatoritori, această crimă a fost scăpată de singura piedică ce-o mai stânjenea, - adică *de jurământul more-judaico.*

Şi nici nu mai pomenim de *răul imens* ce fac *samsarii jidani,* care mişună prin tribunale, pe la regimente, pe la primării, pe la prefecturi şi chiar prin ministere, unde

corup funcţionarii, speculând asupra banilor publici şi împroşcând cu infamiile lor chiar şi pe miniştri.

Carteluri. Mai apoi ovreii întrebuinţară atâtea *bogăţii* ca să organizeze *carteluri, trusturi* de tot soiul - adică *furturi* şi *înşelătorii* în mare - care istovesc poporul, sugându-l până la măduvă. Astfel, de exemplu, noi plătim *zahărul* cu un preţ exorbitant, aproape îndoit decât îl iau bulgarii; *pâinea* de asemenea, este foarte scumpă, deşi Dumnezeu ne-a dat o ţară atât de fertilă, că ea constituie una din regiunile cele mai productive în grâu din lumea întreagă.

Ei bine, asemenea anomalii se explică prin faptul că jidovii acaparatori *fixează preţul* mărfurilor, după placul lor.

---

[263] E. Desjardins. Vezi Verax, I. cit., p. 2.

Agricultura. Dar ovreii nu se mulţumiră cu atât. Ei atacară şi *agricultură* - adică izvorul fundamental de trai al ţării - şi cu ajutorul *Canalelor străine* ei închinară imense terenuri.

Astfel, cu toate că nu voiesc să cultive pământul cu propriile lor mâini, ei îl exploatează prin arendare şi în Moldova de sus, înainte de 1902, ei posedau *două treimi din domenii*[264].

Dar, de atunci, proporţia moşiilor arendate crescu aşa de repede şi ajunse la cifre *atât de înspăimântătoare,* că Parlamentul, în 1907 - după răscoala ţăranilor - fu nevoit să limiteze întinderea pământului cultivat de un acelaşi arendaş.

Fischer, Juster, Guttmann, Rapaport, Feierstein... sunt numele principalilor bandiţi agrari, nume ce vor face în veci groază şi scârbă adevăraţilor români. Iar enorma suprafaţă din pământul României, ce unul din ei o stoarce până la uscare, s-a numit, în bătaie de joc, *Fischerland.*

Pentru ca să poată arenda o ţară întreagă, ovreii măriră considerabil arenzile. Dar se despăgubi în urmă, împilând cu neomenie pe bieţii ţărani care, ca să trăiască, neputând să se ducă în altă parte din cauza depărtării, căci adesea un singur evreu ţine în arendă mai mult decât un judeţ, *au fost nevoiţi să se plece exigenţelor,* peste puterile omului, impuse de jidani.

Astfel, aceste *Iude găsiseră mijlocul să transforme* **în robii lor** *mai pe toţi ţăranii României!*

Într-adevăr, acest soi nou de *Hoţi* erau iremediabil *condamnaţi să nu mai lucreze decât ca să îmbogăţească mai mult* pe strigoii avizi, care se pregăteau să se îndoape cu sudoarea omenească. Dar, din fericire,

---

[264] După informaţii luate de la Ministerul de finanţe; vezi **Verax.** I. cit. p. 52.

guvernul le-a pus botniţă şi planul infernal a avortat.

Şi când te gândeşti că aceiaşi jidani, care au văzut scăpându-le o asemenea pradă, au acum neruşinarea de a plânge pe ţărani, pe care îi împing la o nouă revoltă pentru ca -

obţinând prin aceasta drepturile de cetăţenie - să ajungă în urmă să îi pună definitiv sub picioare, fără ca nimeni să nu mai poată veni în ajutor acestor nenorociţi!

De altfel,,ceea ce arată *cât iubeşte Israil pe ţăranii români* e faptul că, pretutindeni unde aceştia lucrează ca muncitori, jidanii îi nutresc cu *„peşte împuţit,* cu *măsline putrezite,* cu *brânză mucegăită plină de viermi* sau cu *mămăligă neagră şi amară* făcută cu mălai de porumb *stricat*[265] ... ca să-i otrăvească şi, în plus, să le dea şi pelagră.

Acum patru ani, un ovrei G... a avut îndrăzneala criminală să dea să mănânce ţăranilor, care munceau la el, carne *de oaie* moartă de dalac. O epidemie de această groaznică boală izbucnind printre aceşti nefericiţi; se făcură cercetări - mai ales din cauza reclamaţiilor unei anumite prese care se alarmase - şi se descoperi *omorul premeditat*[266].

Este pur şi simplu aplicarea formulei Talmudului: *tob şebegoim harog!*

Distrugerea pădurilor. Dar jidanii s-au agăţat de toate resursele de pe urma cărora trăiesc românii... şi pe ce pun mâna, nu se alege decât praf şi ţărână.

Astfel, au format *societăţi forestiere* care au înşelat

---

[265] *Două rapoarte ale directorului institutului de chimie din Iaşi.* No. 541 din 9 aug. 1910 şi 468 din 19 iulie 1910, - *către Direcţia generală a Serviciului sanitar.* Vezi A. C, Cuza,.. *Neamul Românesc",* 5 sept 1911.

[266] Vezi ziarele din acea epocă şi A C. Cuza,.. *Neamul Românesc",* 15 febr. 1908, p. 308

pe ţărani şi le-au luat, pe nimic, păduri seculare pe care le distrug fără milă. Aceşti ovrei tratează acum pe foştii proprietari ai terenurilor împădurite, deveniţi lucrătorii lor, ca pe nişte robi din centrul Africii şi îi omoară prin instalaţiile lor defectuoase, zgârcit construite. Ei socot că pierderea a vreo câteva mii de români, valorează mai puţin ca banii, ce ar trebui să cheltuiască pentru a face reparaţiile necesare,... ca să scape de moarte pe nişte ţărănoi mocofani[267].

Dacă se adaugă la aceasta o muncă istovitoare, plătită cu o simbrie de foamete, înţelegi uşor de ce aceşti nenorociţi se revoltă - ca anul trecut la societatea Lotru şi ca anul acesta la societatea Tişiţa - şi de ce guvernul este obligat să intervină, atât de des, ca să înăbuşe aceste răscoale.

Petrolul. Ovreii au năpădit şi asupra petrolului, alt tezaur al pământului binecuvântat al României.

Ei au cumpărat/ de la bieţii ţărani, terenurile lor petrolifere, eu preţuri ridicole, adică aproape pe nimic şi acum maltratează pe aceşti foşti proprietari, deveniţi muncitorii sau mai bine zis robii lor, după cum fac şi Jidovii din societăţile distrugătoare de păduri.

De altfel, toate aceste societăţi forestiere şi petrolifere aduc în ţară, ca amploiaţi, o puzderie de jidani străini - ca şi cum n-am avea îndeajuns - aşa că Statul a fost nevoit să ceară ca cel puţin o *treime* din funcţionari

---

[267] „Viitorul", mai-septembrie 1913. Iată ce scrie *Universul*'din 26 septembrie 1913, sub titlul de Devastările din Vrancea: „Ancheta, orânduită să cerceteze şi să stabilească răspunderea în *delictele silvice* săvârşite de societăţile anonime forestiere din munţii Vrancei, a constatat abuzuri colosale,... iar Ministerul de domenii, pentru ca să le înfrâneze, a luat măsuri ca aceste societăţi să *înceteze orice tăiere* în pădurile din munţii Vesterul, Piatra Secuiului, Vetrile şi Frumuşelele".

nari să fie compusă din români - condiţie care face pe jidovime să geamă de disperare.

Prin urmare, Israil ajutat de Cahal a lăsat slobod frâul *patimei de proprietate* şi a smuls din mâinile românului pâinea de toate zilele; iar astăzi acest nefericit a ajuns să moară de foame, într-o ţară înzestrată de Dumnezeu cu bogăţii nemaipomenite.

Dar aceasta nu i-a îndestulat pe jidovi.

Le mai trebuie să pierim *cât mai curând,* ca să facem loc fiilor lui Iuda, care voiesc să stabilească aici noua Palestina.

Şi acest rol de ucigaş a fost încredinţat *Alcoolismului şi Prostituţiei.*

***Beţia* şi alcoolismul.** Lista infamiilor jidăneşti nu este deci terminată. România mai datoreşte lui Israil şi *alcoolismul,* plagă care este suficientă să stingă, ea singură, o rasă întreagă.

Ovreii, ca nişte duhuri rele, au început să introducă în ţară viciul înjositor al *beţiei.* într-adevăr, nu numai *că falsifică băuturile*[268] şi le *otrăvesc* cu diverse ingrediente[269], dar îndeamnă pe români să *bea rachiuri care au un grad de alcool extraordinar de ridicat,* absolut interzis de consiliul sanitar, şi pe care le vând, pe ascuns, *cu sticla.*

Astfel, pe când *concentraţia alcoolică* a băuturilor permisă de regulament este de *maximum 35%* pentru

---

[268]Acum câteva luni, podgorenii acuzând pe jidani de falsificarea unor enorme cantităţi de vin, pe care îl pun în vânzare, „autorităţile au confiscat şi distrus peste 10.000 de decalitri de vin, *fabricat cu drojdie, glicerina, zahăr şi alcool'.* („Lupta economică", mai, 1913; vezi „Antialcoolul", mai-iunie 1913, - şi „Viitorul", aprilie, mai 1913).

[269] Dr. C. Şumuleanu, Despre acidul salicilic în falsificarea vinurilor. „Neamul Românesc", 21 octombrie 1911.

rachiuri şi de 45% pentru drojdie şi tescovină, jidovii vând românilor basamacuri de 60% şi chiar de 87,3% alcool (!) pe care consumatorii le numesc, cu drept cuvânt, *vitrioluri.*

„La cârciuma lui Bercu Leib... din Iaşi... am luat o probă de rachiu anisonat dintr-o sticlă ce se afla în raftul debitului şi o altă probă de rachiu anisonat dintr-o sticlă ce se găsea *sub tejgheaua debitului,* şi pe care sticlă, *femeia debitantului* a **vrut să o doseasc㠍** în momentul intrării noastre în debit.

Rachiul de pe raft conţinea 38,8% alcool, iar *rachiul de sub tejghea avea* 87,3% *alcool*[270].

Şi aceste băuturi „ *bune pentru români"* sunt ţinute într-o stare de murdărie revoltătoare, pe când *rachiurile de a noastre,* cuşer", sunt puse în altă odaie, unde este curat.

Aşa, de pildă:

„La cârciuma Rosei Fiş..., din Iaşi, lângă sticlele cu băuturi, şi alături de covrigi, pâine, etc., se *aflau doi piepteni plini de păr, de mătreaţă...;* sub tejghea, lângă sifoanele cu apă gazoasă se găsea o *pereche de papuci vechi şi murdari... "*[271].

La analiza conţinutului sticlei găsită la cârciumarul ovrei Iancu Ben... s-a constatat că „lichidul este format din 900 cc de eter sulfuric, în care e dizolvat un ulei esenţial, *anemonolul,* ce este foarte iute şi posedă o mare putere vezicantă.

---

[270] Dr. G. Şumuleanu, *Despre rachiul cu „vitriol"* - comunicare la Societatea de medici şi naturalişti, din Iaşi, în Buletinul Societăţii, No. 14.. 1911. - Vezi Cuza, „Neamul Românesc", 2 sept. 1911, p. 1559.

[271] Şumuleanu, I. cit; vezi Cuza, „Neamul Românesc". 2 sept. 1911. p. 1559.

Acest produs ingerat, dă loc la o gastro-enterită intensă, la; convulsii şi la paralizie"[272].

Jidanii obişnuiesc deci pe ţărani, ca şi pe orăşeni, cu *băuturile tari* şi, odată obiceiul luat, ei devin stăpâni pe munca acestora. De aici înainte, tot ce lucrează nenorociţii beţivi, trece la cârciumă. Atunci vezi pe român, care de obicei este foarte curat, trăind într-o stare de murdărie respingătoare, cu veştmintele în dezordine, semn distinctiv al patimei beţiei. Dar iată ce zice un autor străin, DESJARDINS:

„Tot micul comerţ este în mâinile ovreilor: laptele, carnea, fructele şi mai ales rachiul, - pe care ei nu-l beau, dar pe care-l *falsifică,* înşelând pe român, *otrăvind în aceiaşi timp şi oraşele şi satele*[273]*,,*

De altfel, îndată ce au intrat în Moldova, prima grija a jidovilor a fost să pună mâna pe *cârciumi* - şi, la început, în târguri, fiecare casă ovreiască era un *debit de spirtoase*[274] clandestin.

În aceste crâşme, se mai găseau şi mărfuri execrabile, destinate anume pentru ţărani.

„Prin Cârciumă se atrăgea clientul; prin băutură era împins să cumpere mardalalele ovreiului sau să-i cedeze, de cele mai multe ori, pe alcool, cerealele, vitele, păsările şi produsele industriei sale".[275]

Şi nefericirea este şi mai mare când *femeia* cade şi ea în mâinile lacome ale jidovului. Tot ce posedă o

---

[272] Idem, vezi şi Lancereaux et Paulesco, *Trăite de Medicine,* T. 1. p. 146. (Articolul: *intoxications par les boissons avec essences).*

[273] E. Desjardins, I. cit.; vezi Verax, I. cit., p. 20.

[274] Verax. I. cit, p. 15.

[275] Idem, I. cit, p. 28.

gospodărie, ca mobile, scoarţe, pânze,... până şi ouăle de găină, totul e schimbat la cârciumă, în alcool.

Dar băuturile spirtoase *prea tari,* luate zilnic, intoxică organismul. Alcoolul atacă tubul digestiv - de aici pierderea poftei de mâncare; el produce o degenerescentă a ficatului, a altor viscere şi a muşchilor - de unde slăbiciune şi oboseala rapidă; el atinge mai ales sistemul nervos - şi dă loc la vise înspăimântătoare, la delirium tremens, la o abrutizare care face individul să cadă în stare de tâmpire sau de imbecilitate.

Această otrăvire cronică o constituie alcoolismul; ea se termină, de obicei, prin tuberculoză, care vine să scurteze o viaţă, de aici înainte inutilă.

Dar, ce e mai mult, *funcţiile genitale* ale alcoolicilor sunt diminuate sau chiar suprimate, iar puţinii copii care se mai nasc, pe ici pe colo, din beţivi, *mor toţi la o vârstă fragedă*.

„Alcoolismul, - zice VERAX, - constituie o calamitate fără de leac, *adusa* de jidani, ţăranului moldovean".[276]

Şi, într-adevăr, altădată, înaintea venirii ovreilor, nu exista alcoolism în România.

Ţăranul putea, din când în când, să se îmbete, Duminica şi la sărbători; dar era mare distanţă între această intoxicaţie trecătoare, puţin serioasă, şi înfri-coşătoarea otrăvire cronică ce e alcoolismul.

În satele Munteniei, adaugă VERAX, *unde nu sunt evrei,* cazurile de alcoolism sunt *excesiv de rare"*[277].

Se poate zice chiar, că aici nu există aproape deloc acest flagel şi, personal, pot certifica această afirmaţie, în cunoştinţă de cauză, căci am fost elevul lui

---

[276] Idem. l. cit, p. 40.

[277] Verax, l. cit, p. 40.

LANCEREAUX, care a consacrat alcoolismului lucrări nepieritoare.

Dar în Moldova - acolo unde râia jidănească e foarte întinsă - alcoolismul este în floare şi creşte repede, din ce în ce; Poporul *degenerează* şi nu numai că nu se mai înmulţeşte, dar se **împuţinează** în mod dezastruos - după cum constată ultimul recensământ.

Moldoveanul - altădată brav, onest, muncitor, vesel, - a devenit acum, de pe urma alcoolismului, trist, jigărit, zdrenţăros şi murdar, de ţi se face milă să-l vezi.

Iată deci o nouă plagă pe care o datorăm fot *blestematului de* **Cahal.**

Desfrâul şi prostituţia. Ovreii mai exploatează desfrâul şi prostituţia - adică formele cele mai cumplite ale *patimei de reproducere.*[278] Ei se desfată prin cel dintâi şi se nutresc prin cea de-a doua.

Desfrâul. Jidanii n-au nici un scrupul să *necinstească fecioare creştine* şi chiar, după prescripţiile Talmudului, ei par că îşi fac o datorie să *defloreze cât mai multe*.

Fără să mai vorbim de un satir ovrei R... din Botoşani[279], care a sedus şi a părăsit 16 *fete de ţărani* moldoveni, - vom cita un fapt identic, mai recent care arată cum procedează sute şi mii de Iude spurcate la îndeplinirea acestui *rit infam al religiei lor*.

Iată ce spune, în această privinţă, o scrisoare apărută anul trecut prin ziare[280]:

„Fălticeni, 19 august 1912. Un fapt care a impresionat toată lumea de aici, s-a petrecut de curând în

---

[278] Paulescu, *Instincte sociale,* ere..1910. p. 104. (Sfetea, edit.).

[279] *Ibidem,* p. 135.

[280] *Minerva,* 21 august 1912.

oraşul nostru.

Femeia Paraschiva B... s-a prezentat înaintea d-lui poliţai C... şi, printr-o plângere făcută în scris, a arătat că fata sa, Măria P... a fost violată de un jidan," Martel Vexler... Chemată la politie, Măria P... a făcut următoarele declaraţii:

„Sunt *în vârsta* de 15 *ani.*

Pe când eram în serviciul lui Mihelson, din strada Mare, într-o noapte, pe la ceasul 12, văzui intrând în cuhnie - a cărei uşă nu fusese închisă cu cheia - pe Martel Vexler, vecin cu Mihelson şi, amenințându-mă cu un revolver ce-l avea în mână, se năpusti asupra mea şi, cu toate ţipetele mele, *mă violă.* Pe urmă venea în fiecare seară cu fel de fel de făgăduieli şi abuza de mine.

După câteva luni, îmbolnăvindu-mă, fusei dusă la dl. dr. T... care îmi spuse că eram însărcinată.

Despre cele ce spusei, am ca martoră pe Domnica F... care dormea în aceiaşi cuhnie cu mine şi care mai târziu avu o soartă la fel cu a mea".

Supusă la un interogatoriu, fata Domnica F... confirmă în totul zisele Măriei P... adăugând că:

„Pe când eram în serviciul d-lui V. S..., care locuia în aceeaşi curte cu Mihelson şi cu Vexler, acesta a venit într-o noapte în bucătăria unde dormeam şi, amenințându-mă cu un revolver, *mă necinsti".*

Ea mai făcu cunoscut că aceeaşi nenorocire au suferit-o şi alte două fetiţe romînce, pe care le numi. Acestea, fiind aduse la poliţie, spre marea *surprindere* a celor ce făceau cercetările, declarară cele ce urmează:

„Mă numesc Magdalena R.. şi am vârsta *de 15 ani.* Eram în serviciul lui Iosub R.., când într-o noapte, mă trezii deodată şi văzui pe Martel Vexler care, cu revol-

verul în mână, intră în bucătăria unde dormeam şi repezindu-se la mine, *mă silui.* Mi-a fost ruşine să mă plâng la cineva, căci părinţii mei sunt oameni de treabă şi buni gospodari".

A patra fetişoară povesteşte şi ea crima, a cărei victimă a fost, în modul următor.

„Mă numesc Catinca R... şi sunt *în vârstă de 14 ani* (!). Eram în serviciul lui I. Fried... când, într-o noapte, pe la ceasul unu, auzii un zgomot la uşă; după aceea uşa se deschise, deşi o închisesem cu cheia de cu seară, şi recunoscui pe Martel Vexler care, cu un revolver în mână, se precipită asupra mea şi mă amenință că mă împuşca dacă ţip. Cu toată rezistența mea disperată am *fost pângărită de el.*

Am vrut să ştiu cum Vexler a putut descuia uşa şi am găsit, pe capătul din afară al cheiei, urmele unui cleşte, cu care fusese întoarsă în broască",

Satirul fu arestat şi la percheziţia ce i s-a făcut, s-a găsit asupra lui un bilet de liber-parcurs, al cărui soroc era expirat şi cu care *inducea în eroare personalul căilor ferate."*

Nu-şi poate închipui cineva deznădejdea ce cuprinde pe o biată fetiţa de 14 sau 15 ani, care, în sânul său de copil, adăposteşte un *pui de năpârcă.*

Chinul trebuie să fie de nesuferit când se gândeşte că de aici încolo, aruncată pe stradă în cea mai neagră mizerie, fără o bucată de pâine şi fără nici un sprijin, ea va trebui să nutrească şi să crească o sămânţă din neamul blestemat, care i-a profanat tinereţea şi a adăpat-o cu amărăciune pentru restul zilelor.

Şi când cugeti că sunt cu sutele şi cu miile sărmanele fecioare române, *murdărite de jidani,* şi că ele

nu îndrăznesc să denunţe pe aceşti monştri, din cauza ruşinii care a pângărit pentru totdeauna sufletul lor dezonorat.

Nenorocitele Mărgărite, violate de Fauşti tăiaţi împrejur şi respingători, ceea ce le aşteaptă este mai întâi... *moaşa jidoafcă* care le mântuie prin avortare şi care în acelaşi timp le suflă şi ultima para, pe urmă Curtea cu juraţi şi în sfârşit ocna umedă, dacă prin *sinucidere* n-au pus un termen suferinţelor lor de martire.

Prostituţia. Dar cruzimea acestor hiene nu se opreşte aici.

Printre bietele fete dezvirginate de către desfrânaţii circumcişi, acele ce nu pot să moară sau să se sinucidă de disperare, sfârşesc prin a cădea într-un fel de depravare morală, care le duce la *prostituţie*.

Şi aici ovreii le pândesc, căci ei îşi fac din ele un fel de vaci cu lapte, pe care le mulg pe loc, în ţară sau le exportă în alte ţări mai mult sau mai puţin depărtate... până la Shanghai şi la Buenos Aires.

Într-adevăr, prostituţia *este un comerţ esenţial-mente jidovesc,* în Moldova, mai mult de nouă zecimi din numărul caselor publice *sunt ţinute de jidoafce.*

Pezevenghii jidani fac traficul cu carne vie pe o scară foarte întinsă; ei exportă fete tinere la Constanti-nopol, la Cairo.... până la Shanghai şi la Buenos Aires, după cum rezultă din mai multe procese ce au făcut vâlvă"[281].

Şi, notaţi bine, Moldova, cu totul năpădită de pălă-mida talmudică, ea este mai cu seamă teatrul acestui scârnav negoţ.

Adeseori jidanii înşală nefericitele lor victime, *angajându-le ca servitoare* sau ca *lucrătoare* şi, când

---

[281] **Verax, I.. cit.p. 44.**

au căzut în ghearele lor - după ce le necinstesc - le închid în bordeluri de unde nu mai văd lumina zilei. Iată, ca exemplu, faptele unui strigoi care pângăreşte nişte biete fete române *minore* şi apoi le exploatează în mod infam[282].

„Mă numesc J. M... (româncă din Bucovina)... Am venit în România în anul 1907, la Botoşani. Acolo am întâlnit, în 1908, o fată din Dorohoi, care îmi propuse să mă duc cu dânsa în acel oraş, unde are să-mi găsească de lucru...

Când am ajuns la Dorohoi cu trenul - pe la 8^{00} seara, - fata aceea m-a dus la un ovrei, care trebuia să mă angajeze în serviciu.

Acest ovrei, care se numeşte Leon Zis..., m-a pus într-o odaie din dosul casei; în acea odaie mai era încă o fată, A. C..., din Bucegea, care-mi spuse că şi ea fusese adusă acolo, tot pentru serviciu.

Am stat noi amândouă, în odaie, sechestrate, cam vreo şapte zile...

În acest timp a venit la noi Leon Zis... şi, cu de-a sila, şi-a bătut joc de trupul nostru, pe rând, şi de al meu şi de al celeilalte. Noi ţipam, dar cine putea să ne audă în înfundătura aceea!

Apoi, după şapte zile, am văzut că mă aflu într-o **casă de prostituţie,** căci veneau bărbaţi şi mă trimitea cu ei la odaie. Am început să plâng când mi-am dat seama unde sunt, dar n-aveam pe nimeni să-mi vie în ajutor, căci fata A. C... plângea şi ea ca mine...

Îmbolnăvindu-mă de boale lumeşti de la bărbaţii care veneau acolo, Leon m-a luat şi m-a dus într-o

---

[282] **După actele ce se găsesc în dosarul cu No. 2.037 clin 1909 al Tribunalului județului Dorohoi; vezi A. C. Cuza, „Neamul Românesc". 16 sept. 1911. p. 1651.**

odaie din dos...; iar, din când în când, *ne trimetea,* atât pe mine cât şi pe fata A. C... - **aşa bolnave,** *cu câte un bărbat la odaie...*

Nevoind să mai stau la el, Leon,... după ce m-a ameninţat că are să mă bage în puşcărie,... m-a trimes cu alt ovrei F... la Bacău, la o ovreică Fani, care ţine tot o casă de prostituţie,... şi căreia i-a cerut 224 de lei pentru că m-a trimes pe mine.

În tot timpul cât am stat la Leon, nu am avut nici un ban, căci el îmi lua imediat bacşişurile ce-mi dădeau bărbaţii.

Aşa făcea cu toate fetele din stabilimentul lui.., ne încărca de datorii, ne punea câte 100 lei pe lună mâncarea, dându-ne carne *împuţită şi cu viermi,* iar din taxele ce încasa nu ne dădea nici un gologan". ***Eram ca un fel de* roabe *la el".***

Notaţi că acest jidan - după cum declară victima J. M... - atunci **când fetele din bordel *căde*au *bol-nţive,le* dădea la români,** transmiţându-le *cu voinţă* virusul sifilitic... ceea ce este conform cu preceptele Talmudului.

Poliţia închidea ochii - pentru motiv bine determinat - asupra celor ce se petreceau în acest infect lupanar. Iată ce povesteşte fata J. M.:

„Când venea vreun comisar sau subcomisar în inspecţie, Leon îi ducea la dânsul în odaie. Acolo vorbeau ce vorbeau şi apoi comisarul pleca".., bineînţeles, nu fără să i se fi uns laba.

O percheziţie făcu să se descopere că acest pezevenghi ovrei avea o corespondenţă foarte întinsă, trimiţând nenorocite fete de român, din Dorohoi la Botoşani, la Fălticeni, la Piatra Neamţ, la Târgu-Ocna, la Bacău, la Bârlad, la Galaţi, la Colomea (în Polonia), la *Rusciuc,*

la *Constantinopol,* până la Cairo şi până în *America.*

Când fu dat în judecată, Cahalul interveni în favoarea lui; într-adevăr, *procesul a durat* din septembrie 1909 până în mai 1911, când Tribunalul din Dorohoi condamnă pe fiorosul proxenet - care a fost apărat de patru avocaţi cu mari influenţe politice - la *minimul pedepsei* prevăzut de lege[283], adică la o *închisoare de 6 luni şi o zi.*

Şi acest comerţ spurcat continuă mereu în toată Moldova, fără încetare.

În urma unui denunţ primit la poliţia de siguranţă, s-a descoperit o *bandă de jidoafce care* se îndeletniceau cu coruperea de fete minore, romînce, făcând cu ele comerţ

de carne vie şi expediindu-le în Turcia şi în Egipt. Minorele ademenite în Moldova sunt duse la Constanţa şi predate unor agenţi care le conduc până la Constantinopol.

Principala autoare a acestei crude negustorii este Haia Şloim. La această pezevenghe „s-a găsit o *întinsă corespondenţă,* din care reiese că există un serviciu bine organizat *de comerţ cu carne vie,* având agenţi răspândiţi prin diferite oraşe din străinătate... Astfel s-a dovedit că numita ovreică era în legătura cu diferiţi factori ai caselor de toleranţă din Turcia şi din Egipt, între alţii cu Leiba B..., cu Leib Ştrul, etc. din Constantinopol, cărora le trimitea fete minore din România.[284]

Iată şi ce scrie *Universul*[285] sub titlul de *Banda de corupători de minore la Iaşi:*

---

[283] **AC. Cuza, „Neamul Românesc:", p, 1658.**

[284] **„Neamul Românesc", 13 decembrie 19.10, p. 2839 (după Universul").**

[285] **„Universul", 15 decembrie 1911.**

Mai mulţi agenţi de siguranţă, făcând o descindere în casa lui Iţic Nadler din strada Sărăriei, No. 7, au găsit acolo mai multe minore (romînce), ademenite spre a fi aruncate în ghearele prostituţiei. S-a stabilit, cu această ocazie, că există în Iaşi o întreagă bandă de corupători de minore.

Şi *zilnic* se descoperă fapte noi, identice cu acestea; dar cele mai multe rămân ascunse în întuneric.

Dacă şangărul este atât de întins în nefericita Moldovă, Muntenia nu este nici ea mai puţin grav atinsă de această lepră ovreiască.

Se ştie, de altfel, că toate teatrele suspecte de varietăţi, toate concertele echivoce, toate „cafe-şantanu-rile", mai ales cele din provincie, toate casele în doi peri sau cu reputaţie proastă,... sunt ţinute de jidani, masculi sau femele.

Dar, ca să ne dăm bine seama de ce sunt în stare să facă ovreii, acolo unde au ajuns pe deplin la scop şi *au dobândit drepturile de cetăţenie,* să ascultam pe TROCASSE, care ne va spune ce se petrece în Austro-Ungaria în această privinţă.

Desfrâul şi prostituţia în Austro-Ungaria

„Cea mai grozavă formă pe care a îmbrăcat-o până acum *cruzimea* jidovilor, este aceea ce se referă la *exploatarea corpului omenesc...*

Modul cum ovreii tratează ţăranii din Galiţia, după cum povestesc martori oculari, *întrece absolut orice închipuire.* Astfel, s-au citat cazuri în care plugari poloni, pentru a plăti dobânda unei mici datorii, au trebuit să *dea* pe propriii lor *copii, pradă* creditorilor jidani"[286].

---

[286] **Trocasse.** *L'Autriche juive,* **p. 148.**

„Ca în Galiţia, în Bucovina şi în alte provincii sărace când, un ţăran ruinat nu mai poate să achite dobânda datoriei sale, *fetele lui îşi dau trupul* în locul acestei plăţi. Darul

forţat al fecioriei are singur puterea să împiedice ca părintele lor să nu fie azvârlit, mizerabil, în drumul mare" [287].

De cele mai multe ori jidanii sfâşie corpul şi înjosesc sufletul tinerelor fete pe care le iau când de-abia *au ieşit din vârsta copilăriei" [288]*.

Dar ei nu le respectă nici pe femeile măritate.

Măritişul între creştini nu constituie câtuşi de puţin o garanţie împotriva poftelor senzuale ale ovreilor... căci nici o unire legală, nici un pact matrimonial nu este considerat în ochii lor ca *posibil între dobitoace,* adică între toate fiinţele omeneşti, care nu sunt ovrei" [289].

Aceleaşi relaţii există şi între stăpânii jidani şi servitoarele sau lucrătoarele creştine.

„S-a adus la lumină modul de a proceda al unui industriaş evreu, care ocupa în atelierele sale, numeroase fete de la 14 la 16 ani. Când ele isprăveau cei doi ani de ucenicie - bineînţeles, fără să fi primit nici cea mai mică leafă - nu puteau să obţină de la dânsul livretul de lucrătoare, la care aveau dreptul, decât cu condiţia să-i sacrifice ceea ce Dumas numea *„capitalul lor"*.

Isprăvile săvârşite în acelaşi gen de către un alt jidan nu sunt mai puţin tipice. El exploata singur 1.400 războaie de ţesut în diverse localităţi ale Sileziei austriace.

---

[287] Idem.p. 155.

[288] idem.

[289] Idem. p. 156

Or, el însuşi *se lăuda în public* că a primit în cursul anilor, în canton, *vizita intimă a* mai bine de o mie din lucrătoarele sale".[290]

Dar „vinderea fecioarelor creştine şi chiar exportarea lor - specialitate ruşinoasă ce necinsteşte secolul nostru - aparţine numai jidovilor şi încă în mod exclusiv. Trebuie deci să le lăsăm lor toată infamia".

„Într-un proces ce s-a judecat în 1892 la Lemberg (capitala Poloniei austriace) - 28 *de ovrei erau acuzaţi . de răpire şi de traficare de tinere fete.*

Aceşti mizerabili atrăseseră într-o cursă preparată cu măiestrie, *un mare număr de copile creştine,* dintre care cele mai multe mergeau încă la şcoală. Ei le făgă-duiseră condiţii strălucite ca să le hotărască să plece în străinătate.

Îndată ce trecură fruntaria (graniţa), fură tratate *ca nişte roabe* şi orice încercare de fugă fu straşnic reprimată.

Ajunse în Turcia, ele fură *vândute la case de prostituţie,* cu preţul de 1.000 de mărci una.

Dar, cine sunt proprietarii unor asemenea case în Turcia? Jidanii singuri *şi nu alţii...*

Când în sfârşit poliţia se decise să intervină, şaizeci *din aceste biete fetiţe* fură mântuite...

Procesul dură *zece* zile. El puse în lumină amănunte *monstruoase*. Fu clar stabilit că sute *de fete tinere* fuseseră târâte în ruşine, în deznădejde, în boli şi împinse chiar până la moarte de această oribilă bandă din Lemberg".

Dar Cahalul interveni în proces; şi, într-adevăr, „culpabilii nu fură condamnaţi decât la pedepse neînsemnate. Capul bandei, Isaac Sen..., scăpă cu *un an de*

---

[290] Trocasse, l. cit., p. 152

închisoare. Toţi ceilalţi făcură numai câteva luni de recluzie şi reîncepură sinistrul lor negoţ, întrebuinţând însă ceva mai mult vicleşug şi lucrând cu mai mare taină"[291].

Şi totuşi, „nici un cuvânt de dezaprobare *din partea jidănimei,* faţă de acest trafic atât de profund criminal! Culpabilii n-au fost nici excluşi din comunitatea ovreiască şi nici măcar dojeniţi în Sinagogă, cel puţin pentru formă".[292]

Într-adevăr, prin Cahal, toţi *ovreii* sunt solidari. Şi te întrebi atunci cum Iehova al lor a putut să fie atât de ageamiu, să-şi ia drept *popor ales* această strânsură de pezevenghi.

* * *

Să recapitulăm principalele răni cu care Cahalul, ca o divinitate infernală, ne izbeşte - răni care sunt mai rele decât plăgile egiptenilor şi care decurg, mai toate, din *patima de proprietate*.

a) Ovreii au acaparat mai întâi comerţul şi industria, cu care ne *fură* şi ne *înşală* - după cum prescrie Talmudul. Pe urmă, au înhăţat şi agricultura, pădurile, petrolul; şi ajutaţi de *cămătă* - alt procedeu talmudic - au montat bănci, trusturi şi multe alte întreprinderi jefuitoare, care le permit să sugă şi restul sevei noastre. Şi astfel ne-au răpit toate bogăţiile şi chiar toate izvoarele de existenţă.

b*)* Jidovii s-au servit - ca mijloace accesorii de distrugere - de efectele ucigătoare ale patimilor de nutriţie şi de reproducere, pe care le-au inoculat românilor, în adevăr, ei au dat bieţilor ţărani lovitura de graţie

---

[291] Idem. p. 154-155.

[292] Idem. p. 157

prin *beţie* şi prin *alcoolism,* iar prin *desfrâu* şi prin *prostituţie* ne răpesc de la procreaţie femeile şi mai ales fetele, *viitoare mame, pe care le fac* sterpe. Ei îndeplinesc astfel preceptul talmudic de-a *extermina pe goimi* şi săvârşesc un plan, conceput altă dată, dar urmat cu cerbicie până astăzi - acela **de a transforma România într-o *Palestină râioasă*[293].**

---

[293] Nemulțumiți cu toate bunurile ce ni le-au luat cu japca, jidovii voiesc să ne distrugă şi *literatura* şi să o înlocuiască cu o literatură a *lor,* care e rudimentară, trivială, pornografică, demnă de o rasă asiatică.:, decăzută.

Un autor dramatic român, D-l. D..., care, într-o adevărată capodoperă, ne-a evocat figura măreață a celui mai glorios Domn al Moldovei, ne-a dat anul trecut un alt giuvaier, descriind într-o limbă „dulce şi

frumoasă", împreună cu un tip desăvârşit de zgârcit, scene delicioase din viaţa mahalalelor din Bucureşti, de pe la 1860. Ei bine, jidanii nu l-au priceput, şi din nenorocire nu l-a priceput nici directorul teatrului nostru naţional, care pare a fi străin de ţară...

Toată clica piesei ovreieşti s-a năpustit asupră-i, cu o îndârjire de câine turbat, şi bietul om, amărât de mizeriile şi de şicanele xce le întâlnea zilnic în teatrul zis Naţional, s-a văzut forţat să-şi retragă de pe scenă toate lucrările dramatice... Iată acum şi un autor ovrei,... Itic Bercu zis Ghidală - zis şi Roneti-Roman - care a făcut o piesă de teatru „Mânase", unde un jidov habotnic şi fanatic scuipa cu dispreţ în obrazul românimii toată ura sălbatică ce i-o insuflă *Talmudul.* **Această piesă - mediocră în realitate, dar considerată de jidănime ca** *nec plus ultra* **- a fost scoasă de pe programul teatrului -în urma protestării studenţilor români - de un Ministru... care Şi-a aprins paie în cap.**

Îndată ziarele ovreieşti fură apucate de o furie nebună şi se repeziră să sfâşie pe Ministru şi mai ales pe *studenţii universitari* **- Viitorul României - pe care-i numiră** *huligani* **şi îi insultară grosolan.**

„Piesa *Mânase, trebuie jucată* **cât de curând şi** *la nevoie cu jandarmul în săli.* **Cultura românească nu trebuie să cedeze unui pumn de imbecili** *fără vârstă* **şi să-şi primească inspiraţia de la cârciumă şi stradă" (Seara, 13 Oct, 1913).**

EFECTELE
patimii de dominaţie a ovreilor

Pentru ca să ne distrugă cu totul - adică pentru ca să devină *stăpâni absoluţi* peste această ţară pe care au sărăcit-o - nu mai rămâne ovreilor decât să capete şi *naturalizarea,* de care sunt încă lipsiţi.

în România, evreii *consideraţi în masă* nu se bucură de *drepturile de cetăţenie,* pe care le cer cu multă insistenţă.

Ei însă pot ajunge să le obţină în mod *individual,* adresând petiţiile lor parlamentului. Şi într-adevăr, în fiecare an, Camerele prea indulgente încetăţenesc sute şi mii de jidovi.

Dar pentru ca o asemenea petiţie să poată fi agreată, trebuie ca ea să fie însoţită de un *certificat de onestitate relativă,* lucru greu de găsit pentru o jumătate de milion de... pungaşi şi de proxeneţi.

Şi când te gândeşti că pentru asemenea ceată de rău-făcători, care *nu pot fi* naturalizaţi, toată jidovimea cosmopolită zbiară de-ţi sparge urechile, cerând îndată cetăţenia!

Dar, este ceva mai mult.

Acum că li se pare că s-a apropiat împlinirea proo-

Iar directorul teatrului, care dacă n-a înţeles pe D-l. D... n-a priceput nici pe Itic, fiind aţâţat de jidani, s-a uitat până într-atât, încât a îndrăznit într-un afiş, să cântărească "valoarea" tinerimii române şi să afirme că e „minimă"!

Studenţii români să se liniştească... dar să închidă în sufletele lor aceste insulte jidoveşti - şi când, peste câţiva ani, vor ajunge miniştri, deputaţi, senatori, să-şi aducă aminte de sfaturile ce se găsesc în această carte, sub titlul de *Concluzii practice.*

rociei talmudice, adică a unei împărăţii universale iudaice, ovreii simt trebuinţa să aibă şi o *ţară,* adică un teritoriu unde să-şi instaleze *guvernul* sau *Cahalul* - care, ieşit din întuneric, ar apărea la lumină - şi unde să-şi căpătuiască şi *gloata* naţiei lor.

De altfel li s-a imputat că *nu* există *ţară jidovească* în momentul de faţă şi că, prin urmare, nu poate fi vorba de nici un *guvern jidovesc"*[294].

Palestina, pe care ar putea uşor să o aibă - dată fiind starea deplorabilă a împărăţiei turceşti - este astăzi un fel de *deşert mort* care nu le convine; pe când România, cu pământul ei excesiv de fertil şi cu locuitorii ei buni, blânzi ca nişte miei şi mai ales naivi ca nişte copii, este un fel de Eldorado care ar constitui o pradă bogată, un adevărat rai pământesc pentru poporul lui Israil[295].

„Pentru aceasta, de vreo treizeci de ani (adică de pe la 1850) ovreii caută cu stăruinţă să-şi creeze acest centru naţional, această ţară israilită, în *provinciile danubiene,* astăzi regatul României".[296]

În 1868, treizeci de deputaţi *români,* având în capul lor *pe preşedintele Camerei,* denunţară guvernului[297] -şi în acelaşi timp lumii întregi - că **ovreii „încearcă *să înfiinţeze în România acel stat jidovesc,* care ar fi prima realizare a *ideilor lor de dominaţie* asupra popoarelor creştine".**

Şi deja presa întreagă din Europa repetase strigătul de disperare al poporului român: ***Jidovii vor să***

---

[294] *GOLOS,* **ziar din Şt. Petersburg, 3 oct. 1869; vezi Chabauty**, *Les Juifs nos maitres,* **p. 172.**

[295] Israil - este statul şi poporul ovreu iar Israel este împărăția lui Dumnezeu şi poporul Lui, creştinii drept credincioşi,

[296] Chabautv. I. cit. p. 173.

[297] Expunerea de motive a proiectului de lege în contra emancipării ovreilor din România; în „Monitorul Oficial", 1868.

***facă din România, Palestina şi din Bucureşti, noul Ierusalim"*[298].**

Se înţelege deci ura furioasă ce agită toată ovrei-mea, când se refuză iudeilor din România drepturile de cetăţenie. Este o chestie vitală ce priveşte *naţia jidovească întreagă.*

Dar, înainte de a vorbi de sforţările jidanilor ca să dobândească împământenirea în România, să amintim, pe scurt, procedările de care s-au servit în alte ţări pentru ca să ajungă la acelaşi scop.

În Franţa, ca şi în Austria şi în cele mai multe ţări din Europa, ovreii au devenit cetăţeni numai în urma unor *revoluţii sângeroase.*

În Algeria, ei au profitat de un *război dezastruos* al Franţei, ţară-mamă, pentru a câştiga aceste drepturi de cetăţenie.

În Rusia, tot în urma unui *război nenorocit,* ei au încercat să se emancipeze printr-o *revoluţie.*

Prin urmare, *pretutindeni* ovreii au tras foloase din situaţiile grele şi din nenorocirile naţiilor sleite de *războaie* sau doborâte de *revoluţii.*

Vom întâlni aceleaşi procedări şi la noi, căci *Iuda se repeta cană* un mijloc i-a reuşit o dată.

Abia intraţi în **ţara românească** - printr-o adevărată invazie[299] - jidanii voiră ca imediat sa ia frâul dominaţiei prin *drepturile de cetăţenie.*

---

[298] *Archives iraelites,* **XVI, p. 719,1866.**

[299] **Această invazie a fost urzită mai dinainte de Cahalele Europei în scop de a fixa** *Statul* **ovreiesc în România. Şi într-adevăr, ovreii din împrejurimi s-au precipitat, că în urma unui ordin, asupra acestei ţări nenorocite. „Statistica anilor 1878 şi 1879 a demonstrat că,** *numai în timpul acestor doi ani,* **două sute de mii cfe** *jidani,* **veniți din Rusia şi Austria, s-au stabilit în România" (Chabauty, I. cit, p. 175).**

Se înţelege ce importanţă au aceste drepturi pentru Israil.

Ovreii voiesc cu orice preţ să fie proprietari rurali, adică să aibă în posesie moşiile şi domeniile. Şi pentru ce această ambiţie?

„Fiindcă - zice CÂMPINEANU, primul ministru al guvernului român, într-un raport adresat tuturor curţilor europene - proprietatea rurală joacă rolul principal în ORGANIZAŢIA POLITICĂ A ŢARII, mai *ales în constituţia* colegiilor electorale care numesc *Senatul şi Camera deputaţilor ",*[300]

Prin urmare, dacă jidovii ar obţine drepturile de cetăţenie este manifest că prin aceeaşi lovitură ar dobândi şi *direcţia* în alegeri. Evident că ei ar numi *ovrei* (sau oameni de-ai lor) *ca deputaţi şi ca senatori* şi, în câţiva ani, ar ajunge unicii şi supremii cârmuitori ai administraţiei, ai politicii şi ai guvernului.

România s-ar transforma pe nesimţite într-un stat ovreiesc şi scopul urmărit de Iuda ar fi atins pe deplin şi fără zgomot[301].

Dar, din fericire, Constituţia - pe care poporul român şi-o dăduse - se opuse în mod formal (art. 7) la săvârşirea acestei mari crime şi guvernul îi menţinu riguros dispoziţiile[302].

---

[300] **Câmpineanu, Raport.... 9 iulie 1897.**

[301] **Chapauty. I. cit.p. 176.**

[302] **Dacă jidanii nu s-au mişcat în 1848, atunci când a fost revoluție în țară - imitație națională a revoluției care în alte țari le-a deschis larg porțile cetății - este fiindcă în Muntenia ei erau prea puțin numeroşi (cam vreo 6.000) şi în Moldova (unde erau aproape 100.000) purtau încă perciunii cu care veniseră** *ş\ nu avuseră nici măcar timpul să înveţe limba ţării.*

Şi, într-adevăr, după cum spune Degardms, invazia ovreiască începută de câțiva ani a devenit mai cu seamă foarte activă *în timpul guvernului lui Mihalache Sturdza* **(1834-1848)".**

Atunci, pentru a triumfa în contra acestei rezistenţe disperate, jidovimea făcu să intre în linie de bătaie *Alianţa universală israilită.*

Dar îi trebuia o *pricină* pentru ca să poată interveni.

Motivul aparent fu repede găsit: Ovreii din Moldova ar fi suferit persecuţii din partea populaţiei!

Într-adevăr, înspăimântat de invazia torenţială şi neîncetată a acestor paraziţi şi iritat de înţepăturile lor dureroase, poporul român *nu făcu decât să se scarpine.* Dar, în timpul acestor aşa zise răscoale, *nici un jidan nu şi-a pierdut viaţa* - şi n-au murit decât *doi* vagabonzi care, expulzaţi din România, fură transportaţi de cealaltă parte a Dunării, unde soldaţii turci se opuseră şi ei la intrarea acestor lifte în ţara lor şi îi aruncară în fluviu, la 2 iulie 1867.

În zadar guvernul român demonstra, printr-o serioasă anchetă[303], *că ovreii ei înşişi au provocat mişcarea* - pretextul putea să servească. Asta era tot ceea ce căutau şefii lui Israil.

Îndată preşedintele *Alianţei,* avocatul CREMIEUX face prin presă *să răsune lumea de tânguielile şi ameninţările lui.* El adresează, cu tonul cel mai dictatorial, scrisori peste scrisori la toate guvernele din Europa, somându-le să intervină în favoarea ovreilor - nenorocite victime ale intoleranţei româneşti - şi să

[303] Ministrul afacerilor străine din România, Şodan Golescu răspunse în aceşti termeni jidovului Montefiore: „Sunt în măsură să va afirm Domnule, că tulburările de care Ovreii au suferit, deşi regretabile din toate privințele, *sunt departe de* **a** *prezenta gravitatea ce le-a fost* **inexact** *atribuită.* **Adevărul mă forțează să adaug că, după datele anchetei la care am procedat,** *coreligionarii voştri sunt cei ce, din nenorocire, âu pricinuit, dacă nu au* **provocat mişcarea despre care e vorba". Şi preşedintele Camerei rosti aceste cuvinte asupra pretinsei persecuții: „Ovreii sunt cei ce lovesc şi tot ei cei ce ţipă." (A Chabauty, I. cit, p. 177).**

ceară *emanciparea lor totală,* spre a întâmpina reîntoarcerea unor asemenea persecuţii. Toate guvernele -mai mult sau mai puţin conduse de Francmasonerie, -răspund cu deferentă că se vor ocupa serios de această afacere - şi într-adevăr, interveniră în acest sens pe lângă autorităţile române.

Pe de altă parte, jidovul CREMIEUX, asistat de o altă Iudă, MONTEFIORE, veni în România ca să lucreze chiar în *localitate* pentru coreligionarii săi - pe care-i asigură că **până într-un an** *se vor bucura de toate drepturile* civile şi politice.

Dar, aceste sforţări rămaseră sterile; ele se zdrobiră de rezistenţa unanimă şi disperată a naţiei române[304].

Ovreiul întrece în tenacitate tot ce se poate închipui, într-adevăr, el nu încetează niciodată să-şi urmărească scopul.

Zece ani după aceste evenimente, în urma războiului din 1877-1878[305], a avut loc un congres la Berlin, unde s-a decis *independenţa României.*

La acest congres Franţa a fost reprezentată printr-un ovrei sau un aproape-ovrei, WADDINGTON - în orice caz francmason bine cunoscut - care *în numele ţării lui* nu ceru decât un lucru: **emanciparea ovreilor din România.**

Asupra acestei chestiuni vom lăsa să vorbească un autor străin - DRUMONT[306] - ca să înlăturăm orice

[304] Chabauty, I. cit, p. 177-178.'

[305] în timpul războiului de la 1877-78, printre 60.000 de soldați români, au fost vreo 900 de jidani care *toţi au fost naturalizaţi. Dat „numărul ovreilor ucişi în lupta* **sau morți în urma rănilor primite a** *fost de patru".* **(VeraX, I. cit, p. 39).**

[306] Iată cum se exprimă acest publicist francez asupra soartei nenorocite a României: „în această țară, ovreiul nu constituie o boală fixă, o mlaştină mai mult sau mai puțin întinsă şi mai mult

bănuială de părtinire.

„După tratatul din Berlin, avură loc episoade cu adevărat mişcătoare în durerea acestui popor, pe care Europa îl condamnase să dispară înaintea jidanului.

Nu era vorba să se admită numai un număr *limitat de ovrei,* ci toţi ovreii *cărora le-ar veni pofta să se stabilească în această ţară,* în detrimentul proprietarilor pământului. După doctrina lui WADDINGTON, *orice jidan era cetăţean român.*

Evreu - sau plătit ca să servească pe evrei - acest WADDINGTON, în orice caz, n-a cruţat nimic pentru ca să-şi apere neamul, sau pentru ca să-şi câştige banii. El îşi urmări cauza - care era moartea României - cu o îndârjire adevărat jidovească.

Franţa, graţie lui, *generoasa Franţă,* juca rolul mârşav al unui jandarm care zdrobeşte mâinile unei naţii slabe pentru ca să permită jidanilor să introducă, cu forţa, vitriol în gâtlejul muribundei.

BRĂTIANU, *cu energia şi cu speranţa necontenit vie a adevăratului patriot,* întreprinse prin Europa o călătorie asemenea cu aceea a lui Thiers, ducându-se să înduplece lumea pentru Franţa învinsă.

Austria, Rusia şi Turcia recunoscură, individual, independenţa României.

În Englitera, în Italia, BRĂTIANU găsi peste tot miniştri vânduţi ovreilor şi se izbi de o nemiloasă rezistenţă. Waddington refuză mereu...

---

sau mai puțin fetidă; el formează un fel dș scurgere perpetuă care nu se poate opri. M,arele rezervor al Semitismului, Galiția şi provinciile ruse limitrofe varsă aici necontenit hoardele lor puturoase. De o sută de ori s-au descris aceşti jidani cu *perciuni,* cu anteriu soios... lăsând să cadă păduchii peste tot pe unde trec, prezentând o primejdie permanentă pentru salubritatea publică, înverşunați pe această nenorocită țară,... ovreii o sfâşie, o rod, o sug, o sleiesc". (Drumont, La *France juive,* I, p. 456457).

Un alt trimis al României, d. CATARGIU, nu fu mai norocos. Iată, textual, după jurnalele israilite, răspunsul cinic ce-1 dădu jidanul Gambetta:

Îndemn pe guvernul vostru să se execute. Franţa nu va recunoaşte independenţa ţarii voastre până ce nu veţi acorda ***drepturile civile*** **la toţi ovreii,** ***fără deosebire.*** Dl Cremieux ţine mult la aceasta. D-l Waddington, la Congresul din Berlin, a luat iniţiativa chestiei. **Onoarea Franţei** (!) cere ca ea să nu fie lăsată de-o parte... Eu însumi mi-am dat cuvântul lui Cremieux ca să o susţin..."

În zadar i se spunea lui Waddington: Dar întru ce această chestie - care e întreagă de poliţie interioară -poate să intereseze Franţa?

Libertatea cultului nu este nici ea în cauză, fiind dovedit că România e poate singura ţară din lume, unde *toleranţa* este mai bine practicată"[307]..

„România, cu toate astea, scăpă pe jumătate de pericol. Un deputat republican, d. Louis LEGRAND[308], în şedinţa din 15 decembrie 1879, avu curajul să vorbeas-

---

[307] **Şi într-adevăr, un ovrei, Ad. Franck, profesor la *College de France,* declară că în România, ca şi în Rusia, credințele religioase sunt absolut străine de măsurile luate în contra ovreilor. Un alt autor, Ernest Desjardins, membru al Institutului, scrie şi dânsul asupra acestui punct, în broşura sa *Les Juifs de la Moldavie,* citată mai sus: „Afirm că motivul religios n-are nici un amestec în măsurile luare de guvern, nici în dușmănia ce populația arată ovreilor: Răceala grecilor ortodocşi pentru cultul lor şi indiferența preoților plătiți de Stat, fac imposibilă cea *mai mică bănuială de persecuţie religioasă".***

[308] **Numele de Louis Legrand, pe care românii trebuie să şi-l amintească cu recunoştință, ar putea să fie dat unei străzi din Bucureşti - în locul numelui lui Clemenceau, care nu este decât o slugă a jidanilor şi face parte din aceeaşi tagmă cu Waddington.**

că despre acest subiect pe care *toată lumea îl evita cu cea mai mare îngrijire ".*

„Iată 18 luni - zice el - de când tratatul din Berlin a proclamat independent Statul României. Austria, Rusia şi Turcia - cele trei puteri mai interesate să observe tratatul din Berlin - au recunoscut imediat independenţa acestei mici naţionalităţi. Italia urmă şi ea, de curând, acest exemplu. Cer ca şi Franţa să facă tot aşa şi să lege cu România relaţii diplomatice regulate".

Waddington evită - se înţelege - să spună adevărul şi să explice motivele care l-au făcut să lucreze astfel... De frică să nu fie demascat, el sfârşi prin a ceda[309].

Astfel, după un război ce a istovit sărmana noastră ţară, jidovimea internaţională - reprezentată prin Cre-mieux, Gambetta şi prin omul lor de afaceri Waddington - găseşte momentul să ne pună cuţitul la gât, zicându-ne: *nu veţi avea independenţa* - pentru care mii de români şi-au vărsat sângele - *dacă nu daţi drepturi de cetăţenie la toţi ovreii.*

Se poate concepe o mai grozavă tâlhărie?

De atunci, jidanii au căutat prin diverse mijloace să aducă din nou chestia pe tapet.

Ei încercară mai întâi cu Francmasoneria. Dar lojele nu se populară decât cu ovrei şi rarii români care puteau să se lase să fie prinşi nu muşcară totuşi din undiţă.

Jidovii se forţară, de asemenea, să introducă Socialismul în ţară, dar rezultatul fu deplorabil - după cum îl constată BERNARD LAZARE el însuşi. .

„Un singur partid ar fi putut să propună alte soluţii sau să se opună cel puţin la proiecte primejdioase, şi

---

[309] Drumont I. cit, I, p. 456-457.

anume partidul socialist, dacă ar fi fost posibil în România, dar existenţa lui era legată de *emanciparea* singurului proletariat român, adică a proletariatului jidănesc care, *câştigând drepturi politice, ar fi putut să susţină partidul.* În lipsa acestui sprijin, existenţa sa trebuia să fie nesigură, după cum şi naşterea îi fusese artificială.

Acest partid a fost importat în România pe la 1875, *de doi revoluţionari ruşi:* un ortodox, Petrof şi un jidan, **NUHAM KATZ**, care îşi luă numele de **DOBROGEANU-GHEREA**... CU ei s-a asociat mai întâi **un ţigan, Ion Nădejde,** iar mai târziu câţiva tineri şi prima *asociaţie comunistă fu* fondată. *Ea n-avu alţi membri decât nişte lucrători ovrei.*

Socialismul era condamnat în România să apere drepturile ovreilor *sau să dispară*... "[310]... şi a dispărut.

Totuşi, ovreii ajunseră aproape să-şi atingă scopul, în 1900, în timpul unei *crize financiare* ocazionată de un an cu recoltă proastă.

Atunci jidovimea din străinătate ne refuză fără milă orice credit şi chiar ne ameninţă cu *falimentul* dacă nu am fi dat imediat drepturi de cetăţean *la toţi jidanii în masă.*

Dar patriotismul luminat al primului-ministru D-l D. A. STURDZA scăpă România de un dezastru inevitabil. El prescrise mari economii şi făcu atâtea tăieri în buget că a fost posibil, fără un nou împrumut, să se plătească dobânzile datoriei ce era contractată la ovrei.

La aceeaşi epocă (1904), jidovii făcură mari sforţări, dar în zadar, să *provoace un război cu Bulgaria,* într-un moment când noi nu eram pregătiţi. Acest război, dacă l-am fi pierdut, ar fi servit admirabil de

---

[310] **Bernard Lazare**, *Les Juifs en Roumanie.* **p. 100-101.**

bine lui Israil pentru ca să-şi impună voinţa.

Nemaiavând alte resurse, jidanii recurseră la un mijloc extrem care, de altfel, le-a reuşit întotdeauna şi pretutindeni - adică la Revoluţie.

Iată în ce termeni, *remarcabil de clari şi precişi,* BERNARD LAZARE prezice acest flagel, patru ani *înainte de a se fi întâmplat*.

Răzmeriţa rămâne groaza redutabilă a guvernanţilor şi a bugetivarilor români. Ei au văzut, în 1888, răscoala de la ţară; au văzut pe ţăranii răzvrătiţi, năvălind în proprietăţi, aruncând recoltele în gârle, distrugând totul în drumul lor.

Burghezimea agrarienilor şi a funcţionarilor a înăbuşit sălbatic revolta, omorând şi închizând pe insurgenţi. Dar ea; nu a rezolvat astfel problema. Dacă mâine se pregăteşte să încarce cu noi impozite pe clăcaşul său, ea va reaprinde torţa. Poate daca aduce la disperare pe jidov, dacă îl scoate din răbdări... acesta se va uni cu muncitorul câmpului şi îl va ajuta să scuture jugul. Dar chiar dacă nu se va uni cu el, *într-o zi,* ŢĂRANUL ROMÂN REVOLTAT, direct sau indirect, va rezolva în România actuala chestie ovreiască, liberându-se pe el însuşi şi LIBERÂND PE JIDAN".[311]

Nu vom face decât să menţionăm *răscoala ţăranilor* din 1888, asupra căreia nu avem date precise şi nu vom vorbi decât de *revoluţia agrară* din 1907, asupra căreia am putut culege informaţii demonstrative.

Aceste informaţii le-am luat, unele de prin ziare, altele ne-au fost procurate de un ofiţer dintre cei mai distinşi, care a luat parte activă la stingerea răscoalei şi care a binevoit, după cererea noastră, să ne remită, în scris o scurtă descriere a evenimentelor la care a asistat.

---

[311] *Ibidem,* **p. 103.**

Răscoala ţărănească din 1907

Să vedem mai întâi *cum* a *început revolta.*[312] Răscoala a început la Flămânzi, sat lângă Botoşani, unde doi jidani bogaţi, Mochi F... şi Berman J..., se certau între ei sau *se făceau că se ceqrtă* - ca să arendeze un domeniu imens aparţinând unui anumit Stu...

Mochi F... la început a promis ţăranilor că le va lăsa jumătate din pământ - pe care 1-a luat în arendă -cu *preţul de 25 de lei falcia* (preţ ridicol de mic)... El a însărcinat chiar pe unul din oamenii săi (Constanti-nescu) să măsoare şi să parceleze acest pământ.

Dar, mai târziu, refuză absolut sa se ţină de făgă-duială şi numai vru să dea ţăranilor pământ - nu cu 25 de lei, dar nici cu 100 de lei falcia".[313] -

De aici, *răscoala*.

Prin urmare, la început, cum *trebuia un punct de plecare* – **Cahalul** a *însărcinat pe doi din membrii săi,* cei mai considerabili prin bogăţia şi prin afacerile lor, să pună paie

peste foc, căci el îşi preparase terenul, după cum vom vedea mai departe, minând ţara cu explozivul revoltei.

Aceşti doi jidani au aţâţat incendiul, *prefăcându-se că se gâlcevesc între ei,* trăgându-se chiar unul pe altul

---

[312] **D. Nuhâm Katz este, în adevăr** *cu haz.* **Dânsul se întreabă; „Care a fost scânteia, în 1907?" Şi răspunde.: „a fost** *propaganda şi agitaţia antisemită".* **(Dobrogeanu-Gherea,** *Neoiobăgia, p.* **206). Este istoria bine cunoscută a femeii guşate, a cărei fată gratifica cu acest epitet pe o vecină cu care se certa, grăbindu-se să o ia înaintea acestei vecine care ar fi putut să-l zică măsii.**

[313] **„Universul", 4 martie 1907.**

în judecată şi promiţând ţăranilor pământ ieftin. Apoi nu se ţinură de făgăduială, ceea ce a fost de ajuns ca să provoace răzvrătirea.

Asta e *tot ce dorea Cahalul.*

Vom face să se remarce că asemenea manoperă a fost cu adevărat *diavolească.* Ea a avut ca efect să înşele pe români, ***făcându-i să creadă că*** **ovreii sunt nevinovaţi,** căci la început aceştia au fost oarecum bruftuluiţi de către ţăranii revoltaţi. De altfel, jidovii ştiau prea bine că nu se pot face jumări fără să se spargă ouă şi că trebuiau să se aştepte la represaliile de care au suferit mai mult sau mai puţin.

Această revoluţie nu a fost numai o *explozie de nemulţumire şi de mânie,* până atunci ascunsă, a *ţărănimii oprimate* - după cum vor ovreii să ne-o insinueze - ci **a fost preparată mai dinainte.**

„Se scrie din Craiova: *Revolta n-a fost spontană; din contră,* **ea a fost organizată** *şi chiar* **bine organizată.**

De mult se ţes firele răscoalei care a ruinat atâta lume şi care a provocat o asemenea vărsare de sânge"[314].

Ofiţerul, despre care am vorbit, precizează şi mai mult:

La Bulbucata, un sat din judeţul Vlaşca, am aflat că cea mai mare parte din conducătorii revoltei s-au dus, foarte des, în timpul iernii, la Bucureşti. Mai mult, şefii din Netoţi şi din Slăveşti au mers adeseori şi într-un chip *neobişnuit,* în aceeaşi vreme, la târgul ce se ţine în toate săptămânile la Alexandria pentru ca să se întâlnească cu alţi ţărani veniţi din sate mai mult sau mai puţin depărtate.

Astfel am ajuns la concluzia că *revoltele au fost*

---

[314] **„Universul", 22 martie 1907.**

orânduite *din iarnă şi că o mână criminală a intervenit, desigur, pentru aceasta ".*

De altfel, asemenea concluzie este *evidentă,* căci revoluţia a înflăcărat *în câteva zile* **toată ţara** şi a avut loc la o vreme când *ţăranii erau,* ca să zic aşa, *în abundenţă,* căci anul agricol precedent a fost din cele mai fertile.

Nu este deci *nici mizeria, nici extrema nevoie,* care a împins pe ţărani la revoltă.

Instigatorii - Iată acum probe că autorii răscoalei s-au servit de instigatori pentru a o ticlui şi a o face să izbucnească.

Fapt important, adeseori *aceşti instigatori răspândesc idei socialiste* - şi se ştie că socialismul provine din Judaism (vezi mai departe).

„Nu mai este în timpul de faţă un secret pentru autorităţi, că dureroasele dezordini *au fost puse la cale de către* instigatori *periculoşi, bine organizaţi,* care au *lucrat mult timp* pentru a aduce evenimentele la faza acută de astăzi".[315]

S-a arestat „V. Dog... care, sub pretext de a încasa abonamente pentru o administraţie publică, ţinea discursuri incendiare ţăranilor".[316]

„Primarul comunei Cornetul din Vale (Ilfov) a pus în libertate pe, un *instigator* care a fost prins când împărţea manifeste revoluţionare prin sate".[317] ,

În satul Ghimcea s-a descoperit „ *un club de ţărani* care s-a constituit la 24 octombrie 1906, când a venit

---

[315] **„Universul", 9 martie 1907.**

[316] **„Universul", 7 martie 1907.**

[317] **Idem, 15 martie 1907**.

în localitate I. Fior..., vânzător al ziarului *Gazeta Săteanului*... Două zile înainte de începerea răscoalelor, ţăranii s-au cotizat.."[318].

„La tipografia unui *ovrei,* Posmantir, din Râmnicu Sărat, s-a confiscat manuscrisul unui manifest revoluţionar"[319].

Judecătorul de instrucţie a făcut o descindere lă N. G..., corespondentul ziarului socialist *România muncitoare* şi a confiscat acte revoluţionare" [320].

S-a arestat un anume „Leopold H..., care, sub pretext de a încasa prin judeţ, pentru maşini de cusut vândute locuitorilor, făcea *propagandă socialistă* printre ţărani"[321].

De altfel, se văd uneori ţărani revoltaţi cerând: „pământ şi *votul universal"*[322] - revendicări curat socialiste.

Aceşti instigatori au fost aleşi, fie printre *studenţi* -tineri puţin experimentaţi şi naivi, care cred tot de li se spune; fie printre ***oameni de meserie*** - „clienţi bine cunoscuţi ai poliţiei", care adesea *treceau drept studenţi;* fie chiar printre **străini** - mai ales printre basarabeni şi printre *bulgari socialişti* - plătiţi de către Cahalurile din străinătate pentru a pune foc în ţara noastră.

Studenţi. Astfel, s-au găsit într-un sat din judeţul Iaşi, în plină revoltă, *trei studenţi din Basarabia,*

---

[318] **Idem, 3 aprilie 1907.**

[319] **Adevărul", 10 martie 1907.**

[320] **„Universul", 20 martie 1907.**

[321] **Idem, 18 martie 1907.**

[322] **Idem, 10 manie 1907.**

socialişti - ceea ce va să zică fie agitatori plătiţi de ovrei, fie... prostănaci naivi.

Aceşti studenţi au fost arestaţi şi aduşi la Bucureşti unde - din cauza lipsei unui fin conducător - au fost puşi în libertate[323].

„Patru studenţi basarabeni au fost arestaţi la Podul Iloaiei, ca *instigatori* ai revoltei"[324].

„La Brâteni, în judeţul Botoşani, s-au arestat patru studenţi din Iaşi, care făceau *instigări* printre ţărani".[325]

Jandarmeria rurală din Ilfov a arestat ieri, la Costeşti, pe studenţii I. I... şi CP... asupra cărora s-au găsit manifeste care *aţâţau pe ţărani la* revoltă".[326]

Pseudo-studenţi. Stoian Stan Şerb..., care *se dădea drept student,* a fost arestat la Onceşti (Vlaşca)"[327]

„Prefectul de Vlaşca a găsit numeroase manifeste, provenind de la *agenţi instigatori care treceau ca studenţi.*[328]

„În judeţul Dâmboviţa, în capul unei bande de ţărani se găseau doi tineri care se *dădeau drept studenţi.* Ei purtau decoraţii şi erau îmbrăcaţi în nişte haine care simulau *un fel de uniformă.* Când au fost arestaţi, s-a constatat că erau de origine din Alexandria, oraş de lângă Dunăre".[329]

---

[323] **Virgil Arion,** *Pagini din timpul răscoalelor ţărăneşti,* **1912, p. 8.**

[324] **„Universul", 3 martie 1907.**

[325] **Idem, 14 martie 1907.**

[326] **Idem, 16 martie 1907.**

[327] **Idem, 18 martie 1907**

[328] **Idem, 15 martie 1907.**

[329] **Adevărul", 16 martie 1907.**

Oameni de meserie: pungaşi, vagabonzi, etc.

„La Brăila, o patrulă de cavalerie a prins în grădina Monumentului patru instigatori, care sunt *clienţi bine cunoscuţi ai poliţie.*[330] ,

Agenţi instigatori cutreieră satele din Românaţi şi împing pe ţărani la revoltă".[331]

„S-au arestat, aproape de Giurgiu, patru instigatori, M. F..., D. T..., S. C... şi F. V..., din comuna Pietroşani, care, cutreierând satele, s-au dus până în nordul judeţului şi au împărţit peste tot manifeste revoluţionare".[332]

S-au descoperit, de asemenea, *instigatori străini,* care au fost prinşi în mijlocul focului şi care, totuşi, au fost eliberaţi după puţin timp. Cahalul, fără îndoială, a intervenit viguros în favoarea lor.

Străini. în afară de Leopold H..., despre care am vorbit mai sus, s-a arestat un *austriac din Bucovina,* care răscula pe ţăranii din valea Slănicului".[333]

„Ţăranii (din Vâlcea) au invadat satul Câmpul Mare şi au devastat târgul. Ei aveau în capul lor cinci indivizi, printre care unul era din ţară (N. T... din comuna Dobroteasa, judeţul Olt), iar **ceilalţi patru,** cu toate că erau îmbrăcaţi ca sătenii din Gorj, nici **nu ştiau româneşte".**[334]

Toţi aceşti indivizi, ca să se impună sătenilor, se îmbrăcau într-un mod bizar, simulând adesea o **uni-**

---

[330] **„Universul". 15 martie 1907.**

[331] **Idem, 17 martie 1907.**

[332] **Idem. 19 martie 1907.**

[333] **„Universul", 18 martie 1907.**

[334] **Idem. 20 martie 1907.**

formă, care e foarte respectată de către ţăranii foşti soldaţi.

„Cu ocazia percheziţiilor făcute la şefii răsculaţilor din Moţăţei (Dolj), s-a găsit la unul din ei, FI. Pet..., *un costum complet de ofiţer*. Ţăranii povesteau că P... era îmbrăcat cu această uniformă în timpul răscoalei, el le spunea că a fost investit cu gradul de ofiţer şi că ***a fost însărcinat de cei în drept să propage revolta".***[335]

Instigatorii împingeau pe ţărani să dea foc şi să măcelărească, spunându-le că acesta este **singurul mijloc** *ca să dobândească pământul* pe care boierii îl stăpânesc pe nedrept.

„Rezultă din ancheta făcută în judeţ, de către parchet în anumite sate, că *cei care au împins pe ţărani la revoltă* le-au spus că *toate pământurile aparţin sătenilor,...* că boierii stăpânesc moşiile fără nici un drept şi că **singurul mijloc** *pentru ţărani de a le dobândi este* **răscoala".**[336]

Aceşti instigatori au mers până a spune ţăranilor că *Regina este de partea lor şi vrea ca toate pământurile să fie împărţite între ei.*

„Din comuna Cornăţelul (Ilfov), s-au trimis ca din partea Ministerului de Interne, mai multe imprimate, care au fost împărţite prin sate şi având următorul conţinut: *Regele a murit. Regina se găseşte în capul trupelor care merg împotriva ciocoilor".*

Iată unul din aceste manifeste, mai pe larg: *„Oameni buni! Regele a murit. Regina a decis ca*

---

[335] **Idem, 26 martie 1907.**

[336] **Idem, 5 aprilie 1907.**

[337] **Idem, 16 martie1907.**

toate pământurile să fie *împărţite între ţărani.* Dar ca pământurile să poată fi împărţite, *trebuie ca voi să vă răsculaţi,* să **măcelăriţi pe proprietari şi pe arendaşi şi să le daţi foc la case.** Numai astfel pământul va rămâne al vostru, căci proprietarii şi arendaşii nu vor mai reveni niciodată.

Răsculaţi-vă astăzi chiar, căci altfel veţi rămâne fără pământ".[338]

Asemenea manoperă a mai fost întrebuinţată în *alte două revoluţii jidoveşti:*

1°. În Rusia, în timpul ultimei răscoale, când instigatori au făcut pe popor să creadă că, revoltându-se, *serveşte cauza Ţarului şi* a Rusiei (vezi pag. 117);

2°. În Franţa, pe vremea *Marii Revoluţii,* după cum arată istoricul TAINE:

„Ei au încredinţat poporul că **Regele** *voieşte ca toţi să fie egali,* că nu mai vrea *seniori şi episcopi,* nici ranguri, nici dijme şi drepturi seniorale. Astfel, aceşti oameni rătăciţi credeau că uzează de dreptul lor şi **urmează voinţa Regelui."**[339]

În Auvergne, ţăranii „urmează **ordine** poruncitoare; ei au înştiinţare că **Majestatea Sa** *vrea astfel![340]* şi totuşi ei arată mare scârbă să se poarte aşa de rău cu nişte seniori atât de buni. *însă aceasta* trebuie".[341]

La noi, ca şi în Franţa, **ţăranii ascultă de un ordin venit nu se ştie de unde.**

Ei *au jurat* chiar, că nu vor începe să lucreze pământul, înainte de *a îndeplini revoluţia.*

---

[338] **„Adevărul", 15 martie 1907.**

[339] **Taine, Les** *Origines de la France contemporaine. II.* **p. 23.**

[340] **Idem, l. cit.. II, p. 100.**

[341] **Idem, l. cit, II. p. 101.**

„Ţăranii din Vădastra (Caracal) strigau: *„Trimişii* lui Dumnezeu cutreieră satele şi toţi ţăranii trebuie să-i urmeze ca să distrugă şi să dea foc".

Ţăranii din Scăeşti au vrut să omoare pe primarul lor, fiindcă acesta le-ar fi ascuns ordinul venit pentru ca să devasteze.

Ordinul cui? se întreabă autorul căruia îi împrumutăm aceste citate. Cine a putut să dea ordinul să prăpădească ţara?

Şi, cu toate acestea, în spiritul celor mai mulţi dintre răsculaţi a existat ideea că împlinesc o lozincă care îi leagă şi căreia nu pot să nu se supună".[342]

Ţăranii au jurat chiar cu jurăminte îngrozitoare şi în mai multe comune din Vlaşca, după răscoală, preoţii au fost obligaţi să îi dezlege de aceste jurăminte, pentru ca să-i decidă să are câmpul.

Dar, ***ţăranii nici nu ştiau*** **de ce se revoltă.**

„Un proprietar din Dolj zise ţăranilor răsculaţi -după ce s-a învoit să le dea tot ce cereau - „în ce priveşte recolta, în loc sa-i daţi foc, mai bine luaţi-o voi; aşa, cel puţin, va servi la ceva". »

Ţăranii răspunseră: **Dar *atunci* cum rămâne cu rivuluţia?"**[343]

În judeţul Olt, un proprietar, Take C..., trăia de multă vreme la moşia sa şi era în bună înţelegere cu ţăranii.

În timpul răscoalelor, când puhoiul ajunse la dânsul, dădu de bunăvoie moşia ţăranilor şi semnă chiar un act de cesiune.

„Când aceştia erau gata să plece, unul dintre ei

[342] **V. Arion, l. cit. p.36.**

[343] **„Universul", 24 martie 1907**.

obiectă: **dar cum rămâne cu rivuluţia,** dacă *lăsăm casa boierului neatinsă?*

Atunci, ceilalţi, recunoscând că are dreptate, au rugat pe boier să-i lase să strice măcar ceva din casă.

El le dădu voie şi ţăranii intrară sfioşi în casă, în vârful picioarelor, cu căciula în mână, ca într-o biserică şi sparseră o oglindă atârnată în perete. Astfel revoluţia fu satisfăcută".[344]

Pentru a-i stimula pe cei nedecişi i-au *ameninţat cu incendiul şi chiar cu moartea.*

„Pe un stâlp de telegraf din comuna Fulga s-a găsit lipit un afiş revoluţionar. Autorii acestui afiş *ameninţau că vor pune foc satului, în caz* **când ţăranii nu se vor răscula".**[345]

„Locuitorii dintr-un sat din Râmnicu Sărat au mărturisit că *au fost luaţi cu sila şi au fost ameninţaţi cu* moartea, *în caz când nu s-ar fi* supus".[346]

În timpul revoltei s-au văzut mulţi oameni, între alţii, un politician considerabil P. P. C..., care de obicei debitează ceea ce-i sugerează prietenii lui jidani, cerând să ne *adresăm unei* **puteri străine,** şi anume Austriei (nu Rusiei), *pentru ca să vină şi să stingă focul.*

Şi, lucru mai grav, o armată austriacă era gata să năvălească în nenorocita noastră ţară.

Aşa, bunăoară, *chiar de la începutul răscoalei:*

„Austria mobilizează armata în Bucovina".[347]

---

[344] **C. Anghel (fost prefect de Olt, care a luat parte la potolirea tulburărilor).** *Răscoalele din* **1907; vezi „Flacăra", 28 aprilie 1912.**

[345] **„Universul", 20 martie 1907.**

[346] **Idem, 26 martie 1907.**

[347] **„Universul", 9 martie 1907.**

Şi, a doua zi: „la graniţa Bucovinei au sosit trei regimente de soldaţi austrieci".[348]

Dar cine a răspândit o asemenea idee - şi cine avea interes să o răspândească? - mai cu seamă când se cunosc *urmările unei ocupaţii străine, venind să înăbuşe o răscoală* - consecinţe care ar fi fost, cel puţin, să acorde tuturor jidanilor drepturile de cetăţenie, atât de jinduite de jidovimea cosmopolită şi mai ales de aceea ce domneşte astăzi asupra Austro-Ungariei.

Şi, numai graţie înţelepciunii şi energiei conducătorilor Statului nostru, am scăpat teferi de acest pericol mortal.

Vom termina printr-un pasaj din scrisoarea bravului ofiţer despre care am mai vorbit şi care este ca un fel de rezumat a tot ce am raportat mai sus.

„Din cercetările ce am făcut - zice el - rezultă că, în toate satele pe unde am trecut, ***ţăranii ştiau că trebuia să se*** **răscoale,** cu începere din noaptea de Sf. Toader (Sâmbătă 7 martie), până miercurea viitoare seara, *când totul trebuia să* fie *distrus şi exterminat;* în acelaşi timp pământul trebuia să fie împărţit numai între ei.

Dar sătenii nu ştiau *pentru ce* trebuia să se revolte, nici *de unde le venea acest ordin de zaveră.*

Majoritatea nu ştia nici măcar ce voia.

Mai mult decât atâta, nici un ţăran nu-şi da seama de gravitatea faptelor pe care le comiteau. Toţi erau convinşi că armata este de partea lor şi mai ales că *ea nu va trage.*

Şi când au văzut că lucrările se întâmplă contrariu aşteptării lor, după o slabă rezistenţă s-au grăbit să ne

---

[348] **Idem, 10 martie 1907.**

întoarcă spatele.

În toate satele pe unde am trecut, am descoperit urme de **agenţi instigatori** care *se dădeau drept studenţi* şi promiteau ţăranilor pământ. Ei puneau să se dea foc la toate conacele ce întâlneau şi, trecând dintr-un sat într-altul, semănau peste tot jalea şi pârjolul pustiitor.

În sfârşit, la Târnavele, am reuşit să pun mâna pe doi din aceşti *aşa-zişi studenţi.* Unul dintre ei, care se numea Ştefan D..., era *bulgar* şi vorbea prost româneşte.

Venit de curând în ţară, el lucrase vara precedentă ca ucenic la maşini agricole. Era un tânăr foarte inteligent, sau mai bine zis foarte şiret, bălan, cu ochi albaştri şi având o mică barbă ascuţită. Purta o şapcă şi era îmbrăcat cu haine de lustrină neagră. Pe piept îşi cususe două cărţi poştale cu *fotografia Reginei.* Era încins cu un iatagan şi purta, pe după umăr, o ploscă cu rachiu. El impunea supunere ţăranilor şi căpătase asupra lor o autoritate enormă; când am întrebat pe mai mulţi dintre ei dacă îl recunosc, toţi mi-au răspuns cu un aer foarte respectuos: *Da, este Domnul Studenţu".*

Iată şi modul cum proceda acest bandit.

Când intra într-un sat ţăranii îl *ascundeau* şi-i aduceau de băut şi de mâncare. Pe urmă, **la ordinele lui** - şi *fără* ca *să-i conducă el însuşi* - ei plecau ca să pună foc. Astfel, el a cauzat pagube de mai multe *milioane ".*

„Am vrut să ştiu *cine întrebuinţa* pe aceşti agenţi instigatori şi *în ce scop* comiteau ei atâtea crime şi dezastre?

Ameninţai deci pe S. D... că îl împuşc şi ameninţarea mea îşi produse efect. Ochii i se umplură de la-

crimi şi era gata să vorbească, când, unul din ofiţerii care mă însoţeau, avu stângăcia să-mi spună în franţuzeşte că trebuia să-1 duc viu pe acest răufăcător la Giurgiu.

Văzui atunci imediat pe fizionomia prizonierului, care se însenină, că înţelesese conversaţia noastră; şi într-adevăr, el nu a mai vrut să-mi dea nici o desluşire şi nu am mai putut scoate nimic de la el.

Am aflat, pe urmă, că acest monstru a fost expulzat din ţară.

Trebuie să adaug că, în toate satele ce am vizitat, am găsit ziarul A., (iudeo-socialist) foarte citit de ţărani".

* * *

Dar cine a putut să fie *autorul* acestei răscoale, care a însângerat un popor şi a acoperit de ruine o ţară întreagă? .

Nu sunt ţăranii - cu toate că au fost uneltele oarbe care au săvârşit-o, - fiindcă ei nu se găseau atunci în *lipsă extremă*[349] şi fiindcă răscoala - dacă ar fi fost născută din patima de proprietate a sătenilor - *ar fi fost* parţială şi nu s-ar fi generalizat aşa de repede.

---

[349] Virgil Arion, atribuie răscoalele *mizeriei şi exploatării* **ţăranilor". Dar, după cum constată însuşi Nuhăm Katz (Dobrogeanu-Gherea) anul 1906 a fost dintre cei mai fertili. „Dacă iei ca exemplu un an cu** *producţie* **foarte abundentă, aşa precum a fost anul 1906, cu cifra importantă a recoltei de 40** *de milioane de* **hectolitri de grâu, ne putem compara cu ţările cele mai înaintate în agricultură". (Dobrogeanu-Gherea,** *Neiobăgia,* **1910, p. 120). în plus, acest autor adaugă: „anul 1905 nu a fost nici el, un an obişnuit, ci un** *an cu recoltă abundentă,* **căci am produs atunci** *36 de milioane...* **în vreme ce, în 1904, an cu recoltă proastă,** *nu* **am scos decât 18 milioane de hectolitri de grâu" (Dobrogeanu-Gherea, l. cit, p. 429).**

Nu este partidul liberal, cum l-a insinuat nu se ştie cine, pentru că patima de dominaţie, la un român, nu merge *până să sugrume ţara* ca să-i ia cârmuirea,... mai ales că acest partid ar fi avut-o neapărat, după un scurt timp.

Nu sunt nici ţările străine, pentru că ar fi fost *absurd* să aprindă la vecini un foc care ar fi putut să se întindă pe urmă şi la ele - iar prezenţa străinilor (bulgari, austriaci, basarabeni) printre *instigatorii* descoperiţi, are o altă însemnătate asupra căreia vom reveni.

Prin urmare, cauza eficientă a acestei răscoale *nu poate fi decât* **ovreii,** fiindcă:

1. - Singuri ei sunt conduşi de o **patimă de dominaţie** *extraordinar de intensă,* care este întărâtată de către Cahal, adică de Statul lor, şi este împinsă până la paroxism de către Talmud, adică de legislaţia lor religioasă.

2. - Singuri ei simt trebuinţa absolută şi cu totul zorită să dobândească cât mai curând *drepturile de cetăţenie,* ca să poată în urmă să devină **proprietari rurali** şi să îngenunche astfel România - pe care vor să o transforme într-o *nouă Palestina*.

3. - Numai ei au avut şi au nevoie **să tulbure adânc ţara,** pentru ca Europa, împinsă de Cahale şi de Francmasonerie, să se creadă obligată să intervină şi să le acorde, fără voia noastră, acele drepturi atât de mult dorite, care le-ar servi, după spusa lor, să se apere împotriva locuitorilor sălbatici ai barbarei României.

4. - Numai **ei s-au servit de Revoluţie** pentru ca să dobândească aceleaşi *drepturi de cetăţenie în* Franţa, în Austria şi în alte ţări ale Europei, şi acum, de curând, au încercat acelaşi mijloc ca să forţeze pe

Rusia să li se supună.[350]

Mai mult decât atât, ei au imitat revoluţiile din Franţa şi din Rusia, până la cele mai mici amănunte, bunăoară, spunând poporului că Regina vrea răscoala şi chiar că le-o porunceşte şi îmbrăcând pe instigatori cu veşminte ciudate, pentru ca să impună ţăranilor.

5. - Ei sunt cei care au *aranjat mai dinainte* revolta şi tot ei sunt cei ce au *dat semnalul de începere.*

6. - Numai ei au putut să recurgă la instigatori *socialisto-anarhişti* din ţară şi chiar din străinătate (Bulgaria, Austro-Ungaria, Rusia) care, după cum o recunosc ei înşişi (B. LAZARE), sunt în solda lui Israil.

7. - Singuri ei nutreau o *ură neîmpăcată* împotriva *proprietarilor rurali,* pe care i-au poreclit, cu pizmă, **oligarhia** şi care au fost mânaţi şi chiar omorâţi în timpul răscoalei; într-adevăr, aceşti proprietari, dân-du-şi seama de situaţie, împiedicară prin legi ca poporul să nu cadă în ghearele jidovilor.

8. - Numai ei şi trâmbiţaşii lor ar fi vrut să vadă venind aici *armata austriacă* ce ne-ar fi impus, desigur, suveranitatea lui Iuda.

9. - Ei înşişi sunt cei ce au **prezis** *răscoala* (B. LAZARE).

10. - Şi tot ei sunt aceia care, - după ce revolta din 1907 a avortat - s-au pus să prepare o *alta nouă* şi au avut chiar îndrăzneala nemaipomenită să o şi anunţe prin ziarele lor....

Aceste *zece motive* ne dau *certitudinea* că **ovreii**

---

[350] **Cum zice Nuhăm Katz: „România constituie unica** *ţară din Europa* **- afară de Rusia - care are tristul privilegiu al răscoalelor ţărăneşti" (Dobrogeanu Gherea, l. cit, p. 173). România şi Rusia! - adică singurele ţări în care ovreii** *nu au încă drepturile de cetăţenie!*

sunt autorii răscoalei din 1907.

De altfel, cine alţii - dacă nu jidovii prin Cahalele lor - au putut să procure *fondurile colosale* - care trebuie să se fi suit la *zeci de milioane de lei* - fonduri necesare **răsculării unui popor întreg.**

Cine alţii - dacă nu ei - au putut plăti cu lefuri grase, pe nenumăraţii instigatori care, în timp de mai mulţi ani, au cutreierat ţara de la un capăt la altul şi, cu mare băgare de seamă au scormonit în cenuşă tăciunele nestins al nemulţumirii poporului[351], punând peste el paie.

Cine alţii, afară de ei, au putut cumpăra *tăcerea* administraţiilor de la sate, asupra conspiraţiei, urzită, ce e drept, în taină - dar având loc chiar sub ochii lor -iar, după răscoală, cine a intervenit... ca instigatorii prinşi să fie *imediat* eliberaţi.

O asemenea cheltuială enormă n-a putut fi făcută de un Stat *vecin* - bunăoară ca Bulgaria - mai întâi, pentru că nu i-ar fi permis bugetul; şi al doilea, pentru că rezultatele obţinute n-ar fi compensat sacrificiile.

Prin urmare, numai Jidanii prin Cahalele lor din ţară şi din *străinătate*[352] au putut să adune prin cotizaţii, bani în mare abundenţă şi să-i întrebuinţeze la plăsmuirea acestei răscoale, de care depindea crearea

---

[351] Din nenorocire este foarte adevărat că ţăranul este adesea neomenos exploatat de boierul proprietar sau de arendaşul său -care de multe ori e străin: grec sau ovrei; că în plus, e *asuprit de* o administraţie vitregă...

Dar e nu mai puţin adevărat că ovreiul profită, întotdeauna, de mizeriile omeneşti şi alege tocmai locul unde se află buba, ca să împlânte acolo pumnalul ucigaş.

[352] Iată un fapt caracteristic, la şoferul *francezei* uneia din căpeteniile politice ale ţării, s-a găsit o scrisoare de la Toulouse, în care se spunea că, în primăvara anului 1907, *au să se întâmple lucruri mari în România".* **(Nuhâm Katz,** *Neoiobăgia,* p. 174)

Statului jidovesc, adică îndeplinirea unui scop ce priveşte pe **neamul întreg al lui Israil.**

Revoluţia viitoare

Sub titlul *Revoluţia de mâine,* **Facla[353],** foaie jidano-socialistă, publică o scrisoare, scrisă de un *aşa-zis ţăran,* dar al cărui jargon răspândeşte de departe o putoare nesuferită de usturoi.

Acest pseudo-ţăran *se plânge mai întâi amarnic de* **jandarmi[354],** pe care Iuda nu poate să-i sufere deoarece ei împiedică pe instigatorii săi să ajungă uşor până la *adevăraţii ţărani* şi să-i răscoale din nou.

Pe urmă, el prezice astfel viitorul incendiu:

„O nouă revoltă, mai îngrozitoare decât aceea din primăvara anului 1907, *se pregăteşte acum în sate* şi **va izbucni cât de curând.**

Dar „răscoala de mâine vom face-o aşa, ca nici armata să nu poată tăbărî pe noi, nici judecata să nu ne poată trimite la ocnă. Asta o cunosc astăzi toţi ţăranii şi, când **se va da semnalul,** toţi ştiu ce au de făcut.

Într-o noapte de vară, când clăile şi cirezile de

---

[353] „Facla", 9 martie 1913, p. 185.

[354] Cu nu mai puţină amărăciune se boceşte şi **Nuhăm Katz (Dobrogeanu Gherea)** împotriva acestor **jandarmi mojici.** „Dintre toate invaziile care s-au revărsat asupra satelor noastre, cea mai grea a fost *invazia jandarmului rural.* Românul - a se citi jidanul, - mai putea să scape de celelalte,... dar de asta nu mai e cu putinţă nici măcar să te *ascunzi'.* **(Dobrogeanu-Gherea, I.** cit, p.164). „Se poate reconstrui în întregime, situaţia de violenţă şi de degradaţie adusă *de jandarmeria rurală,* care înăbuşe orice *sentiment de demnitate* umană şi nimiceşte *orice rest de* **siguranţă personală"...** [mai ales pentru bieţii jidani şi pentru instigatorii lor] (Dobrogeanu-Gherea, I. cit, p. 363).

grâu, culcate în curţile boiereşti, se vor răsfăţa în bătaia razelor de lună, ori într-o noapte răcoroasă de toamnă, când hambarele pline, vor geme de greutatea porumbului de-abia cules, *deodată,* **toate armanele vor lua foc, *din* toate conacele** se ***vor înălţa vâlvătăi.*** Incendiul se va întinde de la conac, la conac şi de la sat, la sat - ca şi cum o mână nevăzută va fi purtat prin noapte un şomoiog aprins...

Iar noi... *vom privi scrumul rămas în armane* şi vom tăcea.

Şi atunci *vor veni cei ce ne-au stăpânit cu cruzime...* şi *ne vor ruga cu lacrămi de pocăinţă să* ne luăm dreptatea, (vrea desigur să zică *drepturile)* pe care, de atâta vreme, zadarnic o cerşim.

Iată, de ce *gândul revoluţiei de mâine* aduce nădejde în sufletele noastre, ca *o făgăduinţă a mântuirei din urmă ".*

Toate ziarele jidăneşti ţin isonul *Faclei.* Iată, bunăoară, ce scrie Seara[355]:

„...Şi dacă mai nădăjduiesc ovreii o îndreptare, o nădăjduiesc tocmai de la *poporul acestei ţări,* **care va scutura odată jugul** *ce-l apasă de veacuri* şi **va da şi ovreilor drepturile,** de care au fost despuiaţi de o *oligarchia* sălbatică şi desmetică".

În plus, P. P. C..., politicianul-trompetă al jidanilor, într-un interviu cu un redactor al A., (foaie judeo-socialistă), a declarat că viaţa noastră fiind coruptă (?), singurul leac mântuitor este *revoluţia (?!).*

De altfel ovreii lucrează pe capete, încercând *să răscoale din nou pe ţărani.* Mai multe gazete au semnalat asemenea tentative:

---

[355] „Seara", 11 iunie 1913.

În mai multe judeţe, *indivizi, suspecţi* străbat satele, spunând sătenilor că în curând ţara va intra în război şi că, pe urmă, *ţăranii vor dobândi pământ.*[356]

Se vede, prin urmare, că o *nouă revoltă,* mai înfiorătoare ca cea din 1907, *se* pregăteşte *acum în sate.* Şi cine *o prepară?*

Desigur, cei ce au preparat-o şi pe cea precedentă.

Dar, de data asta, ei au mai întâi a face cu **jandarmii,** care îi stânjenesc grozav, apoi, au luat o frică teribilă de armată[357], care a arătat că nu glumeşte.

Atunci, ce e de făcut?

Ei bine - zic ovreii - *ţăranii vor opera...* ca un jupân care îşi pune foc la dugheană - bineînţeles, după ce a asigurat-o la o societate de creştini.

Deci, *ţăranii români se vor ascunde* pur şi simplu, după ce vor fi incendiat averile altor *români* - şi farsa va fi jucată.

„Atunci vor veni cei ce au *asuprit pe* bieţii jidani şi *îi vor ruga,* - cu lacrimi de crocodil - **să-şi ia drepturile!**

Ai, vei, ce bichirie!

---

[356] „Viitorul", 16 ianuarie 1913.

[357] Astfel se explică furia turbată cu care jidanii atacă *oastea română* şi în special pe ofiţeri, pe care îi înfierează în ziarele lor din ţară şi din străinătate, ca pe nişte monştri fără de milă şi ca pe nişte adevăraţi bandiţi. De altfel, unul din clevetitorii armatei, ziaristul G. Milian - care, sub acest frumos pseudonim românesc, ascunde numele adevărat dar scârbos, de Mendel Grunberg - a fost de curând condamnat de Tribunalul Militar, la 4 luni de închisoare, pentru insulte şi calomnii aduse, fără nici un temei, superiorilor. ("Universul", 21 oct. 1913).

Şi, această năspustire nebunească - care e analogă cu acea din Franţa de acum câţiva ani - are loc atunci când toţi românii, de la vlădică până la opincă, au răspuns cu o înflăcărare indescriptibilă la chemarea ţării şi şi-au îndeplinit datoria, mai mult decât cu prisos.

Numai când te ghindeşti, simţi că perciunii tremură de plăcere;... ai zice că se apropie îndeplinirea *făgăduielii de mântuire* a lui Iehova.

Dar toate astea sunt departe de a fi realizate. Şi Iuda, într-un acces de ciudă, strigă:

„Ah!, dacă răscoalele din 1907 ar fi învins! Dacă *barierele oraşelor ar fi fost trecute de ţărani* - dacă politicianii regelui Carol ar fi fost măturaţi ca pleava de uraganul revoluţiei victorioase - dacă însăşi *coroana de oţel de pe* **capul de cămătar al regelui Carol** *ar fi căzut în ţărână* - ce sărbătoare ar fi fost azi în aer şi ce cântece ar fi întâmpinat venirea primăverii şi *aniversarea desrobirei jidăneşti*... pardon, *româneşti"*.[358]

Da, ar fi fost un adevărat *sabăţ*.

Dar, remarcaţi că ovreii se aşteptau, în 1907, nici mai mult nici mai puţin, decât la *năvălirea ţăranilor în oraşe,* la *masacrarea oligarchiei* şi, mai ales, la **răsturnarea regelui Carol,** căruia jidănimea i-ar fi tăiat capul, cum au făcut altădată lui Ludovic al XVI-lea.

Dar un proverb românesc zice: „socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din târg".

Şi de aceea Iuda a rămas plouat şi în acelaşi timp a şi turbat - căci îşi răzbună astăzi, acoperind de ultragii pe Majestatea Sa Regele României.

„Iată, au trecut şase ani de la răscoalele din 1907 -adică de la represia groaznică a Brătienilor - de la execuţiile sumare, de la ororile inutile, de la asasinarea în masă a celor 11.000 de ţărani...

În anul acesta (1913)... când tenia regală, lungă de 46 ani de domnie, *ne-a arătat că nu e în stare decât să ne sugă*... Când boala latentă a oligarhiei, altoită pe

---

[358] „Facla", 9 martie 1913, p. 199.

mizeria poporului, a supurat în chestia ignobilă a Silistrei... ar fi trebuit să ne întoarcem către 1907.

Anul 1913 ne pedepseşte... fiindcă revoluţia poporului a fost înfrântă,... fiindcă peste liniştea de moarte a satelor s-au întins pretutindeni ventuzele caracatiţei brătieniste şi gura lacomă a **Molohului regal -**fiindcă nu am avut atunci nici destulă putere ca să învingem (?!), nici destul curaj (mai ales) ca să murim până la unul sub ploaia de gloanţe a soldatului român - pentru că am fost laşi şi netrebnici (te cred) - şi pentru că n-am ştiut să ardem în focul celui din urmă patul de grâu şi al ultimului conac boieresc, hoitul clasei parazitare care ne guvernează".[359]

Dar pentru a-şi vărsa toată mânia neputincioasă, ce clocoteşte în sufletul lor, de când cu chixul din 1907, jidanii recurg chiar la escatologie.

Regele - venerat ca un părinte mult iubit de poporul românesc, care-i datoreşte renaşterea - acest Rege, admirabil de înţelepciune, pe care străinătatea ni-l invidiază - este târât în noroi de o şleahtă de Iude infame şi nobila sa efigie, ce ne inspiră la toţi cel mai profund respect, e mânjită pe frunte - în Facla - cu cifre roşii, ca trase cu sânge şi desenând numărul 1907.

Pe o altă pagină se vede un par, la capătul căruia se afla figura Regelui şi la piciorul căruia urinează doi diplomaţi, îmbrăcaţi ca nişte ciocli, pe când, puţin mai departe, se goleşte un butoi plin cu excremente, al cărui conţinut este îndreptat şi el înspre parul regal. în josul acestei pagini se găseşte legenda următoare: „.... Toţi diplomaţii Europei îşi fac azi treburile şi necesităţile inexorabile la picioarele ţării şi **sub nasul regelui Carol".**

---

[359] „Facla", 9 martie 1913, p. 199.

Fără comentarii!

Obrăznicia grosolană a jidanilor nu mai are margini şi ar trebui ca autorităţile să intervină energic, pentru ca asemenea sacrilegii infame să înceteze odată pentru totdeauna.

După Regele, în acelaşi număr al *Faclei*[360]*,* sunt insultaţi trei oameni, şi numai trei:

- unul, este **I. I. BRĂTIANU** care, ca ministru, a dirijat represaliile din 1907,... a inventat pe afurisiţii de jandarmi rurali... şi, în plus, este fiul marelui om, căruia îi datorăm scăparea din primejdia mortală unde voia să ne afunde Tratatul din Berlin;

- ceilalţi doi - **CUZA** şi **IORGA** - sunt nişte bieţi profesori universitari, care n-au nici o putere în ţară, ... dar care s-au semnalat răzbunării jidoveşti prin faptul că sunt adevăraţii apărători *ai ţărănimii* şi, mai ales, pentru că... trec drept capii antisemitismului *din România.*

Dar să nu ni se pară glumă!

Ameninţările repetate ale jidanilor se *vor îndeplini* - şi încă cu vârf şi îndesat - dacă nu vom avea ochii în patru asupra *uneltirilor lor revoluţionare,* atât la ţară cât şi în oraşe.

---

[360] Ibidem, p. 195.

Ultimul război

Dar iată că izbucneşte *diferendul bulgaro-român*. Natural, că întotdeauna jidanii au încercat şă profite de greutăţile prin care trece ţara, pentru ca *să ne pună cuţitul la gât*. Ei o mărturisesc chiar fără de ruşine:

***„ Câtă vreme va exista o chestie ovreiască în România,* ea va forma partea vulnerabilă a ţării şi i se va ridica în drum, fără ca ovreii din ţară să se amestece, *tocmai în momente de grea cumpănă"*[361].**

În acelaşi timp, toată jidănimea din străinătate a început să urle, somând Europa să intervină în favoarea ovreilor din România.

S-au văzut astfel, apărând articolele lui **LUZATTI,** fost prim-ministru circumcis al Italiei, publicate în „Corriere della Sera"; acele ale lui P. **NATHAN**, de la „Berliner Tageblatt", acele ale lui **CLEMENCEAU**, fost prim-ministru al Franţei, francmason de marcă şi stipendiat de Iuda, articole publicate în „L'Homme libre"; articolele din „Moniing Post", din „Daily Telegraph",... acele din „Neue Freie Presse", din „Pester Lloyd", din „Napii" şi din „Hirlapii" ungureşti etc.,

Într-un cuvânt, toate Cahalele din Europa au sărit

---

[361] Scrisoare adresată ziarului „Viitorul" de către *Reprezentanţii ovreilor pământeni,* 10 ianuarie 1913.

Iată cum sună în *ludische,* acest entrefilet al „pumuntenilor" pe care ne-am căznit să-l traducem pe româneşte: „Câtă vreme va exista o chestiune evreiască în România, atâta vreme ea va forma partea vulnerabilă a ţării noastre şi tot de atâtea ori ea se va ridica în drumul ei, - fără de nici un amestec al ovreilor din ţară - tocmai în momentele de grea cumpănă".

de-o şchioapă, la ţipetele de ananghie ale jidanilor de aici.

Dar dificultatea, pe care contase atât de mult jido-vimea, s-a schimbat curând într-un *triumf pentru ţara românească*.

Cahalele dăduseră deci greş.

Dar, nu face nimic. Jidanii din România îşi schimbară imediat tactica.

Îndată ce văzură că nu va fi război şi că totul se va rezuma într-un fel de paradă inofensivă, toţi jidănaşii fură cuprinşi de un entuziasm extraordinar (îngrămă-dindu-se totuşi la partea sedentară a oştirii)... toţi hahamii simţiră gâdilituri la limbă şi expectorară discursuri patriotico-izboinice,... toate balabustele scoaseră din buzunarele lor soioase un „cinci-parale" şi-l dădură, cu gesturi de miliardare risipitoare, altor jidani care scriu la gazetă şi care le-au trecut pe toate la nemurire, murdărind coloanele ziarelor, ce din cauza asta nu se mai puteau citi, cu greţoasele lor nume.

Dar pentru ca cititorul să-şi dea seama de ce *specie de soldaţi* procură României Iuda, vom cita numai faptele următoare:

1. *Raportul unui căpitan către colonelul său*[362].

Am onoarea de a vă raporta că, reţinând la cazarmă pentru ca să facă gardă, mai mulţi soldaţi, între care şi pe Gold... Iţic, acesta a crezut necesar să intervină pe lângă medicul regimentului pentru ca să fie dispensat. Şi, în adevăr, a fost scutit de orice serviciu timp de 5 zile, dar nu *s-a indicat diagnosticul bolii care* a încuviinţat scutirea.

Acest soldat, care *n-a fost dispensat ca debil* de comisia de recrutare şi n-a fost prezentat ca slăbănog la

---

[362] „Unirea", Iaşi, 11 februarie 1913.

contravizită, care, în plus, *n-a dat nici un semn de debilitate* de când este în serviciu; acest soldat a obţinut de la medicul militar **suma de 76 de zile de scutire,** dintre care cele mai multe cu dreptul *de a sta acasă*.

Afară de aceasta, când la 4 iulie trebuia să facă 2 zile de închisoare, acest soldat a fost iarăşi *scutit de pedeapsă,* sub pretext că *închisoarea e murdară*...

Adaug aici foile de scutire şi de infirmerie:

13 Noiembrie, scutit de serviciu în timp de 48 ore.

17 Noiembrie, scutire de 5 zile; în această vreme va sta acasă.

22 Noiembrie, scutire de 3. zile; va sta acasă. 7 Ianuarie, scutire de 4 zile; va sta acasă.

20 Februarie, scutire de 5 zile.

25 Februarie, scutire de 5 zile; va rămâne acasă.

2 Martie, scutire de 4 zile; va sta acasă 6 Martie, scutire de 4 zile. 12 Martie, scutire de 4 zile; va rămâne acasă. 15 Aprilie, scutire de 3 zile; va sta acasă.

21 Aprilie, scutire de 5 zile.

29 Aprilie, scutire de 3 zile; va rămâne acasă.

4 Iunie, intrat la infirmerie şi scutit de concentrare şi de gardă până la 28 iunie.

9 Iulie, scutire de 5 zile. Total: 76 zile.

Comandantul companiei (ss) X

2. În acelaşi corp de armată, un alt jidan, Iţic W. Leib... a luat, de la acelaşi medic ca precedentul, 270 *zile de concediu într-un an*. Chemat la concentrare, el se mulţumi să trimită la regiment un certificat de la medicul cu pricina. Dar colonelul bănuind că are a face cu un certificat de complezenţă, trimise la ovrei un alt medic, care-l găsi *perfect sănătos* şi constată, în plus,

că *nu fusese niciodată bolnav* - ceea ce avu ca urmare că primul confrate, care se arătase prea îndatoritor, fu trimis la închisoare[363].

Vom mai aduce, ca specimen, un rezumat din tabloul percepţiei fiscale din Târgu-Neamţ, în ceea ce priveşte dispăruţii, care datoresc taxe militare pe anii 1900-1911[364].

Aceşti dispăruţi - sau mai bine zis aceşti ascunşi -sunt *în număr de* 293, ***dintre care* 248 sunt jidani.**

Lista începe cu numele belicioase de:

Beriş Iosub Leiba fiul lui Şmil şi al Malchei;

Iancu Iosub Minei fiul lui Avrum şi al Dvoirei;

Şmil Şmil Iţic fiul lui Bercu şi al Rifchei şi se continuă astfel, pe 5 pagini ale ziarului oficial, până la sfârşit, trecând prin poreclele fermecătoare de: Şloim Şloim, Şulăm Iţic, David Bercu, Iţic Burăh, Ştrul Naftulea, neuitatul Aron Ghidate etc., etc.

Iată deci ce valorează, ca *soldaţi*[365], cei ce ne pretind, cu ameninţări şi chiar cu acte de violenţă, drepturi de cetăţean.

---

[363] „Unirea", laşi, 11 februarie 1913.

[364] „Monitorul Oficial", 11 octombrie 1911.

[365] Şi nici nu mai amintim o calitate preţioasă a militarilor jidani -calitate care a făcut celebru pe căpitanul Dreyfus şi care s-a manifestat pretutindeni şi întotdeauna. Astfel ziarul „Le Nord", din 19 august 1870, face să se remarce că „cei mai mulţi dintre **spionii** prusieni prinşi în Alsacia erau ovrei. Această mârşavă meserie' nu putea fi mai bine îndeplinită decât de fiii rasei degradate care a avut execrabilul noroc să producă, în luda tipul cel mai desăvârşit *de perfidie* şi de *trădare".* (Drumont, **I.** cit, 1,393).

CONCLUZII PRACTICE

Am trecut în revistă *o parte din* efectele Cahalelor talmudice - restul formând Francmasoneria, care va fi studiată în capitolul următor - şi am constatat că faptele rele ale acestei organizaţii periculoase se rezumă la:

1º - în **spoliaţii** datorită *patimei de proprietate;*

2º - în **revoluţii sângeroase** ce ţin de *patima de dominaţie.*

Dar, o chestiune capitală se pune pentru noi, românii:

Ce trebuie să facem cu aceşti oaspeţi nepoftiţi care, hodoronc-tronc, s-au instalat în ţară - sau mai bine zis cu aceşti paraziţi răufăcători care sunt în acelaşi timp şi *hoţi* şi *asasini?*

Putem oare să-i exterminăm, cum bunăoară se ucid ploşniţele?

Acesta ar fi mijlocul cel mai simplu şi cel mai comod de a scăpa repede de ei - mijloc care ar fi chiar licit[366], dacă am urma legile Talmudului.

Dar nu! - nu trebuie nici chiar să ne gândim la aşa ceva,... **căci suntem creştini - creştini, atât de urâţi de jidovi!**

Trebuie chiar să *uităm* **răzbunarea** - patimă *sine qua non* a unui bun haham - pentru jafurile şi omorurile comise sau cauzate de jidani.

Mai mult! *trebuie să* **iubim pe ovrei** *şi să le fa-*

---

[366] Licit - permis* îngăduit, legal, învoit.

cem bine, - pentru că avem ca învăţător pe Hristos -izvorul iubirii eterne - Care, în înţelepciunea Sa dumnezeiască, ne-a zis: *Iubiţii pe vrăjmaşii voştri,... faceţi bine celor ce vă urăsc "*[367].

Trebuie deci să-i iubim pe aceşti fraţi rătăciţi.

Trebuie chiar să-i iubim cu *iubirea unui părinte,* căci iubirea părintească este sentimentul instinctiv cel mai intens şi cel mai milostiv pe care oamenii pot să-l aibă.

În consecinţă, să ne întrebăm ce ar face un tată, foarte indulgent, care ar avea înaintea sa pe fiul său, mult iubit,... dar plin de vicii?

Ei bine, acest tată va trebui, mai întâi, **să arate fiului răul** ce îşi cauzează lui însuşi şi altora, prin purtarea sa vicioasă.

În acelaşi timp, va trebui să *suprime* acestuia *mijloacele cu care-şi satisface* impulsiile sale pătimaşe.

Prin urmare, *datoria* noastră este:; .

1 °. Să spunem ovreilor răul imens ce şi-l fac lor şi, mai ales, ni-l fac nouă prin Cahale - pe care, de altfel, guvernul ar trebui să le *distrugă cu totul* smulgându-le din rădăcină - aşa cum au încercat să facă ruşii,., dar din nenorocire printr-o procedare defectuoasă[368].

Este de crezut că, văzându-se descoperiţi, aceşti *fraţi ai „apostolilor" lui Hristos,* se vor ruşina de ei înşişi şi se vor lepăda în mod sincer de infamul Talmud, care-i transformă în furi şi în ucigaşi.

---

[367] Sf. Ap. şi Ev. Matei, cap. 5,44

[368] Ar mai trebui ca guvernul românesc să se înţeleagă cu cel rusesc şi să ceară turcilor - la nevoie chiar cu forţa, - să cedeze sau mai bine şi vândă ovreilor, Palestina. Ah! ce fericire ar fi pentru noi, pentru ruşi,... şi pentru toată lumea,... să putem scăpa astfel de acest neam asiatic, parazitar, care, în Europa, nu face decât să tulbure popoarele prin jafuri şi prin revoluţii.

Atunci, nemaifiind sub imperiul patimilor de proprietate şi de dominaţie, excitate la un grad superlativ de legislaţia lor religioasă, şi fiind scăpaţi şi de Cahal, care-i organizează într-o bandă de răufăcători, *jidanii nu vor mai fi periculoşi pentru noi* şi îi vom putea primi cu braţele deschise, după cum facem cu orice străin *cumsecade.*

2°. Dar, pentru a ajunge la acest sfârşit, mai trebuie să suprimăm ovreilor noştri *orice mijloc de satisfacere a patimilor de* proprietate şi de dominaţie, bineînţeles, având şi ochii în patru aşa ca să piară pofta junilor circumcişi să mai necinstească fete de român. Pentru aceasta trebuie:

a) ca jidanii să ne *dea îndărăt tot* ce ne-au furat, -lucru foarte greu de obţinut; în urmă, **să-i eliminăm din economia noastră,** după cum se exprimă profesorul **A. C. CUZA**, neîmprumutând niciodată *bani jidoveşti,* nici pentru trebuinţele particularilor, nici mai ales pentru acelea ale ţării, şi reluând, printr-o muncă fără preget şi printr-o perseverenţă tenace, comerţul, industria, agricultura, pădurile, petrolul... şi toate celelalte bunuri ce ei ni le-au luat cu japca;

b) mai trebuie ca - până când s-or îndrepta - **să nu-i facem stăpâni peste noi** dându-le încetăţenirea, pe care *patima lor de dominare o* reclamă cu atâta insistenţă -

după cum un tată foarte înţelept trebuie să nu-şi lase autoritatea pe mâinile fiului său, *încă vicios*.

Şi iată în ce chip *i-am face pe jidani stăpânii noştri* dacă le-am îndeplini dorinţa: După ultimul recensământ, populaţia totală a României este de 7.248.061 locuitori - dintre care 5.918.928 stau la ţară şi 1.329.133 în oraşe. Ovreii, în număr de vreo 400.000[369], se găsesc

---

[369] Această cifră a fost dată, de curând, de Regele Carol, unui

printre *locuitorii oraşelor şi* chiar cer tocmai drepturile de orăşean, adică drepturi de *cetăţenie* plenară, completă, absolută.

Or ţăranii **- adică imensa majoritate a poporului român,** - nu se bucură *încă de drepturile* pe care le pretind jidanii - *străini, veniţi de ieri.* într-adevăr, ţăranii n-au decât **drepturi restrânse;** ei nu pot să aleagă un deputat decât prin delegaţi şi sunt cu totul lipsiţi de a participa la alegerea pentru Senat; în plus, ei sunt supuşi la anumite restricţii ale *dreptului de proprietate*[370] de care sunt scutiţi orăşenii.

Va trebui deci *să se dea* mai întâi *ţăranilor români* **drepturi integrale,** totale, şi pe urmă să te gândeşti la pleava judaică[371].

Altfel, ar fi să ne sinucidem; ar fi să reînnoim nebunia ce a făcut-o Franţa în Algeria, acordând ovreilor drepturi, ce nu le aveau naţionalii.

Dar, mai e încă ceva!

Dând drepturi jidanilor - mai înainte ca ţăranii români să fie emancipaţi de tutelă - cădem pe *proporţia groaznică* de **un jidan pentru doi români**[372]**.**

---

redactor al ziarului "Jkcho de Paris". Nu ştim însă dacă nu este prea mică, pentru că ne lipsesc date statistice precise şi, mai ales, pentru că jidanii, întotdeauna, au obiceiul să se sustragă de la orice numărătoare.

[370] După **Nuhăm Katz (Dobrogeanu-Gherea),** ţăranii ar fi chiar astăzi în stare de *iobăgie* - stare nenorocită ce trebuie suprimată imediat şi cu orice preţ, dacă există în realitate.

[371] **Nuhăm Katz** cere *„sufragiul universal* pentru masele lucrătoare din oraşe (adică jidanii) şi din sate" **(Dobrogeanu-Gherea,** l. cit, p. 408). Suntem de aceeaşi părere... dar cu o mică corecţie şi anume: *votul să fie universal pentru toţi românii* şi să excludă, cel puţin pentru moment, liftele străine, ca jidanii şi alte, asemenea lipitori.

[372] Dacă, din cei 1.300.000 locuitori din oraşe se scad 400.000

Se înţelege, cât de colo, ce armă formidabilă am procura noi înşine jidovilor - aceşti străini putrezi de vicii, - pentru ca să ne poată da lovitura de moarte!

Şi nu trebuie să ne înduioşăm de chelălăitul „pumuntenilor" care se plâng că n-au *protecţie,* căci e de-ajuns ca un jidănaş de aici - ferească Dumnezeu - să strănute, ca toată jidovimea din lumea întreagă, să ţipe într-un glas: *Gewalt!* şi să poruncească guvernelor francmasone să intervină.

Şi nici nu trebuie să ne pese de lăfăielile şi de răţo-ielile ovreilor, că *fac armată* - ba chiar că *au mers la război* - şi că, prin urmare, li se cuvine să aibă drepturi ca orice român.

Ei, şi dacă fac armata? - şi dacă au fost la război?

Au făcut-o pentru propriul lor interes; au făcut-o pentru ca să-şi apere prăzile adunate jefuind pe români, prăzi pe care **alţi bandiţi,** ca bulgarii, ar fi putut uşor să pună mâna.

Şi, de unde până unde, făcând armata, şloimii capătă şi vrednicia ca să fie cetăţeni?

Pentru ca cititorul să-şi dea bine seama de cum stau lucrurile în realitate, să-i expunem situaţia printr-o *parabolă:*

O văduvă, care avea zece feciori, vede într-o zi intrând în curte, un cerşetor ce venise să ceară un codru de pâine şi, făcându-i-se milă de el, îi dă de mâncare şi îi îngăduie chiar să se culce într-un colţ după uşă.

Dar cerşetorul, fiind hoţ, a înşelat pe băieţii bătrânei... ba chiar a furat şi acesteia multe lucruri de prin casă.

Într-o noapte, iată că vin tâlharii.

---

ovrei, rămân numai 900.000 de români şi străini de diverse naţionalităţi. Prin urmare, proporţia între jidani şi români este de 4 pe 8. adică de 1 pe 2.

Sar toţi flăcăii babei,... se face că sare şi cerşetorul, care însă, fricos din fire, se ascunde după casă... şi, în sfârşit tâlharii sunt puşi pe goană.

Ei bine, ce cap credeţi că a făcut bătrâna, când a doua zi de-dimineaţă, se pomeneşte cu cerşetorul -care până atunci fusese tolerat de milă, de silă, şi care dârdâise de teamă că tâlharii o să-i ia ceea ce el şterpelise de la binefăcătorii săi - că vine, cu obrăznicie, să-i pretindă, sub cuvânt că a luat şi el parte la încăierare, -să-1 pună în capul bucatelor,... să-i dea pe mână cheia de la lada cu bani şi... să aibă dreptul să se amestece în afacerile casei, drept pe care opt din băieţii babei nu-1 căpătaseră încă, nefiind vârstnici.

Trebuie notat că *a încetăţeni acum* **câteva mii de *jidani*** - sub pretext că au luat parte la mobilizare -este a face peşcheş bietei ţări *atâţia viitori* **proprietari de moşii** circumcişi.

Şi dacă ne raportăm la ce s-a petrecut în Galiţia -unde, în 13 ani, numărul proprietarilor rurali evrei a crescut de la 38 la 680 (v. pag. 102), - România va putea, peste vreo zece ani, să-şi schimbe numele în Palestina.

Şi să nu se uite că dacă Domnitorul Cuza a putut să smulgă, din mâinile grecilor moşiile pe care aceştia le acaparaseră, va fi imposibil oricui să mai scoată vreodată din ghearele jidovilor, ceea ce ei au înhăţat.

Unde mai pui că toate aceste vipere împământenite vor putea să se ducă la sate, nesupărate de nimeni, nici chiar de jandarmii rurali, şi **vor aţâţa acolo, în voie, *o nouă răscoală ţărănească.***

De altminteri, dacă se întâmplă nenorocirea ca ovreii militari să fie încetăţeniţi... **s-a sfârşit cu ţara românească. "**

Finis Romaniae!

Prin urmare, cel puţin de aici înainte, va trebui să nu se mai împartă la jidani drepturile de cetăţenie cu atâta dărnicie - mai mult decât stupidă - cum s-a făcut până acum.

Prin urmare, aceia care - ministru, senator, sau deputat - *va contribui la naturalizarea unui jidan,* este un trădător, un vânzător de ţară şi comite *crima de lese-naţiune.*

Îl vom excomunica şi-l vom afurisi - pe acest rău român - cu următorul blestem înfricoşător, scos din *Cheremul* talmudic:

Răni adânci, boale lungi şi înspăimântătoare să vină asupra lui.

Să fie supt, până la măduva oaselor, de jidani şi, odată sărac şi căzut în mizerie, să fie vândut de aceşti jidani, ca un simplu ţăran din Galiţia, altor jidani, care să-l hrănească cu scârnăvii ce produc moartea.

Să lucreze toată viaţa şi până la istovire ca un rob, pentru ca să îmbogăţească pe jidani; iar aceştia să nu aibă deloc milă de el, după cum n-au avut milă de cei 11.000 bieţi ţărani pe care i-au împins la răscoală şi pe care în urmă i-au lăsat să-i omoare armata, în locul lor.

Copilaşul său, frumos ca un îngeraş, să fie răstignit de jidovi, care să-i scoată tot sângele, înţepându-l cu groaznice piroane ascuţite.

Fetiţa adorabilă sau surioara scumpă şi mult iubită, să fie necinstită de un tăiat împrejur şi, în urmă, acest jidan sau un altul, să o închidă într-un bordel sau să o trimită să moară de deznădejde la Shanghai sau la Buenos-Aires, ca şute şi mii de

copile de ţărani români.

Nevasta sa să fie dată altora şi, când dânsul va muri, alţii să se aplece peste dânsa.

Să cadă şi să nu se mai scoale.

Să nu fie îngropat în cimitirul creştin.

Acest blestem să cadă pe răul român şi pe tot neamul lui.

Iar Dumnezeu să verse pacea şi binecuvântarea Sa peste mine şi peste întreg poporul românesc.

Amin.

Înainte de a sfârşi acest capitol, să ne fie îngăduit să adăugăm aici o *analogie medicală.*

Poporul român poate fi comparat cu un copil care a rezistat uşor la boli febrile, cu invazia bruscă şi tumultuoasă, ca vărsatul, pojarul, scarlatina etc... Şi în adevăr, el a ieşit învingător în toate atacurile furioase ale barbarilor, ale turcilor, ale tătarilor, ale ungurilor, ale grecilor, etc.

Dar când băiatul ajunse la vârsta de 21 de ani, el fu pătruns încetul cu încetul de o boală teribilă, cu început insidios şi cu mers cronic, adică de tuberculoză, care pentru poporul român este reprezentată de jidani.

Dacă scapă de această mortală lovitură, va ajunge fără greutate la o vârstă foarte înaintată.

Către un asemenea sfârşit trebuie să aspire orice bun român, cu atât mai mult că din toate părţile încep să se audă clopotele funebre ale înmormântării împărăţiei lui Israil, care - mai puţin favorizată de soartă ca cea a lui Mahomet - a murit în stare de foetus, adică înainte de a se naşte,... îndată ce s-a dat de gol.[373]

---

[373] Cu părere de rău am transcris aceste câteva (4) rânduri evenimentele care au avut loc în anii imediat următori şi după aceea, demonstrează, din nenorocire, contrariul, (n. edit. 1995)

De altfel, să fim mândri că suntem, cu ruşii, singurele popoare din Europa care au înţeles vicleşugul lui Iuda şi îi rezistă cu înverşunare[374].

FRANCMASONERIA

Judaismul nu se agită numai de câtăva vreme -adică de când simte că se apropie de izbândă şi întrezăreşte realizarea visurilor sale de despuiere şi de subjugare a naţiilor.

El lucrează într-ascuns de veacuri - şi anume *de la începutul erei creştine* căci are un duşman groaznic, **Creştinismul,** pe care îl urăşte de moarte.

Ovreii au o răbdare prodigioasă şi o încăpăţânare cu adevărat diavolească. Acest neam, blestemat de Dumnezeu, nu se dă îndărăt niciodată şi dinaintea nimănui; el desfide timpul şi trece peste toate piedicile, când e vorba să-şi sature ura - care astăzi e tot aşa de vie, ca în timpul lui Hristos.

Şi într-adevăr, jidovii, care au moştenit învăţăturile fariseice - transmise prin Talmud - cutează să sugrume religia divină, după cum strămoşii lor, acum vreo 2.000 de ani, au avut îndrăzneala nemaipomenită să-L răstignească pe însuşi Dumnezeu.

În adevăr, „rabinii combătură, de la început, doc-

---

[374] Ţin să se ştie că studenţii în medicină ovrei nu au de ce să se teamă de sentimentele expuse în această carte, în adevăr, la facultate - lucrând pentru *ţară* - caut să dau *la toţi elevii* cunoştinţe folositoare; iar, la examen, îi întreb *pe toţi* de aceste noţiuni, *fără să mă ocup câtuşi de puţin de deosebirea de naţionalitate,* după cum am făcut şi până azi. De altfel, nu sunt împotriva unor *individualităţi* care, izolate, ar fi inofensive - ci a unei *organizaţi* care, grupându-le, le face periculoase.

trina creştină, care făcea prozeliţi în turma lor...

„Evangheliile trebuiesc arse - zicea hahamul Tarphon - *căci păgânismul este mai puţin periculos,* pentru credinţa jidovească, ca *creştinismul.* Şi nu era singurul să cugete astfel, căci toţi hahamii înţelegeau în ce primejdie puseseră judaismul sectele judeo-creştineşti"[375].

Poate chiar că *ovreii,* „dacă n-ar fi avut decât Biblia, drept carte sfântă, s-ar fi *contopit în Biserica creştină născândă.,:* Un lucru însă împiedică fuziunea şi menţinu pe jidovi printre popoare - şi acest singur lucru fu elaborarea **Talmudului"**[376]**.**

Erezii de origine jidovească

Am arătat mai sus că *Talmudul nu respiră decât ură* contra Creştinismului - ură care s-a cristalizat în faimoasa formulă: „tob şebegoim harog", - adică: ***„pe cel mai bun dintre creştini,*** **ucide-l".** Acesta este adevăratul său scop: *exterminarea bunilor creştini,* pentru ca împreună cu dânşii **să piară şi creştinismul.**

Talmudul declară deci război,... un război fără milă, pe viaţă şi pe moarte.

Dar pe de o parte ovreii, slăbiţi şi împrăştiaţi, nu puteau duce lupta pe faţă; pe de alta, creştinii îi detestau şi nu se încredeau în ei, mai ales când era vorba de vreo discuţie religioasă.

În asemenea condiţii, mai mult decât perplexe, o idee infernală ilumina devla lui Iuda: ***Trebuia să-i facă pe*** **creştini *să lupte, ei înşişi, în*** **contra creştinismului.**

---

[375] Beraard Lazare, *L'Antisemitisme,* p. 47.

[376] Idem, I. cit.., p. 7.

Şi, într-adevăr, se văzură atunci apărând, una după alta, nenumărate *erezii* care se succedară neîncetat, din primele secole ale creştinismului şi până astăzi.

Prin sofisme, jidovii înşelară pe creştini şi mai ales pe neofiţi şi îi transformară în *ereziarci,* care în urmă căutată să distrugă spiritul creştinesc[377].

Astfel s-au format toate ereziile care, de la Ebionism, până la Protestantism, recunosc o *origine jidovească.*

„S-ar putea face istoria **curentului ovreiesc** *în Biserica creştină,* istorie care ar merge de la Ebionismul primitiv, la Protestantism, oprindu-se între alţii la Unitari şi la Arieni"[378].

Dintre aceste erezii jidoveşti, cele mai importante sunt:

1. *Ebionismul[379]* şi ***Elkesaismul*** ivite la sfârşitul primului secol şi formate de „judaisanţi încăpăţânaţi", care voiau să ţină sabatul şi aveau repulsie să convertească pe gentili - cu alte cuvinte, erau duşmanii catolicităţii Bisericii.

Aceste erezii renăscură, mai târziu, sub numele de ***Nazarenism*** sau doctrina creştinilor circumcişi, de *Antitrinitarism,* de *Quarto-decimanisme* etc... şi se stinseră în cursul veacului al IV-lea[380].

Ele reînviară, pe la sfârşitul secolului al XII-lea, în

---

[377] În Evul Mediu, în anumite societăţi oculte de *vrăjitorie, de magie,* de *satanism,* fundate de jidovi cabalişti, aceştia perverteau pe creştini - ale căror pasiuni le excitau - şi-i convingeau că sunt *îndrăciţi,* despărţiţi pentru totdeauna de Biserică şi blestemaţi de dânsa. (Copin-Albancelli, *Le drame magonnique.* II, p. 38-I-384). ;

[378] Bernard Lazare, I. cit, p. 50-51.

[379] Cuvântul *Ebionim* înseamnă *sărac.*

[380] B. Lazare, I. cit, p. 50.

Italia de Nord, constituind *Pasaginismul.*

2. O a doua categorie de erezii, cu care Biserica a ayut mult de luptat este reprezentată de *gnosa jidovească* şi mai ales de ***Nicolaitism,*** despre care Sfântul

Evanghelist **IOAN** zice că face parte din „Sinagoga Satanei"[381] şi de alte sisteme asemenea, care şi ele s-au edificat pe baze judaice [382].

3. Din veacul al **IV**-lea până în al **VII**-lea, *istoria* ovreilor *este legată de istoria* **Arianismului,** de izbânzile şi de înfrângerile lui"[383]. Această erezie, care ataca Sfânta Treime, reuşi aproape să despartă în două creştinismul şi, ajutată de mai mulţi împăraţi, îi ameninţă chiar existenţa.

Biserica nu a *suferit* niciodată - de la început şi până în epoca actuală sau francmasonică - *ca în timpul persecuţiilor* ariene[384].

---

[381] *Apocalipsul,* II şi III.

[382] B. Lazare, I. cit, p. 51-52.

[383] Idem, I. cit, p.87. Principalii scriitori creştini şi *Părinţii Bisericii,* mai toţi, au combătut pe Jidovi.

Aşa, de pildă: Tertulian *(De adversus judaeos),*

Sf. Grigore din Nysa *(Testirnonia adversus judaeos ex vetere Testamente),* Sf. Âugustin *(Oratio adversus Judaeos),* Sf. Ambrozie, Sf. Ieronim.

Sf. loan Gură de aur *(Adversusjudaeos)* etc. (B. Lazare, I. cit, p. 69-70).

[384] **Hergenroether,** *Histoire de l'Egiise,* T. II, p. 22. (Delhomme et **Briguet,** Edit). Oroarea lăsată de această doctrină în sufletele creştinilor, a fost atât de adânc întipărită, că a persistat la noi, până la începutul veacului al XIX-lea. Astfel, blestemele şi afuriseniile -conţinute, de exemplu, în actele de donaţie, pentru a înspăimânta pe urmaşii care ar fi voit să-şi aproprieze moşiile închinate mănăstirilor - sunt făcute pe numele lui *luda* şi al lui *Arie.*

Printre ereziile de origine jidovească - dar mai puţin importante ca cea precedentă - să citǎm pe acelea ale *Unitarilor* (monofizism şi monotelism), care durară din veacul al V-lea, până în veacul al VIII-lea[385], şi pe aceea a *Iconoclaştilor,* care tulburară pacea Bisericii, de la începutul secolului al VIII-lea şi până la jumătatea secolului al IX-lea[386].

4. ***Manicheismul*** sau *gnosa persană,* care fu un fel de amestec al Elkesaismului jidovesc cu doctrina lui Zoroastru[387], lua naştere încă din secolul al II-lea, în Persia şi se întinse din ce în ce, de la răsărit înspre apus.

În veacul al XII-lea, această erezie reapăru în Bulgaria, iar partizanii ei *Bogomili* se răspândiră în Europa şi se stabiliră, mai cu seamă, în sudul Franţei, unde formară *Catari* - care, în secolul următor, se numiră *Albigeni.*

Această sectă afirma că doctrina ovreilor era de preferat aceleia a creştinilor.

În contra Albigenilor, care provocară dezordini foarte grave, Biserica, pentru ca să-i extirpe, fu obligată să predice o adevărată cruciadă[388].

---

[385] Idem, I. cit.. D, p. 227-345.

[386] Idem, I. cit., III. p. 55

[387] Idem, I. cit., I. p 396.

[388] **Hergenroether,** I. cit, IV, p. 229.

Pierre le Venerable, stareţul din Cluny, scrie despre Albigeni: „Am văzut - prin o crimă nemaipomenită la creştini - profanând bisericile, răsturnând altarele, arzând crucile biciuind pe preoţi, întemniţând pe călugări şi silindu-i să-şi ia femei, prin ameninţări şi chinuri" **(Drumont,** I. cit, I., p. 158).

După războiul Albigenilor, Conciliul din Latran (1215) luă hotărârea să oblige pe ovrei să poarte, pe piept, o bucată mică de *stofă galbenă* - pentru ca poporul care e uşor de înşelat să poată să-i recunoască şi să se prezerve astfel de insinuaţiile lor perfide

5. Când Manicheismul fu învins cu Albigenii, *doctrinele jidoveşti găsiră adăpost la* Cavalerii Templului, care mai înainte fuseseră servitori devotaţi ai credinţei creştine.

Din actele procesului - publicate de **MICHELET** în *Documents inedits de l'histoire de France* - reiese că, în momentul supresiei ordinului, *batjocorirea Crucii făcea* parte din ceremoniile iniţierii. *Aceşti Cavaleri ai lui Crist* **scuipau de trei ori pe Crucifix,** *renegându-l*[389].

Sărutul ruşinos completa aceste ceremonii de iniţiere [390].

Afacerea Templierilor se explică foarte bine

împotriva religiei creştine.

[389] Formula de renegare era: *Mă lepăd de Iisus, - mă lepăd de Iisus, - mă lepăd de Iisus".*

[390] Osculatus fuit recipientem in ore et postea *în fine spinae dorsi.* „Societăţile care se *leapădă de Hristos* simt trebuinţa de a simboliza această înjosire printr-un semn *vizibil.*

Sărutul ruşinos se mai întâlneşte la unii francmasoni, numiţi *Mopşi.* Postulantul - ai cărui ochi sunt legaţi în timpul ceremoniei iniţierii - este întrebat ce preferă: „Să sărute *posteriorul* Marelui Maestru sau pe acel al Diavolului?" Cum, de obicei, recipienda-rul refuză să opteze faţă de o alegere atât de puţin atrăgătoare, supra-veghetorul lojei îi aplică, cu forţa, pe buze *posteriorul unui căţel* împăiat, având coada ridicată, pe care-l ia de pe masa Venerabilului şi care reprezintă pe dracul. Este logic că, cel ce dispreţuieşte pe Dumnezeu, să adore... curul unui câine. Ca variantă a sărutului ruşinos, în unele loji se practică proba *caprei lui Solomon.* Venerabilul, adresându-se cu gravitate reci-piendarului, îi zice: „Domnule, noi posedăm capra care a servit drept doică regelui Solomon; această capră, prin o întâmplare minunată şi providenţială, este încă vie... Veţi îngenunchea şi veţi avea onoarea de a suge din ţâţele ei sfinte". Profanul, fiind fără bănuială, se pune în poziţia voită şi... „se pomeneşte, pe gură, cu posteriorul zbârcit al unui ţap puturos". (Drumont La *France juive,* I, p. 176).

când ne dăm seama de *modul de procedare al ovreilor.* De altfel, acest mod de a lucra variază puţin.

Jidovii corup o asociaţie puternică ce le serveşte drept maşină de război ca să atace cu vigoare organizaţia socială care îi incomodează.

Îndată ce au pătruns acolo, ei procedează ca într-o societate financiară, în care sforţările tuturor nu au alt scop decât a servi cauza sau *interesele lui Israil* - fără ca, de cele mai multe ori, *indivizii să ştie ce fac.*

Cavalerii Templului se găsiră în multe împrejurări în raport cu jidovii, *pentru afaceri de bani* - căci, într-adevăr, prin Templieri se îndeplineau toate operaţiile financiare ale Cruciadelor"[391].

Dar marele vis al jidovilor - adică o **revoluţie universală**[392]**,** *organizată de către Ordinul Templierilor* -dispăru în flăcările rugului lui Jacques de Molay[393],

[391] Drumont, I. cit, J, p. 172-173.

[392] Această *revoluţie* fusese pregătită de multă vreme de ovrei -care, în plus, se bizuiau pe ajutorul regelui Maurilor din Granada şi pe al sultanului din Tunis (vezi *Archives nationales,* carton J, 429, No. 18) precum şi *pe răscoala leproşilor,* foarte numeroşi în acea epocă. Aceştia din urmă - aţâţaţi, îndârjiţi şi înşelaţi de Israil „cu făgăduieli mincinoase de regate, de comitate şi de alte bunuri materiale" (vezi **Guillaume** de Nangis, 1321, p. 78; - vezi şi **Mkhelet)** - ar fi servit să otrăvească puţurile şi fântânile, cu otrăvuri preparate de jidani şi cu modul ăsta ar fi aruncat pretutindeni îngrijorarea, tulburarea, nebunia, indispensabile marilor răsturnări sociale.

De altfel, ovreii ar fi lăsat pe aceşti nenorociţi leproşi să cadă în mâinile unei represii nemiloase, îndată ce ei ar fi tras din această revoluţie tot profitul ce doreau să aibă (Drumont, I. cit, I, p. 180). Acest plan a fost reluat, punct cu punct, în al XVIII-lea secol, în timpul *marii revoluţii franceze.*

[393] Drumont, I. cit, i, p. 177

Manualul Francmasonilor declară că „dacă Templierii au dispărut din ordinea civilă, ei au lăsat urma în Francmasonerie... Marele

superiorul lor.

6. Ajungem în sfârşit la **erezia lui Luther**[394] şi a tovarăşilor lui.

„În momentul Reformei... *creştinii erau mai puţin credincioşi...* Averoismul (filosofie arabă) preparase această decadenţă a credinţei şi se ştie *partea ce avură ovreii la răspândirea* Averoismului, aşa că lucrau astfel pentru ei.

Cei mai mulţi din averoişti erau *increduli* sau cel puţin **atacau religia creştină.**

În anii care anunţau Reforma, *jidovul deveni* educator şi-i învăţă pe savanţi limba ebraică; el îi iniţie în misterele cabalei, după ce le-a deschis porţile filosofiei arabe.

El îi înzestră, *contra catolicismului,* cu redutabila exegeză pe care hahamii, timp de veacuri, o cultivaseră şi o fortificaseră, acea exegeză (sofistică) de care va *şti să se servească protestantismul* şi, mai târziu, *raţionalismul"*[395].

„Rivalul lui Maimonide, rabi Solomon (fiul lui Isaac din Troyes, cunoscut sub numele de Rachi), precum şi Tosafiştii (savanţi talmudişti) *făcură pe Nicolae din Lyra, care făcu pe Luther",* **(RENAN**). într-adevăr, franciscanul Nicolae din Lyra, *de origine israilită,*

capitol mason din Stockholm pretinde chiar că posedă testamentul autograf al lui Jacques de Molay, care a stabilit continuarea *misterelor Templierilor,* sub aparenţa confreriei mistice a Francmasonilor" (Drumont, Leit, I. p. 178). De aici provin şi *Bunii Templieri* de la noi.

[394] „Husiţii - care au precedat cu puţin Protestantismul - au fost susţinuţi de jidovi". (Bernard Lazare, I. cit, p. 125).

[395] B. Lazare, I. cit, p. 137-139. .

împrumută de la aceşti ovrei multe din argumentele sale contra Bisericii - şi *aceste argumente fură transmise lui Luther "*[396].

Reforma şi-a luat rădăcinile în izvoarele ebraice - zice ovreiul **BERNARD LAZARE.**

Spiritul jidovesc *triumfa cu* protestantismul.

Reforma fu, prin anumite părţi, *o întoarcere la vechiul Ebionism* din veacurile evanghelice.

O mare parte din sectele protestante fură *pe jumătate ovreieşti,* doctrine *anti-trinitare* fură, mai târziu, predicate de protestanţi - între alţii de Michel Şervet şi de cei doi Socini din Siena" [397].

În sfârşit, să mai citǎm încă doi ovrei care vorbesc şi ei de *erezia lui Luther.*

„Orice *catolic* care devine *protestant face* un pas către *Judaism ",* zice A. **WEIL** [398]**.**

„Un protestant - adaugă **HEINE** - este un catolic care părăseşte *idolatria trinitară,* pentru a merge către *monoteismul jidovesc "*[399]*.*

---

[396] Drumont, **I.** cit, **I,** p. 152; - vezi şi B. Lazare, I. cit. p. 166-167.

[397] B. Lazare, I. cit, p. 141.

[398] Drumont, **I.** cit, I, p. 194.

[399] Idem, I. cit, II. p. 370.

EREZIA FRANCMASONICĂ

Toate ereziile de origine jidovească au fost învinse de creştinism - afară de *Protestantism,* care singur rezistă spasmurilor de izbăvire ale Bisericii şi chiar se întinse din ce în ce, ca râia, asupra celor mai multe popoare de rasă anglo-germană.

Or, jidovii doreau de mult şi lucrau din toate puterile lor ca o asemenea erezie să poată tăia în două *unitatea creştinătăţii.*

Totuşi, aceasta nu le era încă de ajuns.

O despărţire analoagă se produsese mai înainte, prin schisma grecească fără nici un câştig pentru Israil.

Trebuia ca partea eretică *sa le fie favorabilă* şi să poată să se învoiască, cu funcţia oarbă de mâner de secure, pentru a dobori partea rămasă ortodoxă.

Acesta fu rolul ce ovreii făcură să joace Protestantismului; şi, într-adevăr, această erezie trebuia să servească de leagăn celei mai formidabile societăţi oculte - *Francmasoneriei,*

După cum zice **COPIN-ALBANCELII**, „lumea protestantă trebuia să formeze cuibul în care să clocească oul societăţii secrete"[400]

Originea. Francmasoneria - care este minciuna întrupată - pune în mâinile neofiţilor săi cărţi rituale în care povesteşte că „originea ei se pierde în noaptea timpurilor".

În realitate, primele loji francmasone luară naştere în Englitera, pe la începutul veacului al XVII-lea.

---

[400] Copin-Albancelli, *Le drame maconique*. II, p. 255 şi următoarele.

Deja, în **1621,** când **BÂCON** scrise *la Nouvelle Atlantide,* el cunoştea bine constituţia acestei societăţi secrete, iar **CROMWELL (1599-1658)** fu susţinut de francmasoni, căci fusese protectorul jidanilor şi ridicase sentinţa de proscripţie ce apăsa asupra lor.

De altfel, la toţi şefii protestanţi ai Engliterei găsim că planul acestei societăţi oculte este foarte propriu pentru a ataca cu vigoare principiile catolice şi pentru a zdruncina naţiile care, ca Franţa şi ca Spania, rămăseseră credincioase acestor principii.

În urmă, Francmasoneria fu importată, mai întâi în Franţa apoi în Spania, în Italia, în Suedia, în Ţările-de-jos etc, în cursul veacului al XVIII-lea.

Primele loji franceze fură fondate de la **1720** la **1730** şi, în mai puţin de **25** ani după aceea, o mulţime de altele se constituiră, nu numai în Franţa, dar şi în toată Europa.

Organizaţia. Pentru a întemeia Francmasoneria, ovreii au luat ca decor o legendă *din Talmud;* dar au organizat această societate după modelul *Cahalului.*

Francmasonii simbolizează pe lucrătorii zidari care, în timpul lui Solomon, au clădit templul din Ierusalim.

Scopul actual al Francmasoneriei este să „ *rezideasca templul lui Solomon",* ceea ce înseamnă, vorbind fără metaforă, să restabilească **dominaţia lui Israil asupra tuturor naţiilor pământului.**

„Originea jidoveasca a Francmasoneriei este manifestă - zice **DRUMONT** - şi jidanii nu pot fi nici măcar acuzaţi de multă prefăcătorie, în această circumstanţă; într-adevăr, niciodată un scop mai desluşit n-a fost

indicat sub o mai transparentă alegorie. A trebuit toată naivitatea Arienilor pentru ca să nu înţeleagă că, invitându-i să se unească ca să răstoarne vechea societate şi să reconstruiască Templul lui Solomon, i-a poftit să asigure triumful lui Israil"[401].

Şi **DRUMONT** mai adaugă: „deschideţi orice ritual masonic şi totul vă vorbeşte de Iudeea. *Kadoş,* unul din gradele cele mai înalte, înseamnă *sfânt* pe ovreieşte. Candelabrul cu şapte ramuri, arca alianţei, masa de lemn de salcâm - nimic nu lipseşte din această instituţie figurativă a Templului"[402].

Un alt martor, care trebuie să cunoască lucrurile *a fond,* - deoarece a fost secretarul Marelui Orient din Franţa, - se exprimă în mod şi mai explicit:

„Francmasoneria, care este incontestabil de *origine ovreiască,* este pentru israiliţi un instrument de acţiune şi de luptă, de care se servesc în mod secret Jidovii, - atât de remarcabili prin instinctul lor de dominaţie şi prin ştiinţa lor de a guverna, - au creat

Francmasoneria ca să înroleze într-însa oameni care, *ne-aparţinând neamului lor,* se angajează totuşi să-i ajute în faptele lor, să colaboreze cu ei la *stabilirea domniei lui Israil printre oameni "*[403].

---

[401] Drumont, I. cit, II, p. 320.

[402] Idem.

Salcâmul - atât de venerat de francmasoni - era considerat ca sfânt de vechii ovrei. **(Drumont,** I. cit, II, p. 322).

[403] j. Bidegain, *Le Grand Orient de France,* Paris, 1905, p. 186. Copin-Albancelli, fost francmason, spune: *„Rasa ovreiască, -* care e organizată secret şi internaţional - a creat *asociaţia secretă 6 internaţională a Francmasoneriei,* în care toate riturile, formulele şi legendele sunt jidoveşti, ca şi *chipul cum se numără lunile şi an/f.* Aşa de pildă, un act masonic ce provine de la

Dar, pentru a arăta analogia ce există între organizaţia Francmasoneriei şi cea a Cahalului, vom pune una lângă alta aceste două asociaţii secrete, urmând pentru Francmasonerie descrierea ce o dă **COPIN-ALBANCELLI**, fost francmason, ajuns chiar în această societate la gradul superior de *Rose-Croix.*

Francmasoneria se compune din *loji,* formate de un număr limitat de aderenţi, adică de vreo cincizeci la număr.

După cum Cahalurile au ca şef un *haham* care este asistat de mai mulţi funcţionari ai Sinagogii, Lojile au în capul lor un *Venerabil,* care este ajutat de mai mulţi demnitari ai templului masonic.

Venerabilii dirijează şi administrează Lojile, după cum hahamii exercită dominaţia în Cahaluri şi le supraveghează finanţele.

Venerabilii prezidează dezbaterile în Loji şi au ca mijloace de constrângere pentru recalcitranţi diferite pedepse care merg chiar până la procedee drastice, semănând cu excomunicarea sau *cheremul* Cahalelor. Aceste sentinţe judiciare sunt date de un *tribunal* -analog cu Bet-Dinul Cahalelor - şi format de Venerabil şi de doi sau mai mulţi asesori.

Finanţele Lojilor - ca acelea ale Cahalelor - consistă în contribuţii fixe ale membrilor[404] şi în daruri voluntare. Ele sunt destinate întreţinerii Lojilor... şi formării de fonduri electorale.

Afară de asta - ca şi pentru Cahale - toate Lojile *dintr-o localitate sunt intim legate unele de altele şi se*

Marele-Orient al Belgiei, este datat în modul următor: l-er/n. de /'an *c/e V,* I. 5856. - adică 1 martie 1856. (Copin-Albancelli, I. **cit.,** 11. p. 438 et I, p. 131).

[404] Fiecare mason trebuie să plătească pe an cel puţin 25 de lei.

ajută intre ele reciproc.

Venerabilul şi acoliţii săi sunt aleşi de francmasonii care se strâng împreună în acest scop o *dată pe an.*

În plus, fiecare Lojă numeşte un *delegat* care se reuneşte cu semenii săi o dată pe an, pentru ca să formeze un fel de adunare legislativă, numită *Convent,* care reprezintă

Sinodul Cahalelor. Aceşti delegaţi aleg un Consiliu de ordine, un fel de comitet executiv, în capul căruia se găseşte un preşedinte sau *Mare-Maestru,* analog cu Marele-Rabin.

Pentru fiecare naţie există o Mare Lojă sau Federaţie, de exemplu Federaţia Marelui Orient din Franţa[405] şi deasupra acestor diverse Loji naţionale se găsesc Loji internaţionale, ceea ce aduce cu Asociaţiile naţionale şi internaţionale ale Statului jidănesc [406], cu care de altfel se şi contopesc.

În fine, Lojile internaţionale se reunesc şi ele în Congrese analoage cu Sinoadele internaţionale ale ovreilor.

Toată această organizaţie a Francmasoneriei este **secretă** pentru *profani,* după cum este şi aceea a Cahalelor pentru *ne-jidovi.*

Dar Francmasoneria se diferenţiază de Cahalele talmudice şi îmbracă *haina sa caracteristică* de infa-

---

[405] Asociaţiile francmasonice fac parte dintr-un *rit* sau din altul (francez, scoţian, misraiin etc.) după formulele, simbolurile şi ceremonialul întrebuinţat.

[406] Copin-Albancelli, I. cit, **I,** p. 160-168.

F. Dequaire a expus în Conventul din 1894 „un raport ce atinge *organizaţia internaţională* a Francmasoneriei... relaţiile cu *Supremele Consilii ale altor naţii...* care, pe tot pământul, combat, împreună cu Marele Orient al Franţei, pentru succesul final al *operei masonice universale". (Bull du Grand-Orient,* Aout-Sep-tembre, 1894, p. 117; - vezi Prache, *La petition contre la Franc-maconnerie a la Chambre des Deputes,* Paris, 1905, p. 286).

mie hidoasă când, ca o mamă denaturată care îşi omoară copiii, ea înşeală fără milă pe propriii săi partizani - nejidani bineînţeles - pe care îi duce ori la eşafod, ca în timpul Revoluţiei franceze, ori la un adevărat suicid moral.

Într-adevăr, Francmasoneria posedă încă o altă organizaţie ***ocultă*** **chiar pentru membrii săi.**

Ea se compune dintr-o întreagă ierarhie de grade.

Cele dintâi trei grade sunt *ucenicul, soţul* şi *maestrul.* Aceste grade se întâlnesc *singure* în Loji. Pentru a trece de la primul grad, la al doilea şi, de la acesta, la al treilea, trebuie ca francmasonul să facă un anumit stagiu; la fiecare din ele corespunde o treaptă progresivă de iniţiere, care, la drept vorbind, nici nu merită acest nume, atât este de anodină[407].

Dar îndată ce a intrat în Francmasoneria albastră, care e formată din cele dintâi grade, i se insinuează neofitului, că membrii Lojilor (ucenici, soţi, maeştri) reprezintă partea esenţială a societăţii secrete şi că numai pentru dânşii munceşte ea.

Este adevărat că aceşti membri *lucrează* ei înşişi; dar ei nu sunt decât instrumente fără iniţiativă, conduse de persoane *misterioase,* adică de jidani.

De altminteri, cea mai mare parte dintre francmasoni au intrat în această societate fiind momiţi cu făgăduieli de ajutoare mutuale, mai ales *materiale,* comerciale sau de alt fel - şi sunt convinşi că fac parte dintr-o **asociaţie filantropică.**

Iată ce conţine prospectul pe care Francmasoneria îl înmâna viitorilor săi slujitori:

Francmasoneria, instituţie esenţialmente *filantropică,* filosofică şi progresivă, are drept obiect **căuta-**

[407] Banal, neînsemnat, neimportant, şters.

rea adevărului, studiul moralei şi practica solidari -tăţii. Ea lucrează la ameliorarea materiala şi morală precum şi la perfecţionarea intelectuală şi socială a omenirii[408] .

Şi când te gândeşti că nimeni nu se întreabă *de ce se ascunde* această societate, când are un scop atât de sublim ca acela de a *căuta adevărul?*

Ei bine, îndărătul perdelei se petrec lucruri care nu se pot mărturisi şi această asociaţie ocultă nu este zidită decât pe minciună.

Deasupra acestor trei dintâi grade - Ucenic, soţ şi maestru - grade zise *inferioare,* mai există altele care le sunt *superioare* - care nu se dobândesc decât mai târziu, după un stagiu mai mult sau mai puţin lung - ce corespund la trepte mai înaintate de iniţiere - şi dintre care vom cita numai pe al 18-lea grad: *Rose-Croix,* pe al 30-lea grad: *Kadoş* şi pe al 33-lea grad care se pare că este cel mai înalt din ierarhie[409].

În Loji circulă zvonul - venit nu se ştie de unde - că gradele superioare sunt rezervate celor vanitoşi, care nu se dau îndărăt în faţa nici unei stupidităţi din cauza iubirii de galoane.[410]

Dar, după cum vom vedea mai departe, această ex-

[408] Constitution du Grand Orient de France. J. Bidegain, I. cit., p, 14. Posedăm un asemenea prospectus care provine de la Loja *Memtis* din Bucureşti. El începe prin aceste cuvinte: „Francmasoneria, continuaţia misterelor antice, este o instituţie filosofică, progresistă şi morală...".

[409] Copin-Albancelli, I. cit., I, p. 169.

„în ziua în care masonul este iniţiat la al 18-lea grad, el devine cfe *plano* membru al *Alianţei israiliie universale...* care formează cu Francmasoneria o singură şi aceeaşi societate". (J. Bertrand, La *Franc-masonnerie secte juive,* Paris, p. 26).

[410] Copin-Albancelli, I. cit. I,p. 181.

plicaţie este un marafet ca să înşele şi să liniştească pe masonii gogomani.

Fiecărui grad îi corespunde un *atelier* special[411]. Dar toate gradele lucrează în Loji şi este interzis ucenicilor şi soţilor să lucreze *fără maeştri.*

Când maeştrii voiesc să se reunească între dânşii, ucenicii şi soţii sunt rugaţi să „acopere templul", adică să iasă.

Gradele superioare procedează asemenea cu gradele ce le sunt inferioare[412].

Francmasonii din gradele joase n-au dreptul să intre în atelierele gradelor mai înalte. Dar masonii cu grade superioare sunt ţinuţi să frecventeze, cu sârguinţă, atelierele inferioare, iar această obligaţie este atât de riguroasă, că cel ce n-ar îndeplini-o ar fi dat afară din societate[413].

De altfel, prin intermediarul acestor grade superioare ajung la Loji deciziile voinţei nevăzute care dirijează Francmasoneria[414].

Pentru fiecare grad există o *iniţiere* specială[415]: una pentru ucenici, alta pentru soţi, o a treia pentru maeştri, etc.

La intrarea fiecărui grad, *înveţi un secret* şi *depui un jurământ,* de a nu-l descoperi nimănui, nici profanilor, nici chiar francmasonilor de grad inferior[416].

Acest jurământ este însoţit de ameninţări şi de blesteme înfricoşătoare[417].

---

[411] Atelierul masonilor de al 33-lea grad se numeşte *Marele Colegiu al Riturilor.*

[412] Copin-Albancelli, I. cit., I, p. 175.

[413] Idem, I. cit. I, p. 232.

[414] Idem, I; eit. I. p. 211-220.

[415] Idem, I. cit, I. p. 209.

[416] Copin-Albancelli, I, cit, I, p. 222.

[417] Ucenicul, în Francmasoneria Marelui Orient, promite următoa-

În plus, la fiecare iniţiere, adică la intrarea fiecărui grad, asişti la o ceremonie *caraghioasă,* diferită pentru fiecare dintre ele.

Astfel, de exemplu, la gradul de Maestru se comemorează asasinatul, îngroparea şi dezgroparea lui Hiram, arhitectul Templului din Ierusalim şi părinte al tuturor francmasonilor din lumea trecută, prezentă şi viitoare.

Iată cum COPIN-ALBANCELLI[418] descrie ceremonia:

Scena se petrece în „Camera din mijloc" a Lojei, unde francmasonii se introduc unul câte unul şi cu pălăria pe cap - cum fac jidanii când intră în Sinagogă... Când cineva pătrunde acolo pentru întâia oară, trebuie să intre de-a-ndăratele, adică cu posteriorul înainte. Altă dată trebuia să-şi pună hainele pe dos. Maeştrii sunt luminaţi de lumânări acoperite de imense conuri de hârtie, înalte de 30 cm, ce lasă să treacă lumina printr-o deschizătură situată la partea lor superioară şi printr-o alta făcută la bază.

Unul dintre maeştri ţine rolul lui Hiram; alţii, pe

---

rele: „Mă angajez să păstrez în mod inviolabil secretul masonic; să nu spun nimic, nici să scriu asupra celor ce voi putea să văd sau să aud în adunările masonilor şi asupra oricărei chestii ce poate interesa Ordinul - afară numai dacă n-am primit o permisie expresă şi numai în felul cum *îmi va putea fi indicat.* Consimt, dacă vreodată aş călca aceste angajamente, să sufăr pedepsele meritate prin ticăloşia mea; iar memoria mea să fie în oroare tuturor masonilor" (Cahiers *des Grades symboliques du Grand-Orient de France,* p. 40).

Ucenicul, în Masoneria scoţiană, depune un jurământ şi mai pitoresc: „Aş vrea mai bine să mi se taie gâtul şi să fiu îngropat în nisipurile mării, aşa ca fluxul şi refluxul să mă ducă într-o uitare veşnică"... decât să divulg acest secret *(Rituel des trois premiers degres symboliques de la Magonnerie ecossaire.* p. 32).

[418] Copin-Albancelli. I. cit., I, p. 173-174.

cel al asasinilor. Aceştia săvârşesc omorul. Pe urmă, Hiram este culcat într-un coşciug şi este acoperit cu un cearşaf mortuar peste care se depune o ramură de salcâm artificial.

Venerabilul Lojei expune atunci fraţilor, cu cea mai mare seriozitate, că regele Solomon este neliniştit de dispariţia lui Hiram şi că a dat ordinul să se procedeze la cercetări. Imediat toată banda execută o primă „călătorie de cercetări" - adică se pune să se învârtească şi să caute peste tot cadavrul - fiecare făcându-se că nu vede coşciugul care este pus în mijlocul odăii.

După constatarea că cercetările au fost zadarnice, un alt voiaj e ordonat. După al doilea, un al treilea.

Tocmai în cursul acestei din urmă călătorii, este permis să se descopere ramura de salcâm. Toată lumea se precipită şi înconjoară coşciugul. Se ridică cearşaful ce acoperă pe Hiram, - se apucă mâna acestuia şi se zgâlţâie un deget. Atunci se prefac că văd, cu mare spaimă, că degetul acesta se dezlipeşte de mână şi strigă toţi cu oroare: *Mac benac!*

Dar, sub acest caraghioslâc, se văd ieşind la iveală ideile talmudice de **ură** şi de **răzbunare.**

La gradul de Rose-Croix se reprezintă o parodie a *ultimei cine a* lui Iisus Hristos[419] - şi aşa mai departe.

---

[419] „în inscripţia pusă pe cruce, literele formând numele I.N.R.I. nu sunt decât iniţialele cuvintelor *Jisus Nazarineanul, Regele Iudeilor.* Adeptul Rose-Croix învaţă să o înlocuiască cu interpretarea următoare: Iisus din Nazaret condus de Rafael în Iudeea - tălmăcire care nu mai face din Hristos decât un ovrei ordinar, dus de un alt ovrei, Rafael, la Ierusalim, pentru a fi pedepsit pentru crimele sale. De teamă ca explicaţia aceasta să nu i se şteargă din minte - de teamă ca întreaga ură, cu care ea îi însufleţeşte contra lui Hristos să nu i se stingă în inimă - va trebui ca fără încetare să o aibă în spiritul său. Masonul Rose-Croix va zice

Mulţi profani, intrând în Francmasonerie şi supu-nându-se stupidelor şi ridiculelor *probe de iniţiere,* se simt ruşinaţi şi nu mai pun picioarele în vreo Lojă[420].

Dar Francmasoneria n-are *trebuinţă de asemenea indivizi* cu spirit independent.

Caraghioslâcul, aruncat cu profunzime peste organizarea acestei societăţi secrete, are drept scop să ascundă mai bine Puterea ocultă a lui Iuda şi, în acelaşi timp, să arate *gradul de răbdare şi de idioţie al masonului.*

De altfel, cei mai buni francmasoni nu sunt decât nişte dobitoace foarte limitate în ceea ce priveşte intelectul şi au, mai ales, o cultură foarte mărginită.

Într-adevăr, masonii „se recrutează, în mare parte, printre arhiviştii şi printre neizbutiţii carierelor liberale (medici fără clientelă - avocaţi fără procese -studenţi care nu-şi văd de treabă şi care prefera politica, şcoli - institutori şi profesori care caută, în afară de capacităţile lor profesionale, titluri la înaintare, etc.), printre funcţionari ambiţioşi, printre industriaşii, negustorii... şi prăvăliaşii de tot felul, cârciumari, birtaşi, băcani, cafegii, croitori, măcelari, etc. D. COPIN-ALBANCELLI, care i-a văzut de aproape, îi numeşte *ignoranţi* - şi această ignoranţă fundamentală îi face, mai ales, în stare să se *supună la cele mai detestabile influenţe".*[421]

Pe când autoritatea administrativă a Francmasone-

"Inri" când va întâlni un frate din gradul său. Cu acest cuvânt se va recunoaşte; el este lozinca ce distinge acest grad". (Barruel, *Memoires,* vezi Drumont I. cit., II, p. 328).

[420] Copin-Albancelli, I. cit.. 1, p. 178.

[421] Prache, *Petition contre le Franc-Magonnerie, a la Chambre des Dâputâs,* Paris, 1905, p. 394.

riei nu durează decât un an, *gradele sunt pentru toată viaţa*[422].

Dar ce e mai mult, ridicarea la grade provine, nu din *alegerea de jos,* ci din *selecţia de sus,* care e transmisă în Lojă, ca şi voinţele Puterii oculte, prin masonii de grade superioare[423].

Într-adevăr, francmasonii de grad inferior *sunt observaţi fără să bănuiască nimic,* în timp de mai mulţi ani[424], de către masonii de grade superioare şi nu sunt ridicaţi în rang, decât atunci când sunt judecaţi că sunt capabili de a transmite altora inspiraţiile directrice[425].

Dar cea *mai mare parte dintre francmasoni nu se suie dincolo de gradul de Maestru.*

Francmasoneria minte deci când îşi zice ei însăşi *egalitară* şi *democratică*[426].

Deasupra Francmasoneriei albastre - aceea a celor dintâi trei grade - şi deasupra Francmasoneriei gradelor superioare există o serie de societăţi internaţionale care constituie o a *treia Francmasonerie* invizibilă, cu adevărat secretă chiar pentru cele precedente[427]. Totuşi membrii acestei Masonerii invizibile fac în acelaşi timp parte din atelierele Masoneriei albastre şi din cele ale Masoneriei gradelor înalte[428]. Prin urmare, Francmasoneria, considerată în totalitate, este compusă din o *suprapunere de societăţi* şi fiecare din ele este secretă pentru cele ce se află sub dânsa. De sus până

---

[422] Copin Albancelii. I. cit, I, p. 222.

[423] Idem. I. cit, I, p. 220.

[424] Idem, I. cit, **I,** p 245

[425] Idem, I. cit, I, p. 243.

[426] Idem, I. cit, **I,** p. 239.

[427] Idem, I. cit I, P- 267.

[428] Idem, **I.** cit, I, p. 271-278

jos, ele lucrează unele asupra altora în acelaşi mod cum societăţile inferioare lucrează asupra lumii profane[429].

În capul Francmasoneriei, în vârful gradelor şi al asociaţiilor, se găseşte *un grup de oameni* care dirijează toată această colosală organizaţie. Acest consiliu superior este compus din *şefi necunoscuţi,* chiar de masoni având cele mai înalte grade; şi aceşti şefi necunoscuţi sunt, toţi, fiii *unui acelaşi neam* şi *adepţii unei aceleiaşi religii,* - adică Jidovii[430].

Iată ce scria, în 1862, un francmason protestant, din Berlin:

„Mai sunt şi alte Loji *compuse numai din jidovi* şi în care ne-ovreii nu pot pătrunde...

La Londra există două Loji ovreeşti, care n-au văzut niciodată vreun creştin trecându-le pragul...

La Roma se găseşte de asemenea o Lojă formată în totalitate de iudei.

Aici se află tribunalul suprem al Revoluţiei, unde se reunesc toate firele răscoalelor urzite în Lojile creştine. De aici sunt dirijate celelalte loji, prin *şefi secreţi;* astfel că cea mai mare parte dintre revoluţionarii creştini nu sunt decât nişte păpuşi oarbe, ***puse în mişcare de către jidani,*** prin mijlocul misterului"[431].

Aceasta este puterea ocultă supremă a Francmaso-

[429] Idem, I. cit, I, p. 202.

[430] Copin-Albancelli, I. cit, I, p. 272.

„Consiliul universal şi suprem, dar secret al Masoneriei, compus din nouă membri, trebuie să ţină în rezervă pentru reprezentanţii naţiei jidoveşti, un minimum de cinci locuri" (G. des Mousseaux, *Le Juif,* p. 359). Dar, probabil, Consiliul despre care vorbeşte acest autor nu constituie încă *autoritatea supremă* a Francmasoneriei.

[431] AChabauty, *Les Juifs nos maitres,* p. 132.

neriei, putere ce guvernează şi Statul jidovesc.

Vom mai adăuga că una din principalele ţinte ale acestei răufăcătoare asociaţii este de a se întinde *asupra întregului pământ şi* de a stabili astfel *Republica universală ovreiască,* prescrisă de Talmud.

În ochii masoneriei, „marea misiune a Franţei este de a prezida la organizaţia Republicii universale"[432], al cărei preşedinte va fi un fiu al lui Iuda[433].

De altfel, „Francmasoneria se forţează să prepare Statele-Unite nu numai din Europa, ci *din lumea întreagă"*[434].

Dar Francmasoneria are o mulţime de *apendice;* ea a creat un număr considerabil de asociaţii pe care le vom numi **sub-masonerii.**

Asemenea codiţe sunt, de exemplu, Ligile liberei cugetări (Libre-Pensee), acelea ale Drepturilor omului şi ale cetăţeanului, acelea ale învăţământului, Casele şcoalelor, Cercurile de studii, Societăţile de biblioteci, de conferinţe, de **Universităţi populare...** până şi sindicatele de lucrători[435].

Astfel, în 1891, la Congresul Lojilor din Miazăzi, s-a aflat că „libera-cugetare franceză numără 600 *grupuri,* a căror formaţie este datorată, în mare parte, Francmasoneriei"[436].

[432] *C. R Les travaux du Grand-Orient,* 16 Janvier au 29 Fevrier 1897, p. 10; vezi Prache, I. cit., p. 289.

[433] Trocasse, *L'Autriche juive,* p. 190.

[434] C. *R. du Conveni de* 1895, p. 209; vezi Prache, I. cit., p. 313.

[435] Copin-Albancelli, I. cit, II, p. 195.

[436] *Bull du Grand-Orient,* 1891. p. 602; vezi Prache, I. cit., p. 258.

La Conventul din 1900, F. Lecoq făcu declaraţia următoare: „Nu trebuie să uităm că, alături de Francmasonerie, mai sunt şi fiicele *Francmasoneriei:* Liga învăţământului, societăţile... **Universităţile populare"**[437]**.**

În 1894, Congresul masonic recomandă crearea de societăţi care să lucreze sub inspiraţia masonică, mascând totuşi masoneria: Acest mijloc ne va procura ocazia de a face să predomine ideile noastre pretutindeni, dacă avem talentul de a organiza aceste societăţi, *stând însă între culise"*[438].

Şi în 1908, raportorul unei comisii masonice zise, la rândul său, în Convent: „nu trebuie lăsat să se vadă, în aceasta operă, mâna Francmasoneriei"[439].

Prin urmare, întotdeauna şi în tot locul, făţărnicie, înşelăciune şi vicleşug[440].

Dar ce se face în Lojile masonice? începi - zice COPIN-ALBANCEIILI - prin a asculta predici şi, mai târziu, predici tu însuţi altora.

Aceste predici se desfăşoară, de obicei, pe două teme:

1. - Francmasoneria este o instituţie sublimă, sfântă şi sacră; ea este eterna începătoare a *tot ce se face bine şi mare în omenire.*

2. - Francmasoneria are un duşman, *creştinismul* şi în particular *catolicismul,* pe care trebuie *să-l urăşti* şi *să-l combaţi*[441]

---

[437] C. *R. du Convent de* 1900. p. 158-159; vezi Prache. I.cit, p. 263.

[438] Copin-Albancelli, I. cit., fi, p. 197.

[439] Idem, I. cit., n, p. 198.

[440] Idem.

[441] Idem. I. cit. I. p. 31-32.

Într-adevăr, acesta este *scopul esenţial* al acestei opere satanice. Şi noi ştim *că acelaşi scop îl urmăresc* şi *Talmudul* şi *Cahalul,* cu care Francmasoneria formează o triadă infernală.

Trebuie de asemenea să se ştie că **în Francmasonerie nu *se dau* şi *nu se primesc, niciodată,* ordine[442].**

Se lucrează numai prin sugestie[443].

Ceea ce se transmite este *starea de spirit* indispensabilă pentru realizarea planurilor Puterii oculte.

Astfel se poate citi în Revista masonică: „o somaţie oficială, venită din partea Francmasoneriei, este destinată să avorteze. Trebuie, din contră, să se întrebuinţeze *influenţele individuale,* ascunse însă cu îngrijire"[444]

Într-adevăr, într-o lojă te găseşti într-un mediu unde ţi se cântă mereu acelaşi cântec, care, mai curând sau mai târziu, sfârşeşte prin a te sugestiona.

Dacă, de exemplu, în timp de mai mulţi ani, la fiecare reunire, eşti obligat să asculţi mai mulţi oratori care nu vorbesc decât de pericolul clerical şi tună şi fulgeră asupra congregaţiilor, dacă în toate discuţiile şi conversaţiile între francmasoni ţi se demonstrează cu probe - bineînţeles mincinoase şi presărate cu anecdote piperate - imoralitatea popilor, ajungi după câtva timp să devii anticlerical, chiar dacă la început erai binevoitor sau cel puţin indiferent faţă de cler.

Legea iubirii. Acum, cunoscând *organizaţia* Francmasoneriei şi ştiind chiar care îi este *scopul,* să vedem *prin ce* această societate, care îşi zice **filantro-**

---

[442] Copin-Albancelli, **I.** cit., **II,** p. 63.

[443] Idem, **I.** cit., **II,** p. 66.

[444] Idem

pică, va înlocui *caritatea creştină,* pe care vrea să o nimicească, şi cum va răspunde la divinele cuvinte ale lui Hristos:

„Am flămânzit şi Mi-aţi dat de.am mâncat;

Am însetat şi Mi-aţi dat de am băut;

Străin am fost şi M-aţi primit;

Gol am fost şi M-aţi îmbrăcat;

Bolnav am fost şi M-aţi îngrijit;

În temniţă am fost şi aţi venit la Mine... Amin zic vouă, *de câte ori aţi făcut acestea unuia dintre aceşti fraţi ai mei mai mici,* **Mie Mi-aţi făcut"?**[445] ^

Dar să ascultăm pe DRUMONT care o să ne-o spună:

„Sărăcia - după F, Ragon - este lepra hidoasă a masoneriei".

„Nu introduceţi niciodată în Ordin decât oameni care pot să vă prezinte mâna, iar *nu să v-o întindă"* - adaugă F. Bemouville.

Pentru F. Bazot, „săracul, masonul care *întinde mâna,* este un geniu răufăcător care te chinuieşte pretutindeni şi în tot minutul. Nimic nu te poate sustrage să nu te plictisească şi obrăznicia lui nu cunoaşte nici margini nici obstacole. Îl găseşti când te scoli, în momentul afacerilor tale, la masă, când ieşi... Mai bine ar fi să întâlneşti o mână armată cu un pumnal; ai. putea cel puţin să opui curajul cuţitului asasin"[446] ;

Prin urmare, „ceea ce caracterizează masoneria, este un sentiment - necunoscut până la dânsa - un *sentiment cu adevărat diabolic:* **ura săraeului**"[447]. *Şi când te gândeşti că săracul este marele prieten al lui Dumnezeu.*

---

[445] Sf. Ap. şi Ev. Matei, c. XXV, v. 31-45.

[446] Drumont, I. cit, II, p. 336.

[447] Idem, I. cit, II, p. 337.

Francmasonul are, ca ovreiul, cultul *bogăţiei* adunată nu importă cum. Intraţi în orice Lojă şi „niciodată nu veţi auzi pe nimeni să ceară să se atingă de miliardele jidanilor"[448].

[448] Anumite societăţi masonice sunt francamente satanice. Iniţiaţii lor profesează cultul lui Lucifer, adorând pe acesta ca fiind adevăratul Dumnezeu. Ei sunt animaţi de o ură implacabilă în contra *Dumnezeului creştinilor,* pe Care, îl declară *înşelător.* Ei au chiar o formulă care le rezumă starea de spirit G... E... A.. A... I.. H... H... H... A.. D... M... M... M.." - ceea ce înseamnă: Glorie şi iubire lui Lucifer; ură, ură, ură, Dumnezeului blestemat, blestemat, blestemat.

Am putut constata, - zice Copin-Albancelli, că o asemenea asociaţie, - formată din bărbaţi şi din femei - este o adevărată şcoală de desfrânare, care întrece tot ce se poate închipui şi chiar asasinatul e adeseori practicat". (Copin-Albancelli, I. cil., I. p. 295). în ritualurile masonice există o legendă după care francmasonii ar descinde toţi din Hiram, constructorul Templului din Ierusalim şi din Balkis, regina din Sabba.

Aceştia ar fi, amândoi, urmaşii lui Cain, care în loc să fie fiul lui Adam şi al Evei ar fi fiul Evei şi al lui Eblis, îngerul de lumină, adică Lucifer. (Copin-Albancelli, I. cit, I, p.292).

EFECTELE

FRANCMASONERIEI

Acum să examinăm efectele Francmasoneriei, căci „la lucru vezi ce poate lucrătorul".

Cel dintâi şi cel mai important dintre aceste efecte a fost *Revoluţia franceză,* ale cărei dramatice evenimente sunt enigmatice pentru cine nu cunoaşte misterioasa origine.

Am spus, în alt loc[449], în ce a *constat această Revoluţie,* care poate fi considerată ca o dezlănţuire înspăimântătoare şi ca o ciocnire şi mai amară a *patimilor de proprietate* şi *de dominaţie.*

Aici ne vom mulţumi să punem mai întâi în evidenţă *rolul* ce l-a avut Francmasoneria ca *iniţiatoarea* şi *conducătoarea* acestui dezastru colosal şi să arătăm, în urmă, *scopul de căpetenie* al acestui cataclism social, care a fost dublu, adică:

1°. naturalizarea jidovilor;

2°. persecuţia creştinismului.

[449] Paulescu, *Instincte sociale,* etc. 1910, p. 159 (Sfetea, edit).

ROLUL FRANCMASONERIEI

CA INIŢIATOARE ŞI CA DIRECTOARE

A REVOLUŢIEI FRANCEZE

În 1776, ovreiul ADAM WEISHAUPT a creat în Bavaria, adică afară din Franţa, o sectă de francmasoni, numiţi *Iluminaţi,* care-şi propuneau între alte scopuri să distrugă *Catolicismul*[450] adică Creştinismul.

În 1782, el convocă, la Wilhelmsbad, un mare Congres al Francmasoneriei universale şi acolo, Lojile franceze, germane, engleze, italiene etc., se contopiră împreună.

În sfârşit, în 1785, acest jidov adună pe toţi francmasonii într-un Convent, ţinut la Frankfurt, şi aici *se hotărâră* **planurile Revoluţiei franceze,** care *trebuia să izbucnească patru ani mai târziu*[451].

„Tot în această reunire fură decise *omorul regelui Ludovic al* XVI-lea"[452]... *şi al reginei Maria-Antoaneta.*

„În Franţa, după propriile sale anuare[453], Francmasoneria ar data din 1725 - adică ar fi precedat cu 64 de ani Revoluţia - şi cei dintâi mari-maeştri ar fi fost doi

---

[450] **Drumont,** Leit. I. p. 265. Asociaţia ocultă a *Iluminaţilor* fu dizolvată, în 1786, înainte de Revoluţia franceză, de către guvernul bavarez, care confiscă multe documente infame şi le depuse în Arhivele Statului, unde se găsesc şi astăzi. (Barruel, *Memoires pour serviră l'histoire du Jacobinisme,* Hambourg, 1803).

[451] Drumont, I.. cit, 1, p. 276. o ***i***

[452] Vezi scrisoarea cardinalului **Mathieu,** Arhiepiscop de Besan-con, 7 aprilie 1875, citată de Drumont în la *France Juive,* I, p. 276.

[453] Annuaire *du Grand-Orient de France,* pour l'annee maconni-que, commencant le I-er mars. 1899.

englezi: lordul Derwentwater şi lordul Harnouester.

Apoi, ea fu prezidată de un mare senior francez, ducele d'Antin, pe urmă de un prinţ de sânge, Ludovic de Bourbon, conte de Glermont, în sfârşit, de la 1771 la 1793, de ducele de Chartres, care deveni mai târziu ducele d'Orleans"[454].

Ducele Philippe d'Orleans a fost deci Serenisimul Mare-Maestru al Masoneriei franceze, *înainte şi în timpul* Revoluţiei.

El avea legături intime cu ovreii *şi ştia că ei dirijează Francmasoneria*[455].

El plăti primele cheltuieli ale revoltei şi tot el, sub numele de *Philippe-Egalite,* sperând să poată escalada tronul, vota moartea vărului său, Louis XVI. În sfârşit, *devenit inutil sectei,* se urcă la rândul său pe eşafod.

---

[454] M. Talmeyr, *la Franc-masnnerie et la Revolution francaise,* 1904, p; 7 (Perrin edit.)

Motioie a descris ceremonia la care a trebuit să se supună Ducele Philippe d'Orleans, pentru ca să fie primit *cavaler Kadoş.* „Louis-Philippe-Joseph fu introdus de cinci francmasoni numiţi Fraţi într-o sală întunecoasă.

în fundul acestei săli era reprezentată o peşteră care conţinea nişte oseminte luminate de o candelă de mormânt. într-un colţ al sălii era pus un manechin înveşmântat cu toate podoabele regalităţii...

Ducele d'Orleans fu înarmat cu un pumnal şi i se ordonă să-l înfigă în păpuşa încoronată, ceea ce dânsul execută... I se mai dădu porunca să taie capul acestei figuri, să-l ţină ridicat cu mâna dreaptă şi să păstreze pumnalul în mâna stângă - ceea ce dânsul şi făcu. Atunci i se spuse că osemintele ce vedea în peşteră erau ale lui Jacques de Molay, Mare-Maestru al Ordinului Templierilor şi că omul, al cărui cap însângerat îl ţinea în mâna dreaptă era Philippe le Bel, regele Franţei", adică strămoşul său. **(Montioie,** *Histoire de la conjuration du duc d'Orleans,* vezi Drumont, I. cit. I, p. 279).

[455] Drumont, I, cit p. 281

Alături de acest mizerabil ambiţios, *cei mai mari seniori din Franţa*[456] - ducele de la Rochefoucauld prinţul de Broglie, ducele de Biron, contele d'Aumont,... de Choiseul, de Noailles, de Praslin, de Castellane etc., ca şi o *bună parte din* **înaltul cler,** se înregimentară în Loji şi împinseră din toate puterile la roţile Revoluţiei - sărmani naivi care, mai toţi, au plătit cu capul neghiobia lor.

Inspiratorii oculţi ai Masoneriei, printr-o spirituală ironie, botezaseră o Lojă din Versailles, exclusiv recrutată din aristocraţie, cu numele Saint-Jean de la Candeur. Trebuia - zice DRUMONT - o doză enormă de candoare acestor mari seniori *pentru ca să conspire contra lor înşişi* [457] .

Dar, *în aceleaşi Loji* se întâlnesc, de asemenea, toţi oamenii care au luat o parte activă la Revoluţie.

„Astfel, în „Loja *Nouă surori"* frecventează Con-dorcet, *Mirabeau,* Brissot, Bailly, Camille Desmoulins, Fourcroy, *Danton,,..* în alte Loji găsim pe Lafayette, pe Fauchet, Sieyes... Chabot, Peuon, Barnave,... pe *Marat*[458]*, pe Saint-Just, pe Robespieire... "*[459].

De altfel, mai mulţi istorici, ca „Barruel, Eckert,

---

[456] M.Talmeyr, I. cit. p. 63

[457] Drumont, **I.** cit. I. p. 276-277.

[458] *Marat este* ovrei. Adevăratul său nume este Mara. Familia sa a fost gonită din Spania; ea s-a refugiat în Sardinia, apoi în Elveţia şi, neputând să se mărturisească pe faţă *jidovească,* s-a făcut protestantă.

Cu lepra care-l roade, cu murdăria în care trăieşte, cu *ura neîmpăcată ce o arată societăţii creştine,* el este în adevăr un Maran (ovrei spaniol), care răspunde rugurilor din Spania, prin guillotina din Franţa (Drumont, I. cit, I, p. 298).

[459] M. Talmeyr, I. cit, p. 35-36; vezi şi Copin-Albancelli, I. cit, I, p.

316:

Deschamps, Claudio Janet... au probat *ca francmasonii populau adunările de la* 1789 *la* 1799"[460].

Ceva mai mult

„La început, Lojile nu-şi asociau decât numai oameni de un *oarecare rang,* adică nobili, ecleziastici, scriitori, negustori,... uneori ajungeau chiar până la mici burghezi, dar nu descindeau mai jos. ,

Deodată, în 1787, îşi afiliară hamali, plutaşi, haimanale de tot soiul, hoţi de stradă sau briganzi de drumul mare, asasini şi răufăcători de meserie. De asemenea, primiră în masă o mulţime de soldaţi[461].

S-ar putea obiecta că Lojile francmasone au *fost închise* încă de la începutul Revoluţiei[462].

Lucrul acesta e adevărat.

Dar, ele *au fost înlocuite prin* **Cluburi**[463]**,** pe care Jacobinii - adică francmasonii, le-au deschis atunci în toată Franţa.

înainte de Revoluţie, „în Franţa numai, tabloul corespondenţei Marelui-Maestru al masoneriei, ducele Philippe d'Orleans, nu ne arată mai puţin de 282 oraşe, *având fiecare Loji regulate.*

în Paris, se numărau 81,... 16 în Lyon,... 7 în Bordeaux,... 5 în Nantes,... 6 în Marseille,... 10 în

---

[460] Copin-Albancelli, I. cit, I, p. 315.

[461] M. Talmeyr, I. cit, p. 38

[462] Copin-Albancelli, I. cit., I, p. 311. ;.'

[463] Idem, I. cit, I, p. 313. De altfel, *închiderea Lojilor* nu incomodează câtuşi de puţin pe un autor francmason, F. Schaffer, care publică în *Bulletin magonnique de la Loge Symbolique Ecossaise,* un studiu unde arată *că principalele Loji* din Paris, *dispărând în timpul Revoluţiei, se transformară în cluburi.* Astfel, de exemplu, Clubul „Amis de la Verite", deschis la 15 oct. 1790, la Palais Royal, nu era decât o *veche Lojă* (Copin-Albancelli, I. cit, LI, p. 334).

Montpellier,... 10 în Toulouse..."[464].

Or, zice TALMEYR, *Clubul Jacobinilor,* cu clubul său central din Paris şi cu cluburile corespunzătoare din provincie, **constituie Francmasoneria ea însăşi** cu *cele* 282 *oraşe ale sale federate în loji"*[465].

De altfel, *„clubul Jacobinilor reproduce* în mod riguros *Francmasoneria* în ceea ce priveşte statutele, regulamentele, obiceiurile, precum şi anumite particularităţi de vocabular. Acelaşi mod de admisie, aceeaşi organizare interioară, aceleaşi ramificaţii exterioare, aceleaşi angajamente impuse şi luate, acelaşi sistem mecanic de transmisie de ordine şi de lozinci"[466].

Iată ce zice despre aceste *cluburi,* TAINE, istoricul Revoluţiei, care totuşi vorbeşte relativ puţin de ele, impunându-şi *să nu numească Francmasoneria. ,*

„În primele şase luni din 1790, orice oraş mare îşi are *clubul său...* Dar, mai ales, după sărbătoarea Federaţiei, aceste societăţi se înmulţesc". în timpul acestei sărbători, sectarii capitalei sau ai marilor cetăţi „au primit şi îndoctrinat pe semenii lor", sosiţi din oraşele mici şi din târguri. Aceştia au luat cu ei „instrucţii şi direcţii; li s-a spus la ce serveşte un club, cum îl formezi şi, din toate părţile, societăţi asemenea se stabilesc pe acelaşi plan, cu acelaşi scop, sub acelaşi nume"[467].

„După căderea tronului... *sunt aproape atâtea cluburi câte comune, adică* 26.000.[468]

Aceste cluburi au o organizare puternică. Ele au la

---

[464] Barruel, *Memoires pour servir* a *l'histoire du Jacobinisme,* T. V. c. XI, Hambourg, 1803; citat de M. Talmeyr in *La Francma-connerie et la Revolution frangaise,* p. 34.

[465] M. Talmeyr, I. cit., p. 39.

[466] Idem, I. cit, p. 40.

[467] Taine, *Les Origines de la France contemporaine,* III, p. 45.

[468] *Ibidem,* l. cit, p. 46.

Paris un centru *de reunire* şi un stat major „în clubul Amis de la Constitution"[469], căruia provincia îi *împrumută statutele, regulamentul, spiritul* şi care devine societatea *mamă, toate* celelalte - *fiind fiicele* ei adoptive"[470].

Cu modul acesta s-a format „o vastă asociaţie, ale cărei lăstare multiplicate *au invadat tot teritoriul şi care acoperă,* pe cel mai puţin însemnat dintre aderenţii ei, cu atotputernica sa protecţie. În schimb, fiecare club afiliat se supune *lozincii* ce-i este expediată din Paris"[471].

Şi asociaţia *„îşi întinde ramurile în tot regatul şi* chiar în străinătate"[472].

Dar „totul se petrece sub secretul cel mai inviolabil"[473].

Este „o *operă de tenebre*. Şefii ei înşişi o numesc *Sabat"[474]*.

Aceste cluburi *„înrolează bandiţi în serviciul lor*. Se răspândeşte zvonul că în cutare zi va fi o mare răscoală, cu asasinate şi jaf important, precedată de o distribuţie de bani, de către şefi subalterni, pentru *oameni-siguri[475]* şi, după aceste anunţuri, briganzii se adună din treizeci sau patruzeci leghe împrejur"[476].

Sunt plătiţi „12 franci pe zi... Cât pentru bani, îi iau de *la ducele d'Orleans* - şi-i iau din belşug, căci la moartea acestuia, *din* 114 *milioane* avere, s-au găsit 74

---

[469] Idem, p. 55.

[470] Idem, p. 56

[471] Idem, p. 57.

[472] Articol al lui Malet-Dupan. - citat de Taine, l. cit. III. p. 121.

[473] Taine, l. cit, III, p. 55.

[474] Idem, p. 58.

[475] Agitatorii au ca lozincă: *Eşti sigur?* şi ca răspuns: *un om sigur"* (Taine, l. cit, III, p.60).

[476] Taine, l. cit, III, p. 59.

milioane datorii"[477].

Dacă TAINE evită chiar să pronunţe numele de Francmasonerie, doi scriitori, COCHIN şi CHARPENTIER, studiind de curând campania electorală din 1789, în provincia Bourgogne (după actele arhivelor municipale şi naţionale), au găsit urme *neîndoielnice* ale acţiunii Francmasoneriei şi au descoperit chiar, în documentele ce au avut în mâini, întrebuinţarea *jargonului masonic,* astăzi bine cunoscut[478]. Şi dânşii conchid:

„Nu există nici o singură mişcare, zisă populară, de la 1787 la 1795, care să fi fost în *realitate populară*. Toate au fost hotărâte, organizate, determinate în amănunte de către *şefii unei societăţi secrete, Francmasoneria* - care au lucrat în acelaşi timp şi în acelaşi mod, făcând să se execute peste tot aceeaşi lozincă"[479].

Louis BLANC - francmason şi chiar *revoluţionar* -semnalează şi dânsul partea luată de masonerie la Revoluţie.

„În ajunul Revoluţiei, Francmasoneria luase o *dezvoltare imensă*. Răspândită în toată Europa... ea agita pe ascuns Franţa şi prezenta imaginea unei asociaţii fundată pe principii contrarii celor societăţii civile...

Cum cele trei grade (ucenic, soţ, maestru) ale masoneriei ordinare cuprindeau un mare număr de oameni *opuşi,* prin stare şi prin opinii, *la orice proiect de subversie socială,* novatorii multiplicară gradele scării mistice ce trebuia suită; ei creară *sub-loji,* rezervate sufletelor ardente... sanctuare tenebroase ale căror

---

[477] Idem, p. 60. "

[478] Augusfin Cochin et Cb, Charpentier. La campagne electorale de 1789, en Bourgogne. *Action frangaise,* Novembre, 1904; vezi Copin-Albancelli. I. cit, **I.** p. 317.

[479] Idem, I. cit; v. Copin-Albancelli, I. cit, I, p. 320.

porţi nu se deschideau adeptului, decât după o serie de încercări, calculate astfel ca să se poată constata progresul educaţiei sale revoluţionare.

Francmasoneria atrase... pe ducele d'Orleans, viitorul amic al lui Danton - pe acest *Philippe-Egalite,* atât de celebru în fastele Revoluţiei - căruia *îi deveni mai târziu suspect şi care-l ucise...*

Acesta primi *Marea-măiestrie,* îndată ce-i fu oferită şi, în anul următor (1772), Masoneria din Franţa,... se strânse sub o direcţie centrală şi regulată, constitui Ordinul pe baze cu totul democratice şi luă numele de Mare-Orient. Aici fu punctul central al corespondenţei generale a Lojilor; aici se reuniră deputaţii oraşelor îmbrăţişate de mişcarea *ocultă;* de aici porniră instrucţii, pe care un *cifraj special* sau un *limbaj enigmatic* le ascundeau privirilor duşmane, astfel ca nimeni să nu le pătrundă sensul.

Din acel moment, *Masoneria îşi deschise porţile înaintea oamenilor pe care îi vom regăsi în mijlocul învălmăşelii revoluţionare„*[480].

Dar nu este încă totul.

„În tot timpul răscoalei, zice BARRUEL, fie la Hotel-de-Ville, fie la Carmes (unde a avut loc un masacru de preoţi creştini), adevăratul mijloc de a fraterniza cu briganzii erau *semnele masonice.* în chiar momentul măcelului *gâzii dădeau mâna,* ca francmasonii, acelora dintre simplii spectatori care îi apropiau[481].

În plus, mai toţi termenii întrebuinţaţi în timpul Revoluţiei ca: „Adunarea naţională", „Convenţie" (de la Convent), „a declara pe cineva suspect", „a declara

---

[480] Louis Blanc, *Histoire de la Revolution francaise;* vezi Copin-Albancelli, **I.** cit., I, p. 306-311.

[481] Barruel, *Memoires* etc, T. V, c. XII; vezi M. Talmeyr, I. cit, p. 53.

patria în pericol" , etc, până şi faimoasa deviză republicană *„Libertate, Egalitate, Fraternitate"*[483] sunt nişte expresii pur *masonice.*

SCOPURILE REVOLUŢIEI FRANCEZE

1. Introducerea jidanilor în Franţa şi naturalizarea lor.

Acum, cunoscând rolul pe care Francmasoneria l-a jucat în *producerea* şi *conducerea* Marii Revoluţii, să amintim cititorului că ovreii - goniţi din Franţa în 1394 - *nu s-au întors îndărăt* decât *în 1791, când Constituanta le-a deschis larg fruntariile.*

Dar aceasta n-a fost îndeajuns fiilor lui Iuda. Ei au voit să pună mâna şi pe *drepturile de cetăţenie,* jinduite cu mare dor.

Cum însă jidovii, *prin ei înşişi,* ar fi fost neputincioşi să ajungă la realizarea unui asemenea scop, au recurs la *Francmasonerie* - creată de ei tocmai pentru acest scop - şi această formidabilă societate ocultă le-a permis să facă **să lucreze francezii** *„la reconstruirea Templului lui Solomon".*

Şi, într-adevăr, *francmasonii din Constituantă* luptară timp de patru ani, pentru ca jidanii sosiţi de ieri, să capete aceleaşi drepturi civile şi politice ca şi

---

[482]M, Talmeyr, I. cit, p. 8 şi 9.

[483] *Francmasoneria* are drept deviză: *Libertate, Egalitate, Fraternitate",* în *Constitution du Grand-Orient de France;* vezi Bide-gain, I. cit. p. 11.

francezii.

Ei *reîncepură de paisprezece ori atacul* şi sfârşiră, **a cincisprezecea oară,** prin a-şi ajunge scopul - la 29 septembrie 1791, chiar *în ajunul dizolvării Consti-tuantei*[484].

Faimoasa Carte a *Drepturilor omului* apare, celor ce o privesc mai de aproape, ca fiind inventată ca să disimuleze o *alta* pe care voiau să o impună lumii, fără să o formuleze, **Cartea Drepturilor Jidovului[485].**

2. Suprimarea creştinismului

Vom insista acum asupra unui *al doilea scop* pe care l-a avut Francmasoneria în timpul Marii Revoluţii **- scop capital** pentru neamul talmudic, adică: **nimicirea creştinismului,** scop pe care a început să-l pună în practică, chiar înaintea izbucnirii acestei teribile furtuni.

Într-adevăr, francmasonii avură dibăcia diavolească să se scape mai întâi de singurul duşman de care aveau serios teamă, adică de *iezuiţi!*

„Fără desfiinţarea *prealabilă* a *iezuiţilor,* **Revoluţia franceză ar fi fort imposibilă",** zice RABAUD SAINT-ETIENNE, protestant şi revoluţionar[486].

Suprimarea iezuiţilor a fost, într-adevăr, un *capo d'opera de perfidie* din partea Francmasoneriei.

Aceşti călugări se găseau în drumul său şi o împiedicau să înainteze. Ei erau nişte creştini - nu numai buni şi caritabili - dar inteligenţi, instruiţi, crescuţi într-o disciplină rigidă, capabili să opună o rezistenţă invincibilă francmasonilor şi chiar să demaşte mano-

---

[484] Copin-Albancelli, I. cit., I, p. 356 şi 363.

[485] *Ibidem,* p. 430.

[486] Drumont, I. cit, **I,** p. 266.

perele oculte ale acestora, ceea ce, în momentul acela, ar fi avut ca rezultat înlăturarea definitiv a scopului, la care jidanii ţineau atât de mult să ajungă.

Masonii începură deci să răspândească, cu profunzime, ***minciuni şi calomnii*** **atât de infame** asupra acestor bravi soldaţi ai lui Hristos, că şi astăzi în toată Europa şi chiar la noi, în România - *numele de iezuit este odios* şi echivalează *cu acela de viclean mârşav*.

„Concertul de acuzări şi de calomnii azvârlite în contra iezuiţilor în această epocă, **are ceva înspăimântător",** scrie chiar un istoric protestant[487].

Apoi, când ceasul păru sosit pentru a-şi executa planul conceput în întuneric, francmasonii recurseră la violenţă, unită cu ipocrizia.

Prima lovitură fu dată în Portugalia. În aceeaşi zi, mănăstirile iezuiţilor fură înconjurate de trupe şi aceşti părinţi fură aruncaţi în închisoare, sub inculpaţia de conspiraţie.

Puţin timp după aceea veni şi rândul Franţei, care fu succesiv urmată de Spania şi de Austria.

În Spania şi în imensele colonii ce le poseda pe atunci, Compania lui Iisus fu nimicită printr-un mijloc şi mai infam. Francmasoneria fabrică o scrisoare falsă, pe care o prezentă ca venită din partea iezuiţilor. În această scrisoare se vorbeşte de nişte documente, din care ar rezulta că naşterea regelui nu fusese legitimă şi că, prin urmare, acesta n-avusese nici un drept asupra tronului pe care-l uzurpase. O asemenea invenţie absurdă făcu o aşa de mare impresie asupra prea credulului monarh, că imediat el ordonă expulzarea a 6.000 de iezuiţi.

În urmă, francmasonii atacară direct *catolicismul,*

---

[487]**Sismondi,** *Histoire de France,* **T.** XXIX, p. 231.

cu toată ardoarea ce o poate da un monstruos fanatism.

Vom urma, şi aici, pe marele istoric TAINE, care descrie *persecuţia religioasă a Revoluţiei,* vorbind de *Constituţia civilă a clerului.*

Una din trăsăturile caracteristice, cele mai marcante ale *Revoluţiei* a fost o groaznică **persecuţie religioasă.**

Această persecuţie - expresia unei *uri implacabile în contra creştinismului* - a lovit nu numai în clerul înalt, care altădată se bucura de privilegii, dar a izbit şi în *toţi preoţii* şi în *toţi credincioşii,* adică în *imensa majoritate a poporului francez.*

Jacobinii începură prin a închide, a dărâma, a incendia bisericile, a le jefui tezaurele, a profana vasele şi alte obiecte sacre[488].

Dar toate astea nu le-au fost de-ajuns.

După ce au *confiscat bunurile ecleziastice* şi, prin aceasta, *au suprimat* „cultul, cercetările ştiinţifice, *învăţământul* superior şi primar, *asistenţa săracilor,* îngrijirea bolnavilor[489],... a infirmilor, a femeilor lăuze, educaţia orfanilor şi a copiilor găsiţi... *Adunarea stabili* Constituţia civilă a Clerului[490].

Or, această Constituţie tinde, nici mai mult nici mai puţin, *să facă „Biserica Franţei schismatică "*[491].

Papa nu vă mai avea, de acum înainte, să confirme episcopii sau preoţii.

„Poporul alege miniştrii Bisericii. Episcopul e nu-

---

[488] Lâ Dijon se văd principalii Iacobini „traversând oraşul, fiecare cu câte un potir la subţioară. Este paharul lor de băut; oricine este ţinut să aducă pe al său la cârciuma Montagne". (Taine, I. cit, IV. p. 341).

[489] Taine, I. cit, II, p. 214.

[490] Idem, I. cit, II, p. 229.

[491] Idem, I. cit, II, p. 234.

mit de către alegătorii departamentului, preotul, de către alegătorii districtului, şi, prin o agravare extraordinară, *aceşti alegători nu sunt nici măcar ţinuţi să aparţină comuniunii sale.*

Puţin importă ca adunarea electorală să conţină o proporţie notabilă de *calvinisti* de *luterani* şi de *ovrei,* sau că majoritatea sa furnizată de *club* să fie pe faţă *ostil catolicismului* şi chiar creştinismului. Ea va alege pe episcop sau pe preot"[492].

„La toate aste noutăţi clerul trebuie să subscrie, nu numai prin o supunere pasivă, dar chiar printr-un jurământ solemn".[493]

Ca sancţiune, „toţi ecleziasticii care refuză jurământul cerut, sunt *destituiţi* şi declaraţi «refractari»... *suspecţi de revoltă* în contra legii şi de rele intenţii în contra patriei"[494].

Dar, „împreună cu clerul, legea atinge şi pe laici, *toţi cetăţenii care refuză jurământul impus* pierd dreptul de vot, sunt revocaţi din funcţii şi sunt declaraţi incapabili de orice oficiu public. Prin urmare, prin această drăcească dispoziţie, catolicii sunt excluşi de la alegeri şi mai ales de la *alegerile ecleziastice;* de unde rezultă că, *cu cât eşti mai credincios, cu atât mai puţin iei parte la alegerea preotului "*[495].

„O sută treizeci şi patru de *arhiepiscopi* şi de *episcopi* refuză jurământul în jurul acestui stat major, se adună marea majoritate a *preoţilor"*[496].

În consecinţă, „din 70.000 de preoţi, 46.000 *sunt*

---

[492] Idem, **I.** cit, II, p. 235.

[493] Idem.

[494] Idem, **I.** cit, II, p. 241.

[495] Idem. **I.** cit, II. p. 237.

[496] Idem.

destituiţi"[497], apoi goniţi, închişi, exilaţi, împuşcaţi, înecaţi, ghilotinaţi, masacraţi.

„Continuarea slujbei de preoţie a devenit o ruşine şi chiar o *crimă"*[498], zic jacobinii la tribuna Convenţiei.

Dar, furia acestor revoluţionari blestemaţi se răsfrânge şi asupra tuturor *ortodocşilor* zeloşi şi mai ales a tuturor femeilor din clasa de mijloc şi din cea de jos", „Li se dă o poreclă, ca şi nobililor - adică li se zice *fanatici* ceea ce echivalează cu *aristocraţi,* căci aceste două nume indică duşmani publici ce sunt puşi în afară de lege"[499].

„Porunca este de a împiedica cultul public sau privat"[500] cu orice preţ.

„Se omoară femei pentru că au asistat la liturghie".

Pedeapsă cu moartea contra celui ce primeşte un preot"[501]

„Război Duminicii şi vechiului calendar..., prăznuirea obligatorie a *celei de a zecea zi,* sub pedeapsă de amendă şi de închisoare"[502].

Persecuţia meschină şi ridiculă, dacă n-ar fi fost odioasă, „se continuă chiar până la *masă".* Un decret al Directoriului „schimbă zilele de târg pentru ca *credincioşii să nu mai poată cumpăra peşte în zilele de post[503].*

„Nimic nu ţine jacobinilor pe suflet ca acest *război în contra catolicismului;* nici un articol din programul

---

[497] Idem, I. cit, II, p. 238.

[498] Idem. I. cit. IV, p. 85.

[499] Idem, I. cit., II. p. 439.

[500] Taine, I. cit, II, p. 442.

[501] Idem, I. cit. IV, p. 85.

[502] Idem, I. cit, IV, p. 600.

[503] Idem, I. cit, IV, p. 89.

lor nu va fi executat cu atâta insistenţă şi încăpăţânare"[504].

Într-adevăr, ei urmăresc până la capăt planul talmudic de „a extirpa creştinismul"[505].

PERIPEŢIILE
PRIN CARE A TRECUT FRANCMASONERIA, DE LA REVOLUŢIA FRANCEZĂ PÂNĂ ASTĂZI

După 1793, Francmasoneria fu oprită de propriile-i excese, adepţii ei întorcând turbarea sângeroasă contra lor înşişi şi puţin după aceea un general victorios, BONAPARTE, putu să-i smulgă din gheare Franţa, care era aproape sugrumată.

Francmasoneria, adică jidănimea, mai întâi susţinu pe acest general. Dar îl răsturnă îndată ce, fiind împărat, el deveni jenant pentru Israil.

Iată, de altfel, ce zice în această privinţă ovreiul BERNARD LAZARE:

Încă din timpul Revoluţiei *Jidovul* şi burghezul merseră împreună; împreună ei susţinură pe Napoleon, în momentul când *dictatura deveni necesară* pentru a apăra privilegiile (adică hoţiile) cucerite de către *Al-treilea-Stat.*

Când tirania imperială deveni prea grea şi prea opresivă pentru *capitalism, burghezul şi jidanul,* uniţi, pregătiră căderea Imperiului, prin *acapararea mijloacelor de viaţă,* în momentul campaniei din Rusia şi

---

[504] Idem.

[505] Idem, I. cit, IV, p. 599.

contribuiră la dezastrul final, provocând scăderea rentei şi *cumpărând* trădarea *mareşalilor"*[506].

Apoi, Francmasoneria trebui să se prosterne din nou, prin îngenuncheri ipocrite, în faţa *monarhiei regale înviate* şi să afirme, cu jurământ, „respectul său pentru orice credinţă religioasă"[507].

În acelaşi timp, adaugă **Bernard Lazare**, „ovreii se arătară cei mai siguri aliaţi ai burgheziei, cu atât mai mult că *lucrând pentru* ea, **lucrau pentru ei înşişi** şi în toată Europa *ei fură în primul rând în* **mişcarea liberală** care, de la 1815 la 1848, se forţă să stabilească dominaţia capitalismului burghez"[508], adică *jidovesc.*

Revoluţia din 1848. După o preparare ascunsă de o jumătate de veac, în 1848 masoneria recuceri din nou puterea în Franţa. Guvernul provizoriu revoluţionar fu masonic. *Din unsprezece membri,* **nouă erau francmasoni[509].**

Această revoluţie din 1848 fu, de altfel *peste tot,* opera Francmasoneriei jidoveşti.

Iată ce scrie un om de stat german, în decembrie 1865 lui G. **Des Mousseaux:**

„Ovreii sunt foarte activi ca să ruineze fundamentele societăţii noastre şi să prepare *răscoale...*

De la recrudescenţa revoluţionară din 1848 m-am găsit în relaţie cu un *jidan care,* din *vanitate,* trăda secretul societăţilor oculte cărora era asociat şi *mă avertiza, cu opt sau zece zile înainte,* **de toate revoluţiile** care trebuiau să izbucnească într-un

---

[506] B. Lazare, *L'Antisemitisme,* p. 224-225.

[507] Copin-Albancelli, l. cit., I, p. 366.

[508] B. Lazare, l. cit., p. 226.

[509] Copin-Albancelli, l. cit., **I,** p. 379.

punct oarecare al Europei...

Lui îi datorez convingerea neclintită că toate *aceste mari mişcări ale popoarelor oprimate* (?) sunt *combinate de o jumătate* ***de duzină*** *de indivizi,* care dau ordine societăţilor secrete din Europa întreagă.

Pământul este burduşit sub picioarele noastre şi jidovii *dau un larg contingent acestor săpători de mine "*[510].

Iată, de altfel, ce spune un ovrei, care nu e mai puţin vanitos decât acela despre care fu acum vorba:

Jidovii nu fură străini marii mişcări ce zgudui toată Europa în 1848; în unele ţări, mai ales în Germania, ei *ajutară să o prepare...* Ei fură de asemenea *printre cei dintâi care au* beneficiat de dânsa"[511].

Acelaşi scriitor adaugă: *„Ovreii fură,* la această epocă, *printre cei mai activi propagandişti.* îi găsim amestecaţi în mişcarea Tinerei Germanii; ei fură în mare număr *în societăţile secrete care* formară armata luptătoare revoluţionară, în **lojile masonice,** adică în grupurile Carbonariei, în înalta-vânzare romană, *peste tot,* în Franţa, în Germania, în Elveţia, în Austria, în Italia"[512].

Şi într-adevăr, după cum am arătat mai sus, Francmasoneria *tulbură din nou Europa,* pentru ca **jidanii să poată dobândi, peste tot, drepturi de cetate.**

Astfel „în Austria,... israiliţii deveniră cetăţeni în 1848"[513].

„La aceeaşi epocă, emanciparea lor fu efectuată în

---

[510] G. des Mousseaux, *Le Juif,* c. X, p. 368-369.

[511] B. Lazare, I. cit., p. 205.

[512] B. Lazare, I. cit, p. 342-343.

[513] Idem, I. cit, p. 204.

Germania, în Grecia, în Suedia, în Danemarca"[514].

În Englitera... tocmai în 1860, ei fură complet asimilaţi[515] cu ceilalţi cetăţeni englezi"[516].

în Ungaria, legea ce naturaliza pe ovrei fu votată în 1867"[517].

În 1870, căderea puterii temporare a Papilor făcu să dispară ultimul ghetto occidental"[518].

Singure *Rusia* şi *România* rezistară, până astăzi, mişcărilor *liberaliste* şi *revoluţionare* - adică francmasonice sau, mai bine zis, *jidoveşti.*

Dar în Franţa, în 1848, Adunarea naţională refuză să semneze ideile Guvernului masonic.

Atunci Francmasoneria legă cu **Louis Napoleon** intrigi care duseră la al doilea imperiu[519].

Noul împărat - refuzând după câtva timp să execute planul masonic în ceea ce priveşte religia[520] - văzu ridicându-se contra lui toate forţele Puterii oculte. Astfel, Francmasoneria se opuse la reorganizarea armatei[521] şi, puţin după aceea, imperiul se dărâmă, strivit de Germania - unde această societate secretă predicase patriotismul, pe când în Franţa ea înălţase pacifismul până în slava cerului[522].

Francmasoneria franceză ajunse, astfel, să pună mâna din nou pe putere, în 1870. Dar, se înnămoli în

---

[514] Idem.

[515] Idem.

[516] Idem.

[517] Idem. '

[518] Idem.

[519] Copin-Albancelli, I. cit, I, p. 381.

[520] Idem, I. cit, I, p. 387.

[521] Ch. Goyau. *Eidee de Patrie et l'Humanitarisme.* v. Copin-Albancelli, 1. cit, I, p. 387.

[522] Copin-Albancelli, I. cit, I, p. 388.

aventura **Comunei din Paris**[523] - după cum se afundase, un secol mai înainte, în jafurile şi masacrele *Teroarei.*

Revoluţia începută, avortă şi fu respinsă.

Curând însă după aceea, în 1871, ea ştiu să profite de divizarea francezilor în partide regaliste, bonapartiste etc. şi reuşi să instaleze Republica, sub care Franţa fu complet şi definitiv robită Puterii oculte a jidanilor[524].

TREI SISTEME SOCIALE DERIVATE DIN FRANCMASONERIA JIDOVEASCĂ

Ovreii au creat Francmasoneria, cu ajutorul căreia au zămislit Revoluţia franceză.

Profitând de dezlănţuirea acestei teribile furtuni, ei au ajuns, pentru un moment, să distrugă autoritatea monarhică, să pună mâna pe toate bogăţiile ţării şi să vatăme serios grandiosul edificiu al Bisericii catolice.

În acelaşi timp, ei reuşiră, nu numai să pătrundă în masă în Franţa, dar chiar să dobândească acolo drepturi de cetăţenie.

Totuşi, evenimentele se întoarseră, fără voia lor, astfel că dominaţia le scăpă din gheare, că proprietatea nu intră toată în buzunarele lor şi că Biserica creştină se ridică din nou în picioare.

---

[523] Este de remarcat faptul că, în timpul *Comunei,* s-au jefuit şi incendiat palate, ministere şi case particulare ale creştinilor, dar nu s-a *atins nimeni de vreo proprietate jidănească.* Astfel, nu s-a pus foc nici măcar la una din cele 150 clădiri ce aparţin familiei Rotschild. **(Drumont,** I. cit, I, p. 405).

[524] Copin-Albancelli, I. cit., I, p. 389-390.

Visul talmudic era deci compromis.

Israil nu ajunsese - cum sperase el - nici stăpânul omenirii, nici proprietarul pământului şi nici nu izbutise să sugrume pe duşmanul său de moarte, *creştinismul.*

Îi veni atunci în minte, lui Iuda, o idee mai mult decât infernală, adică *să facă să lucreze* **toate naţiile** *la propria lor ruină şi la propria lor nimicire.*

Şi iată cum:

Omenirea, care de douăzeci de veacuri a primit o *educaţie creştină* şi care a ajuns la o dezvoltare intelectuală şi materială nemaipomenită până acum, simte trebuinţa să posede o *formulă politico-economică,* potrivită *moralei eterne a lui Hristos* şi, în acelaşi timp, care să se adapteze la nevoile actuale, adică la realizarea **necesităţilor ei instinctive,** *de dominaţie şi de proprietate.* De aceea, mulţi oameni de valoare au căutat şi caută încă, cu sârguinţă, un asemenea model.

Dar jidovii s-au grăbit să le-o ia înainte şi au reuşit astfel să devieze *mersul progresiv al lumii,* **în profitul Cahalului lor.**

Ei inventară deci, unul după altul, *două sisteme sociale,* politico-economice (dominaţi & proprietate) şi anume: un **Fals-liberalism** şi un **Pseudo-Socialism,** zis **Marxism** după numele autorului, ovreiul K. MARX. Acestor două sisteme se alipi un al treilea, **Anarhismul,** care le constituie un fel de coadă veninoasă.

Într-o altă publicaţie[525] am arătat în ce consistă aceste sisteme jidoveşti. Nu vom mai reveni deci asupra întocmirii lor şi ne vom mulţumi să aducem aici *mărturisirile câtorva ovrei,* ce vin să sprijine spusele noastre.

---

[525]**Paulescu,** *Instincte sociale, Patimi şi Conflicte* etc, p. 201 şi următoarele.

I. Liberalismul jidovesc

Acest fals liberalism derivă din Francmasonerie şi se adresează burgheziei. El a fost adoptat de *toate guvernele* care sunt, mai mult sau mai puţin, masonice.

Adepţii acestui sistem, pe care îi vom numi *libera-lişti,* pentru ca să-i distingem de *adevăraţii liberali creştini,* voiesc:

1. Să distrugă monarhiile, căci monarhii sunt apărătorii naturali ai popoarelor în contra întreprinderilor jidanilor, şi să le înlocuiască, cel puţin pentru moment, prin **Republici,** în care cei ce guvernează să fie uşor de cumpărat[526].

De altfel, scopul de căpetenie către care tinde ovreimea este să realizeze o *Republică universală* sub dominaţia lui Israil (v. pag. 209, 213), care va ajunge astfel *stăpânul lumii* întregi. Sub masca pseudo-libera-lismului, omenirea va îndura o împărăţie cu mult mai despotică decât cele ce s-au văzut până acum, o adevărată tiranie, analoagă cu aceea ce *omul impune dobitoacelor*[527]*,* şi conformă cu prescripţiile Talmudului.

2. Liberaliştii voiesc să dea jidovilor *toate bogăţiile ţărilor creştine,* aducând popoarele în stare de **proletariat,** adică într-un fel de *robie,* în care omul nu mai munceşte decât pentru folosul lui Israil.

3. Liberaliştii francmasoni mai voiesc - şi chiar înainte de toate - să *alunge* **creştinismul din educaţia naţiilor,**[528]

---

[526] Copin-Albancelli, I. cit.. II, p. 459

[527] Idem, I. cit. II, p. 449-451

[528] Liberaliştii francmasoni intervin şi în *familia creştină,* pe care

De altfel, această turbare furioasă a liberaliştilor de a persecuta *Biserica* se explică foarte bine prin **originea judaică** a sistemului lor.

Iată ce zice, în această privinţă, jidanul BERNARD LAZARE:

În *istoria liberalismului* modern în Germania, în Austria, în Franţa, în Italia, *ovreiul a jucat un mare*

---

ar voi să o distrugă, şi încearcă să micşoreze *autoritatea tatălui,* căruia i se ia educaţia *copiilor.* La Conventul din 1902, F. Debierre se exprimă astfel:

Părintele de *familie* nu trebuie niciodată să uite că, în ceea ce priveşte *drepturile sale asupra propriilor săi copii* el le deţine prin delegaţie. El nu lucrează, *faţă de copiii săi,* decât ca *delegat al societăţii* şi

- după cum societatea nu-i permite să otrăvească corpul copiilor - tot aşa ea nu-l lasă să intoxice nici conştiinţa morală a acestor copii". *(C.R du Convent de 1902,* p. 208; v. **Prache, I.** cit, p. 67).

Iată că şi congresul Lojilor algeriene şi tunisiene, din 1903, vorbeşte în acelaşi sens: „Considerând că nimeni n-are dreptul să impună sau să *înveţe pe copii o religie oarecare.* Considerând că **părintele de familie** nu poate - fără să-şi piardă drepturile asupra copiilor - să se atingă de viaţa, de moralitatea şi chiar de patrimoniul lor, că, tot aşa, el nu poate să impună copiilor *principii care* **pervertesc inteligenţa,** la o vârstă când ei sunt în imposibilitatea de a le discuta.

Emite dorinţa ca o dispoziţie astfel concepută să fie adăugată *Codului civil:*

împiedicări formale să fie făcute **părinţilor...** de a da sau de a învăţa pe copii o **religie** oarecare, sub pedeapsa de a pierde *puterea părintească...* Şi, în caz de infracţie bine constatată, **copiii să fie luaţi** *şi să fie confiaţi Statului,* pe socoteala părinţilor". (C R *du 10-6me Congres magonnique des Loges de l'Afrique du nord,* tenu a Tizi-Ouzou, Avril, 1903, p. 36; v. **Prache, I.** cit, p. 71).

Aceşti nemernici francmasoni vorbesc de *morala creştină* care, după ei, „otrăveşte conştiinţa morală a copiilor" şi „le perverteşte inteligenţa", fără măcar să se gândească că spusele lor se potrivesc întocmai cu *morala talmudică,* împotriva căreia însă nu e permis nimănui să îndrăznească a vorbi într-o Lojă masonică.

rol. Liberalismul a mers mână-n mână cu *anti-clerica-lismul* şi **ovreiul a fost desigur anticlerical.** El a împins Kultur Kampf-ul în Germania, el a aprobat legile (de persecuţie religioasă) ale lui Ferry în Franţa...

Din acest punct de vedere, este exact a zice că **ovreii liberali au decreştinat,** sau cel puţin au fost aliaţii celor ce au condus decreştinarea...

Liberalismul anticlerical răpune vechiul Stat creştin"[529].

II. Socialismul ovreiesc

Acest pseudo-socialism, care vrea să se servească de popoarele aduse de liberalism în starea de mizerie *proletară,* are ca ţintă:

1. Să ia goimilor ceea ce le-a mai rămas, mai ales *pământul* pe care sistemul liberalist n-a putut să-l răpească în totalitate şi să-l predea jidovilor, în adevăr, dacă aceştia au căpătat, graţie liberalismului, tot capitalul industrial şi agricultor, ei n-au putut pune mâna decât pe o parte din capitalul funciar.

Or, **socializarea tuturor proprietăţilor** nu este altceva decât darea lor ca plocon, *conducătorilor Statului socialist...* adică **ovreilor.**

Şi, ca să nu mai rămână nici o îndoială că toate aceste bogăţii vor intra *în buzunarul lui* **Iuda,** să ascultăm ce zice BERNARD LAZARE:

În ce priveşte Partidul Socialist, ovreii contribuiră, cu putere, la organizarea lui. MARX şi LASSALLE în Germania, AARON LIBERMAN şi ADLER în Austria,

---

[529] B. Lazare, I. cit., p. 360-361.

DOBROGEANU-GHEREA în România, GOMPARS, KAHN, LION, în Statele Unite ale Americii, fură sau sunt încă directorii sau iniţiatorii acestui partid".

BERNARD LAZARE mai citează printre jidanii *conducători ai* socialismului pe JAMES GOHEN (Danemarca), pe NEUMAYER (Austria), pe FRIBOURG, pe LOEB, pe HALTMAYER, pe

LAZARE LEVI, pe ARMÂND LEVI (Franţa), pe SINGER, pe BERNSTEIN, pe LEO FRANKEL (Germania), pe COHEN (Englitera), pe COENEN (Belgia) etc., etc.[530]

Astfel se vor îndeplini proorocirile Talmudului.

2. Socialiştii mai voiesc să *suprime definitiv orice urmă de creştinism.* în adevăr, pecetea ce înfierează *socialismul,* analoagă cu aceea ce caracterizează *liberalismul,* este o teroare satanică în **contra creştinilor[531],** ceea ce se explică uşor prin faptul *originii talmudice* a acestor două sisteme.

De altfel, de vreţi să ştiţi dacă *o doctrină este sau nu jidovească,...* nu aveţi decât să căutaţi dacă este sau *nu îndreptată împotriva creştinismului.*

---

[530] B. Lazare, leit, p. 343-344.

[531] Ca şi liberaliştii, socialiştii vor cu orice preţ să distrugă familia creştină, care, de altfel, nici nu există pentru talmudişti (vezi p. 26, 50, 51, 152) şi ei preconizează pentru a ajunge la acest scop:

a) o falsă emancipare a femeii:

„Femeia este stăpână pe inima sa; ea o împarte cui îi convine. O relaţie încetează de a-i place, liberă este să o rupă şi să-şi poarte afecţiunea în altă parte". (Bebel *Die* Frau, p. 192).

b) o *educaţie comună a copiilor şi o suprimare a autorităţii binefăcătoare a tatălui în familie:*

„Important este să se *suprime radical autoritatea tatălui* şi puterea lui, ca şi regală în familie... Copilul trebuie sustras acestei autorităţi şi trebuie pus sub tutela Statului... Copiii, nu sunt şi ei ca părinţii? Pentru ce să-i constrângi să se supună? Cu ce drept? Să nu mai fie supunere, căci atunci nu mai este egalitate". (Benoit Malon, *Socialisme integral.* Paris). Bineînţeles că asemenea inepţii sunt *bune numai pentru creş-*

Iată ce scrie, în această privinţă, jidanul BERNARD LAZARE:

„Ovreii dădură arme *celor ce combăteau* **creştinismul** şi, în **asalturile date Bisericii,** se *găsiră întotdeauna în rândul dintâi.*

De asemenea... ei aduseră la îndeplinire *Revoluţia.* Ei fură în acest secol, printre *cei mai aprinşi susţinători* ai partidelor **liberale, socialiste** şi **revoluţionare,** pe care le susţinură cu capitalurile lor"[532].

III. Anarhismul

Acest sistem - care serveşte jidovilor ca un simplu *instrument* şi care face apel la drojdia societăţii, la vagabonzi, la răufăcători, la adevăraţi bandiţi - este destinat:

1. Să completeze opera celor două sisteme precedente – adică să *omoare* pe toţi cei ce se vor împotrivi sau nu se vor lăsa să fie despuiaţi de către molohul jidovesc;

2. Să radă cu totul, prin dinamită, monumentul Evului Mediu şi să distrugă cea mai mică rămăşiţă, care să poată aminti viitorului minunile artei creştine.

tini... dar nu şi pentru jidani.

[532] B. Lazare, **I.** cit. p. 392,

Legăturile ce există între Francmasoneria liberală, cu Socialismul şi cu Anarhismul.

1. ***Socialismul.*** Pentru a pune în evidenţă rolul ce îl joacă *Francmasoneria* liberalistă, alături cu jidănimea, în dezvoltarea socialismului, vom raporta rândurile următoare, împrumutate de la deputatul francez PRACHE:

Deşi prin esenţă „burgheză", Francmasoneria înclină din ce în ce mai mult spre *colectivism.* F. Bonardot propuse - la Congresul Lojilor Centrului, ţinut la Gien în 1894 - să se *proclame principiul proprietăţii colective*[533]*,,.*

„Cea mai mare parte din Lojile pariziene au devenit *socialiste.* Multe din Lojile departamentelor le-au urmat pe această cale"[534]

La Loja Fidelităţii din Lille, în iulie 1900, un frate zicea: „Trebuie ca Francmasoneria să se *democratizeze* din ce în ce, iar *calea îi e deschisă spre socialism "*[535].

În Conventul din 1900, F. Bedaride declară că ***numai în socialism*** şi anume în *socialismul aplicat în întregime,* se găseşte cheia chestiei sociale"; şi acest francmason consideră socialismul „ca fiind *concluzia logică* şi singura *încoronare consecventă a ideilor de solidaritate ale Masoneriei universale"*[536].

Prin urmare, aceste două sisteme, *Liberalismul şi*

[533] *Congres des Loges du Centre.* 1894, p. 51; v.Prache, I. cit, p. 88.

[534] Prache, I. cit., p. 89.

[535] *Revue magonnique,* Octobre, 1900, p. 154; v. Prache,I. cit, p. 89.

[536] *C. R des travaux de l'Assemblee gânerale,* 3-8 Septembrie 1900. p. 376 - 378 ; vezi Prache, I. cit, p. 90.

Socialismul - pe care le-ai fi putut crede adverse - se confundă intim într-un singur bloc, pe care Francmasoneria îl îmbrăţişează. Şi, într-adevăr, doctrinele lor provin amândouă din acelaşi izvor, adică din *Talmud.*

KARL MARX, de altfel, spune că socialismul său este urmarea istorică şi necesară a liberalismului, *care întotdeauna trebuie să-l preceadă.*

Iată, de asemenea, ce zice în această privinţă un socialist din România - ovreiul ce se ascunde sub pseudonimul **DOBROGEANU-GHEREA**, dar pe care îl cheamă în realitate **NUHÂM KATZ**[537] . într-o publicaţie recentă, *Neoiobăgia,* ce conţine o poliloghie rău scrisă şi tot atât de plicticoasă, cât de obositoare.

„O epocă socială prepară condiţiile de existenţă necesare pentru epoca următoare. Astfel, epoca feudală a dispus aceste condiţii pentru epoca burgheză şi aceasta, la rândul ei, le aranjează pentru cea socialistă.

De aci rezultă că o societate nu poate - fără a-şi periclita viaţa - să-şi creeze o evoluţie proprie, diferită de ceea ce rezultă din dezvoltarea sa istorică; bunăoară, ea nu poate să sară peste epoca capitalistă"[538].

Dar mai e ceva. Socialiştii, ca vicleanul jupân NUHÂM KATZ, au îndrăzneala să sfătuiască pe români să *adopte,* mai întâi, *francamente* liberalismul pentru ca, în urmă, să poată să cadă cu siguranţă în socialism, regim aşteptat cu mare nerăbdare de neamul lui Iuda.

Într-adevăr, el recomandă *transformarea moşiilor mari în peticele micuţe care* să fie date ţăranilor.

Dar, mulţimea micilor proprietari, astfel creaţi, va

---

[537] Vezi B. Lazare, *Les Juifs en Roumanie,* p. 100.

[538] Dobrogeanu-Gherea, *Neoiobăgia,* 1910. Am fost nevoit .să traduc pe *româneşte* bolboroseala de neînţeles a acestui jidan.

fi „disperarea novatorilor" socialişti!

Jidanului însă nu-i pasă. Pentru moment, el nu ţine decât să distrugă **„oligarhia"** care se opune, cu curaj, la orice uzurpare judaică şi care este compusă numai din marii proprietari. în urmă, Şloim va îndeplini uşor şi restul, înghiţind foarte repede, una după alta, moşioarele sătenilor, în aşteptarea ceasului în care socialismul îl va proclama proprietarul întregului pământ.

„Transformarea unei notabile părţi din marea proprietate, în mică proprietate - şi prin urmare, *schimbarea proletarilor agricoli* în *mici proprietari* - ar fi, pentru o ţară capitalistă, un eveniment prejudiciabil din punctul de vedere economic... La noi însă această metamorfoză ar constitui un fapt util... căci ar fi un fapt revoluţionar".

„Dar, cum se poate ca un acelaşi fapt social să producă - la noi şi în societăţile capitaliste înaintate - rezultate nu numai diferite, ci chiar diametral opuse?"...

Ei bine, „noi n-am părăsit încă epoca medievală şi trebuie să intrăm în cea *capitalistă* - adică *liberalistă* - pe când ţările occidentale încep să iasă din perioada capitalistă şi se dirijează către cea *socialistă"*[539].

Un *socialist* care preconizează **liberalismul!** Aceasta pare o adevărată sminteală.

Şi totuşi, perfidul jidan este foarte logic cu sine însuşi... pentru că şirul celor două doctrine duce tocmai la scopul prescris de Talmud.

El mai voieşte să ne facă să credem că, **în mod fatal,** *omenirea va trece pe sub jugul acestei perechi de sisteme.*

---

[539] Dobrogeanu-Gherea, I. cit, p. 420

„Supresia neoiobăgiei va remedia mizeriile regimului actual. Dar această transformare a vieţii noastre agrare va aduce după dânsa mizeriile şi necazurile regimului capitalist, între altele, *proletarizarea* unei bune părţi a ţărănimii.

Va sosi însă şi timpul când un alt regim va vindeca toate rănile produse de cel dinainte, şi acest regim va fi cel *socialist,... care* **va veni fără doar şi poate** *şi de acest lucru nu trebuie să aibă nimeni nici cea mai mica îndoială "*[540].

Ai zice că auzi o vrăjitoare care prezice unui sărman călător că, *mai întâi, o* să cadă în mâinile unei bande de hoţi care-1 vor jefui; pe urmă, o să întâlnească o altă ceată de briganzi care-1 vor despuia cu totul şi-1 vor lua şi rob. Şi această zgripţuroaică vrea să-1 convingă pe nenorocit că - orice ar face - nu o să poată să scape din ghearele bandiţilor.

Dar i s-ar putea răspunde: Scorpie blestemată! Proorocirea ta s-ar împlini dacă aş fi dezarmat sau aş fi luat fără de veste. Dar - slavă Domnului - ştiu ce mă aşteaptă şi sfidez pe răufăcători să mă atace... căci îşi vor lua răsplata.

Şi, mai departe, acelaşi ovrei adaugă:

„Toate formele sociale, care nasc şi vieţuiesc, trebuiesc să îmbătrânească şi să moară. Şi această lege socială, la rândul ei, face parte din o alta, mai generală, din legea chiar a *Evoluţiei universale"*[541].

Ah! Evoluţia universală! Ce snoavă! Ce faimoasă minciună, pe care am refutat-o îndeajuns în lecţiile precedente şi care acuma vine, ca *probă,* să sprijine zisele acestui Iuda, cu cultură intelectuală rudimentară!

---

[540] Idem, l. cit, p. 373.

[541] Dobrogeanu-Gherea, I. cit. p. 420

2. ***Anarhismul.*** - Francmasoneria liberalistă, care s-a furişat îndărătul *socialismului,* se găseşte astăzi pitită şi după *anarhism.*

Astfel, delegatul Consiliului Ordinului, la Congresul Lojilor departamentului Deux Charentes, în 1899, a afirmat că: „idealul Francmasoneriei este de a crea, prin filozofia pozitivă, o *legătură între socialişti şi chiar între* **anarhişti** cu *burghezimea "*[542].

Ferrer, anarhist spaniol, directorul centrului anarhist *Şcoala modernă,* implicat în tentativa de asasinat a regelui Alfons al XIII-lea, *a fost o personalitate foarte importantă în Francmasonerie.* După **BIDEGAIN** (v. *Eclair,* 1906), *el este cel ce* **negocia,** *în numele Marei Loji din Catalonia, cu Marele-Orient din Franţa. De* altfel, Francmasoneria din toată lumea, *chiar şi aceea de la noi,* s-a ridicat să protesteze în contra condamnării sale la moarte şi anul acesta chiar a avut loc la Galaţi o sărbătorire a aniversării execuţiei lui.

Iată acum şi trăsura de unire ce leagă *Anarhismul cu Jidovimea.*

„Ovreii ruseşti trebuie să ocupe un loc *aparte* în socialism... şi, alături de studenţi, de medici şi de avocaţi *israiliţi* **nihilişti,** trebuie pusă masa considerabilă a refugiaţilor lucrători, care au fondat la Londra şi la New York importante aglomeraţii uvriere, centre de *propagandă* socialistă şi chiar comunistă anarhistă"[543].

[542] *Congres magonnique des Loges des Deux-Charentes,* Cognac. 26 nov. 1899, p. 10; v. Prache, I. cit, p. 312

[543] B. Lazare, I. cit, p. 344

Jidovul este deci cauza eficientă a acestor trei sisteme detestabile.

„El este, cum zice **DRUMONT**, cel mai puternic agent de tulburare pe care pământul l-a produs vreodată"[544].

Se înţelege uşor cum Iuda - *care altfel este atât de poltron* - n-are frică de revoluţiile socialiştilor, nici de atentatele anarhiştilor.

El *plăteşte* pe aceşti răufăcători şi „imprimă insurecţiei mişcarea ce o voieşte... El este garantat în contra Revoluţiei, pentru că cei ce o conduc sunt oamenii săi"[545].

Noi trebuie să ne felicităm că, întotdeauna, *tinerimea română* - mai ales aceea care s-a dus să se instruiască în străinătate - n-a luat de-acolo decât *idei sănătoase de* ***democraţie*** şi nu s-a lăsat să fie trasă pe sfoară de jidani, cum s-a întâmplat bunăoară cu tinerimea franceză, austriacă, italiană, rusă, etc.

Într-adevăr, nici *„bonjuriştii"* de la 1848, care au adus în ţară doctrinele *liberalismului,* nici *„generoşii"* din 1900, care au venit cu idei *socialiste,* n-au trădat patria. înzestraţi cu mult bun simţ, ei au înţeles trebuinţele esenţiale ale României şi au arătat un viu patriotism, luptând din toate puterile în contra pericolului jidănesc.

[544] Drumont, I. cit. I, p. 322.

[545] Idem, I. cit, I. p. 528-529

ACŢIUNEA ACTUALĂ A FRANCMASONERIEI

După ce a instalat cele trei instrumente de război (liberalismul, socialismul şi anarhismul) şi după ce a îndreptat sforţările lor către un scop unic - robirea lumii sub jugul lui Israil - ce *mai face Francmasoneria?*

FRANCMASONERIA ÎN ROMÂNIA

La noi, în România, acest flagel ocult a găsit o *libertate întreagă,* nu numai ca să intre în ţară, dar şi ca să crească în voie.

Dar Lojile care sunt foarte slabe de-abia vegetează sau se umplu de ovrei... printre care românii - ce nu vor deloc să muşte din undiţă - formează *rara avis*.

într-adevăr, terenul ţării este refractar acestei teribile boli parazitare, după cum este rebel şi dezvoltării Socialismului. România e ca viţa americană, care se apără *în mod natural* contra filoxerei.

Bunii-Templieri. Văzând că cu Lojile de adulţi - cu care au reuşit pretutindeni în alte părţi - n-ajung aici la nimic bun, Francmasoneria încercă să reînnoiască atacurile asupra tinerimii şi chiar asupra copiilor din şcolile primare, cu speranţa de a atrage în cursă şi pe părinţii acestor nevinovate victime. Ea trimise deci, în acest scop, *Ordinul Bunilor-Templieri,* care îşi dădu ca ţintă de acţiune **combaterea alcoolismului.**

Dar şi de data asta, va fi o muncă pierdută în zadar:

1°. pentru că românul, mai ales în localităţile unde aceşti masoni şi-au aşezat *Lojile,* sau mai bine zis *cursele,* nu este deloc alcoolic (v. pag. 136);

2°. pentru că Bunii-Templieri, în loc să atace pe jidani, care alcoolizează realmente pe ţăranii moldoveni (şi ştim şi de ce nu o vor face niciodată), se mulţumesc să se năpustească, cu nesăratele lor conferinţe, asupra bieţilor copii din Bucureşti, pe care-i plictisesc cu serbări caraghioase şi-i dezgustă cu şedinţe ce produc greaţă.

Dar ce sunt aceşti *Buni-Templieri?* Revista lor oficială, „Antialcoolul", are să ne-o spună:

Ştiţi că ne numim Buni-Templieri. Cuvintele Templu, Templier şi Loje sunt foarte vechi şi interesante...

Cu vreo mie de ani înainte de naşterea lui Hristos, Solomon zidi un splendid *Templu* la Ierusalim...

Mai târziu - acum vreo opt sute de ani, adică în 1118 - se formă tot acolo la Ierusalim o societate de oameni care luară armele pentru ca să protegă pe pelerini. Regele Baldovin al II-lea le dete ca reşedinţă o casă construită chiar pe locul vechiului Templu şi de aceea luară numele de *Templieri.*

La început nu erau decât *nouă,* dar, puţin timp după aceea, un mare număr de bravi soldaţi venind din diverse ţări, se alipiră pe lângă dânşii, până când în cele din urmă se constitui o mare şi puternică asociaţie, numită *Ordinul Cavalerilor Templieri* şi care fu, la acea epocă, cea mai considerabilă societate din lume.

Templierii stabiliră anumite jurăminte şi obligaţii sfinte şi se consacrară serviciului lui Dumnezeu.

Istoria acestui Ordin, care a durat 200 ani, este

foarte importantă pentru oricine, dar ea este plină de învăţăminte preţioase pentru noi, care suntem membrii *Ordinului Bunilor-Templieri "*[546].

Această istorie o cunoaştem bine. Cavalerii Templieri, căzuţi în desfrâu sub imboldul jidovilor, *s-au lepădat de Iisus Hristos* - pe Care juraseră să-L servească. Ordinul fu dizolvat şi superiorul lor, Jacques de Molay, expira, pe rug, crima de *leese-divinitate.*

Or, când cineva are asemenea strămoşi, e mai prudent, nu numai să nu se laude cu ei... ci chiar să se ascundă.

Organizaţia acestui Ordin (grade şi loji), precum şi *disciplina,* sunt analoage cu acelea ale Francmasoneriei ordinare[547].

Intrând în Ordinul nostru, profanul începe să se *obişnuiască,* condus de *conducătorii naturali,* adică de funcţionarii Lojei şi de *templierii mai vechi,* care au experienţă, cu modul de constituire al Ordinului şi cu felul de trai al membrilor lui"[548].

Recunoaştem aici mijlocul de acţiune bine cunoscut al masoneriei: *„sugestia* prin francmasoni mai vechi, *care au experienţă"!*

„Să nu destăinuim nimic din afacerile speciale ale Ordinului, ca semnele de recunoaştere, lozincile, ceremoniile, etc. E aşa de uşor de ţinut această obligaţie, mai ales când vom şti *de ce* trebuie s-o îndeplinim"[549].

Dar la ce serveşte acest secret, când e vorba să *faci*

---

[546] "Antialcoolul", martie 1912, p. 172-173

[547] „Antialcoolul", aprilie 1912, p. 187

[548] Idem, p. 189

[549] Idem. p. 186

numai bine,... să împiedici pe oameni să se îmbete?

Trebuie, desigur, să existe dedesubt ceva *murdar,* ce nu îndrăznesc să arate afară.

Ordinul Bunilor-Templieri a fost primit în România cu mare cinste. Profesori universitari[550], doamne din societatea distinsă, înalţi demnitari ai ţării... se grăbiră să-l patroneze. Bineînţeles, *scopul aparent* al acestei societăţi *pare foarte nobil* şi oricine se crede dator să se asocieze la îndeplinirea lui.

S-a găsit chiar un *Ministru al Instrucţiei Publice* care să dea acestor răufăcători autorizaţia *de a se servi de şcolile Statului,* pentru ca să poată săvârşi, în mod perfect, tenebroasele lor planuri.

„Bunii-Templieri români adresează mulţumirile lor recunoscătoare *D-lui Ministru al Instrucţiei Publice,* care le-a îngăduit să ţie, în orice şcoală din ţară, şezători anti-alcoolice.

O încuviinţare mai deplină şi mai de sus... nu ne putea veni"[551].

Şi, într-adevăr, ei nu pierd vremea:

„O săptămână întreagă - în *şapte şcoli deosebite,* alese mai către marginile oraşului, pe unde întunericul e mai mare şi nevoile mai multe - s-au ţinut şezători anti-alcoolice *cu atâta lume că, uneori, abia o încăpea sala"[552].*

Lucrurile ajunseseră la acest stadiu, când o noutate

---

[550] Printre colegii noştri, profesori universitari, care au aderat la această asociaţie, numărăm mai mulţi amici ce ne sunt scumpi şi pe care îi stimăm, atât pentru marea lor valoare ştiinţifică, cât pentru *inima lor bună.* De altfel, numai această bunătate i-a făcut să se înscrie în capul prospectului-reclamă al Bunilor-Templieri.

[551] „Antialcoolul", noiembrie-decembrie 1911, p. 128.

[552] Idem, p. 97

senzaţională sosi din Germania.

Ordinul „Guttempler" face parte într-adevăr din Francmasonerie. Lojile sale, care caută să se infiltreze pe lângă copilărime, pentru ca s-o murdărească şi s-o corupă, *sub pretext că luptă contra alcoolismului,* au încercat să se introducă şi în şcolile primare din Bavaria[553].

Din fericire, s-a găsit acolo un *ministru* mai prevăzător ca al nostru, care se grăbi să oprească mersul înainte al acestei funeste societăţi secrete.

Francmasoneria încearcă; de asemenea, să pătrundă la noi printr-o altă poartă, aceea a *Ateneului popular* şi a Universităţii populare - adică prin nişte Sub-masonerii a căror semnificaţie o cunoaştem (v. pag. 223).

Din cauza simpatiei şi respectului ce avem pentru mulţi dintre cei ce s-au înscris să vorbească în aceste aşezăminte, aşa-zise *populare,* ne vom abţine de a insista, mulţumindu-ne să raportăm ce scrie „Universul" din 27 septembrie 1913:

„Astăzi, la orele 2[00], va avea loc în sala „Transil-vania", inaugurarea seriei de conferinţe, din anul acesta, a Ateneului popular.

Profitând de bicentenarul lui Diderot (care a fost francmason), iniţiatorii vestitei Enciclopedii şi *unul din promotorii spirituali ai Marii Revoluţii franceze* -

dl. I. T..... cunoscutul publicist şi *conferenţiar de istoria şi filozofia critică ă religiilor* la Universitatea populară, va expune...".

---

[553] „Revista catolică", 1913

FRANCMASONERIA ÎN ALTE ŢĂRI

Să vedem acum ce face Francmasoneria în *alte ţări.*

În *Rusia,* ea este persecutată şi, de altfel, îi este interzis să pătrundă în acest vast imperiu.

În *Turcia,* Francmasoneria, - reprezentată de partidul Tinerii-Turcii[554] . *sapă religia lui Mahomed* (pe care Sinagoga ar voi s-o facă să piară în acelaşi timp cu cea a lui Hristos) şi *dezorganizează armata,* ceea ce a permis popoarelor creştine din Balcani să învingă uşor Islamul, altădată atât de teribil.

În celelalte ţări ale Europei, Francmasoneria progresează şi se întinde din ce în ce mai mult. Pentru a şti ce unelteşte acolo, ne va fi de ajuns să privim la ceea ce face în momentul de faţă în Franţa.

FRANCMASONERIA ÎN FRANŢA

Astăzi, în Franţa, Masoneria se îndeletniceşte să-şi realizeze scopul esenţial, bine definit de Talmud -adică *distrugerea creştinismului.* De aceea, în Loji şi în Convente, ea *nu face decât politică.*

F. Gonnard, vorbind la banchetul de închidere al Conventului din 1886, zice: „A fost un moment când a trebuit să declarăm că Francmasoneria nu se ocupă *nici de religie, nici de politică.* Era oare o ipocrizie?... Sub impresia legilor şi a poliţiei, fuseserăm obligaţi să *disimulăm,* ceea ce noi toţi avem misia să facem, sau mai bine zis să facem unicamente.

---

[554] Partidul *junei-Turcii* a fost creat de un jidan, Midhat-Paşa, fiul unui haham din Ungaria. (Drumont I. ciL, I, p. 113).

Da, *facem politică.* în toate conventele, ce faceţi *dacă nu politică?*[555].

Din vreo 900 senatori şi deputaţi, ce compun parlamentul francez, mai mult de jumătate *sunt francmasoni*[556].

Pentru a ţine în lanţ pe aceşti parlamentari - mai *toţi fiind pătaţi*[557] - Francmasoneria recurge la măsuri straşnice.

Astfel, F. Mamelle, zice în 1891: „Ar trebui ca membrii Parlamentului, care sunt francmasoni, să fie chemaţi şi să fie *legaţi,* ţinându-i *prin propriul lor interes "*[558].

Şi, încă din 1884, Garantul de amiciţie al Marelui-Orient, pe lângă Supremul Consiliu, (o dregătorie masonică) adresa ameninţări fraţilor săi deputaţi şi senatori, care „ *n-ar fi nimic* fără Francmasonerie"[559] , căci dânsa *„i-a scos din neant "*[560].

Cu un asemenea parlament şi cu miniştrii ieşiţi dintr-însul, Masoneria îşi poate zice că *ţine Franţa sub picioare.*

F. Gadaud, fost ministru de agricultură, declară, la Conventul din 1894 că *„francmasoneria* nu este altceva decât *Republica acoperită,* după cum Republica, ea

---

[555] *Bull du Grand-Orient,* sept 1886. p. 545; vezi Prache, I. cit, p. 96

[556] Cum Francmasoneria numiră de-abia 30.000 membri, - atât în Franţa cât şi în Colonii - n-ar trebui să fie în Parlament decât 3 *francmasoni,* în loc de 500 câţi sunt astăzi.

[557] Copin-Albancelli, I. cit. I, p. 129

[558] *Bull, magonnique,* 1891, p. 240 şi 272; vezi Prache, I. cit, p. 122

[559] *Chaine d'union,* 1885, p. 51; v. Prache, I. cit. p. 118.

[560] Copin-Albancelli, I. cit, I, p. 129.

Astfel se explică faptul că, în Franţa, nivelul intelectual al Parlamentului este *cu mult mai jos* decât acel al Naţiunii, contrariu celor ce se petrec în alte ţări.

însăşi, nu e altceva decât masoneria descoperită"[561].

F. Lucipia, care prezida Consiliul Ordinului, zicea în Conventul din 1895: „Francmasoneria şi Republica nu sunt decât *unul şi acelaşi lucru*[562].

Şi F. Geyer, la Conventul din 1898, maimuţărind pe marele monarh Ludovic al XIV-lea, a putut zice, nu fără dreptate: *„Statulsuntem noi"*[563].

În sfârşit, F. Fernand Maurice declara, în Conventul din 1890, că „peste zece ani Masoneria va fi stăpână peste tot şi *nimeni nu se va mai mişca în Franţa, afară de noi"*[564].

Şi ce face Francmasoneria cu Puterea pe care o *deţine prin politică?*

Ea întrebuinţează această imensă forţă socială:

1° ca să dărâme pe ascuns Armata, de care îi e frică;

2° ca să persecute, cu o ferocitate extremă, Biserica catolică - care este aceea a aproape unanimităţii poporului francez.

Într-adevăr, în momentul de faţă, Franţa - care altădată se interesa de tot ce e nobil şi înalt - pare că nu mai are altă ocupaţie decât să-şi *spioneze soldaţii şi să terorizeze preoţii şi călugării.*

---

[561] *Bull, du Grand-Orient,* 1894, p. 389; v. Prache, I. cit, p. 94

[562] *Bull, du Grand-Orient,* 1895. p. 467; v. Prache, I. cit. p. 94.

[563] *C. Rdu Convent,* 1898. p. 313; v. Prache, I. cit, p. 315.

[564] *Bull, du Grand-Orient.* 1890. p. 500; v. Prache. IV cit. p. 315.

I. Spionarea militarilor precum şi a tuturor funcţionarilor Statului

Fără a mai vorbi de masonul **HERVE** şi de partizanii săi, care merg până să insulte *drapelul patriei lor,* aruncându-l în bălegar şi călcându-l în picioare, Francmasoneria, în unire cu guvernul, a organizat un *vast serviciu de spionare asupra tuturor funcţionarilor*[565] statului francez şi, mai cu seamă, *asupra militarilor.*

Toată lumea îşi aduce aminte de scandalul înspăimântător care a izbucnit când, în 28 octombrie 1904, deputatul **GUYOT DE VILLENEUVE** citi, în Cameră, *fişele de denunţare* întocmite de Francmasonerie - în complicitate cu ministerul - asupra a 25.000 de ofiţeri francezi.

Şi ce cuprindeau aceste *fişe* ale Marelui-Orient?

Fără îndoială, informaţii asupra capacităţii militare, asupra valorii profesionale a acestor ofiţeri.

Ei bine, câtuşi de puţin. Aceste fişe nu conţineau decât o *mârşavă spionare* asupra **opiniilor religioase** ale ofiţerilor şi ale familiilor lor.

Într-adevăr, Francmasoneria se interesează să afle dacă ofiţerul este *catolic,* dacă femeia sa se duce la *biserică,* dacă copiii săi sunt crescuţi într-o şcoală creştină,... *atâtea crime care îi vor închide, pentru vecie, uşa avansării.*

Iată, ca exemplu, începutul fişei D-lui locotenent-colonel Janicot, directorul şcolii de artilerie din Grenoble:

„Reacţionar, clerical înfocat, dominat de femeia sa,

---

[565] **J. Bidegain, I.** cit, p. 115.

care-l *duce* chiar la biserică..."[566]

Terminându-şi discursul, deputatul naţionalist Guyot de Villeneuve strigă:

„Din cele ce preced, rezultă în mod luminos, că *Ministru de război,* în înţelegere cu *D-l Preşedinte al Consiliului* şi de conivenţa cu Marele Orient, a organizat *contra Armatei, denunţarea anonimă şi spionajul"[567].*

Dar, *la ce bun* această imensă şi ignobilă spionare, care nu se mărgineşte numai la militari, ci se întinde *asupra tuturor funcţionarilor,* mari sau mici, ai statului francez?

În adevăr, în 1902, F. Delpech, Mare maestru al Marelui Orient, trimise *tuturor Lojilor* din ţară un chestionar care conţinea acest pasaj:

„Să ne semnaleze *toţi funcţionarii,* **de orice categorie,** care au copii în *şcolile congreganiste "[568].*

Este ca să atingă pe *toţi creştinii* şi, torturându-i, să rănească la inimă *Creştinismul* - duşmanul pe care Sinagoga a jurat să-1 facă să dispară pentru totdeauna.

---

[566] Vezi *facsimilul fotografic* al acestei fişe în **J. Bidegain, I.** cit, p.87.

[567] **J. Bidegain,** I. cit. **p.** 75-76.

Ministru de război, de care vorbeşte G. de Villeneuve, era generalul F. Andre - care îndată fu pălmuit, în plină Cameră, de către deputatul Siveton. De aici a rezultat un proces. Dar, acest proces ar fi deşteptat Franţa şi, cu ea, lumea întreagă, şi ar fi arătat în plină lumină turpitudinile ascunse ale Francmasoneriei. Trebuia deci să fie împiedicat cu orice preţ, şi aceasta nu se putea obţine decât suprimând *illico pe* acuzat. Şi, într-adevăr, chiar *în ajunul acestui proces,* Siveton fu găsit asasinat în cabinetul său.

[568] *Circulate confidentielle du Grand-Orient aux diverses loges de France,* vezi **Prache,** I. cit, p. 115; vezi şi J. **Bidegain,**!.. cit, p. 182.

II. Terorizarea creştinilor

Scopul principal al Francmasoneriei este - după cum am arătat mai sus - *decreştinarea* naţiei care a avut nenorocirea să cadă în ghearele ei - şi această societate ocultă şi-l atinge prin două căi:

a) persecutând Biserica;

b) punând mâna pe învăţământ.

a) Persecuţia Bisericii

Biserica Franţei - care altădată şedea pe un tron mai strălucitor ca acel al Regilor - este acum aruncată într-un colţ, unde agonizează de pe urma suferinţelor de neînchipuit ce îndură de la jidovime, prin intermediarul Francmasoneriei.

Fără a mai vorbi de ura sălbatică a jidanilor, care se manifestă sub formă de calomnii mincinoase, de insinuări fictive, de denunţări anonime, de sarcasme batjocoritoare, de insulte ce rănesc până în străfundul inimii, de şicane fără număr,... atâtea torturi morale[569] cu care se adapă în fiece moment viaţa servitorilor ei, nu ne vom ocupa aici decât de *persecuţiile prea evidente,* adevărata răstignire, care sfâşie, ca nişte cuie, trupul sfânt al acestei sublime martire, mireasa lui Hristos.

Să examinăm mai întâi *planul de război* al francmasonilor, pentru ca să vedem unde voiesc să ajungă;

---

[569] Apăsarea jidovului nu este stăpânirea, oarecum inconştientă, a unei fiinţe superioare, ci este *asuprirea unei fiinţe inferioare,* care se impune eiitei printr-un fel de obstinaţie grosolană, printr-un dispreţ tenace şi surd al libertăţii altora, printr-o voinţă încăpăţânată *în amănuntele cele mai minuscule".* **(Drumont,** I. cit.. I. p. 20),

în urmă, vom reveni la fapte.

După cum altădată, în al XVII-lea secol, Francmasoneria aţâţă pe popoare în contra *Iezuiţilor,* sub pretext că aceştia interpretau religia catolică cu intoleranţă[570] şi prin intrigi şi calomnii ajunse **să-i suprime,** tot aşa şi în epoca noastră, ea lansă, prin ovreiul Gambetta, formula idiotă: *Clericalismul, iată duşmanul!*

Or, e sigur că congregaţiile întreţin spiritul de clericalism. Trebuie deci să fie *izgonite* şi bunurile lor *confiscate,* ceea ce fu punctual îndeplinit prima oară de către F. F. Waldeck-Rousseau, Combes, Clemenceau şi de alţi francmasoni *ejusdem farinae.*

Pe urmă ajunseră la **preoţi,** care şi ei au acelaşi spirit ca şi congregaţiile,... şi rezultatul fu ***separaţia Bisericii de Stat,*** ceea ce vrea să zică spolierea, de către Francmasonerie, a *salariului întregului cler din Franţa* - salariu ce fusese acordat de Concordat ca o mică despăgubire, pentru despuierea colosală ce suferise Biserica în timpul Revoluţiei.

Dar, deja, se puteau auzi strigăte de ură în contra întregului *Catolicism.*

F. Courdavaux, profesor la Facultatea de litere din Douai, a făcut, în **1880,** o conferinţă francmasonilor, în care zicea: „Distincţia dintre *clericalism* şi *catolicism* este pur oficială, subtilă pentru trebuinţele tribunei. Dar, în Lojă, să spunem tare, pentru adevăr, *clericalismul şi catolicismul* **nu fac decât una"**[571]**.**

---

[570] Catolicismul - pe care Francmasoneria îl numeşte *fanatism, obscurantism* - este vrednic de ură, din cauza **intoleranţei** sale şi francmasonii se revoltă în contra acestei intoleranţe. Dar, aceşti sectari, aşa-zişi *toleranţi,* nu tolerează nici o religie,... nici pe a Evangheliei, nici pe a Coranului,... afară de aceea a Talmudului (Coprin-Abancelli, **I.** cit, **II,** p. 130,131,136).

[571] *Chaine d'Union,* iulie 1880, p. 199.

„Catolicismul - trebuie ca noi, francmasonii, să-i provocăm *distrugerea definitivă "*[572].

„Francmasoneria este o *Contra-Biserică,* un *Con-tra-Catolitism,* este Biserica Ereziei"[573].

Ca să pună vârf, F. Delpech, într-un discurs ţinut la banchetul Conventului, în 1902, a pronunţat cuvintele următoare: *„Triumful Galileanului a durat douăzeci de secole...* La rândul său, dispare acest *Dumnezeu* mincinos (!)... Francmasoni, ne place să constatăm că *nu suntem străini de* această ruină a falşilor prooroci".[574]

Şi, mai înainte, F. de Lanessan, fost ministru, se exprimase astfel: *„Trebuie să zdrobim pe Infamul.* Dar infamul nu e clericalismul, **infamul este Dumnezeu"**[575]**.**

Dar ce rău a putut face acestor francmasoni *dulcele Iisus,* ca ei să-L deteste în aşa grad?!

Ei bine, îndărătul lor se zăreşte silueta hidoasă a lui Iuda!

Prin urmare, Sinagoga a declarat război, nu numai clericalismului, nu numai catolicismului, ci **creştinismului** întreg[576] şi divinului său fundator[577].

---

[572] *Bull, du Grand-Orient de France,* 1885.

[573] „L'Accacia", revistă masonică, 1902.

[574] C. *R. du Convent,* de 1903, p. 381.

[575] „Monde masonnique", aprilie 1881, p.503.

[576] Francmasoneria a *nuntit* deci, timp de 150 de ani, când a afirmat că „respectă credinţa religioasă a fiecăruia din membrii săi" şi că „cel ce se depărtează de la datoriile religiunii, nu este adevărat mason" **(Copin-Albancelli,** I. cit, I, p. 92 şi 88). Dar s-ar putea să ni se obiecteze: dacă Francmasoneria este *anti-creşti-nă* în ţările catolice ca Franţa, Italia, Spania, Austria... ea este *religioasă,* conservatoare, tradiţionalistă, patriotă în Engtitera, în Germania, în America... ;

Binevoiţi să aşteptaţi puţin. Rândul acestor ţări va veni în curând. (Copin-Albancelli. I. **cit.** I, p. 86 şi 83).

Acestea sunt planurile francmasonilor. Iată acum *şi faptele* lor.

Femei virtuoase s-au reunit ca, împreună, să aducă lui Dumnezeu prinosul adoraţiei, să-I adreseze cereri şi să-I mulţumească cu recunoştinţă pentru binefaceri.

Dar agenţi ai forţei publice vin să le împrăştie... sub pretext că *nu sunt autorizate* (?); şi, dacă au naivitatea să se ducă să ceară autorizaţia, francmasonii ce sunt la putere le dau afară, râzându-le în nas.

În timpul acesta, alţi zbiri forţează broaştele, jefuiesc slabele resurse de trai ale acestor nenorocite, lăsându-le să moară de foame şi confiscă casa în care locuiau, pe care o vând, în urmă, pe nimic, de cele mai multe ori la jidani.

Alte femei - devotate *omenirii sărace* - au adăpostit copilaşi, fără tată şi fără mamă, orfani părăsiţi de toţi şi lăsaţi în cea mai neagră mizerie, şi i-au învăţat să citească şi să scrie. Pentru această crimă înspăimântătoare, au fost date afară, ele şi orfanii lor, iar casa fu scoasă la mezat, în profitul bandei judeo-masonice[578].

[577] Să nu-şi închipuie cineva că ura iudeilor în contra creştinismului provine din faptul că Hristos S-a lepădat de legea jidovească (care a fost redactată mai târziu şi a constituit Talmudul), nici că a fost un Mesia

diferit de cel pe care-l aşteptau evreii (adică un fel de Mahomet jidănesc). Ei bine, nu. Ovreii urăsc creştinismul tocmai pentru că este o **religie perfectă, care se opune *patimilor de proprietate* şi de *dominaţie*** şi, prin urmare, constituie un obstacol serios la împlinirea poftelor *de jaf şi* de *despotism* ale lui Israil.

[578] Pentru a acoperi aceste enormităţi monstruoase ale persecuţiei, care întrec orice închipuire, guvernanţii au făcut să se spună poporului, prin ziarele ovreieşti, că congregaţiile din Franţa ar poseda *un miliard.*

Poporul, - credul ca întotdeauna şi avid de atâta bogăţie, pe care şi-o imaginează că trebuie să-i revină lui, - lăsă să se facă. Toate bunurile congregaţiilor au fost confiscate şi vândute la

Sute de asemenea *opere de binefacere* avură aceeaşi soartă.

Aşa, bunăoară, suflete de elită, tinere fecioare aparţinând, mai toate, celor mai bune familii din Franţa, consacrându-se în *serviciul bolnavilor,* pe care îi îngrijeau *gratis* cu o caritate îngerească, fură aruncate în stradă şi, în locul lor, fură *puse infirmiere* gras plătite.

Le-am văzut, la lucru, în spitalele din Paris, pe aceste infirmiere zise *lice,* care constituie o plagă grozavă, adăugată la celelalte nenorociri ale poporului sărac, într-adevăr, sunt nişte femei fără nici o creştere, care ies de nu se ştie de unde... leneşe, obraznice, vicioase, cu năravuri, nefiind în stare să resimtă nici cel mai mic avânt de milă pentru durerile şi mizeriile bieţilor suferinzi, ce ar trebui să fie alintaţi, ca nişte copii, maimuţărind însă minunat aceste sentimente de compătimire, când pot stoarce vreun bacşiş, în orice caz, fiind *absolut incapabile* de a se ridica până la admirabila caritate a incomparabilei surori creştine ce îngrijeşte pe bolnav ca şi cum ar fi însuşi Dumnezeu.

Şi acelaşi nenorocit destin îl avură şi oameni care fac ştiinţă, istorie sau filosofie, care se ocupă de învăţământ sau de predicaţie, care cultivă chiar pământul şi care au fost risipiţi în cele patru colţuri ale lumii.

Astfel, mii de călugări şi de călugăriţe - care intrând în mănăstire, se despuiaseră de bunăvoie de toate bunurile materiale, dându-le săracilor - se găsiră dintr-o zi într-alta goniţi afară, fără adăpost, fără hrană, fără foc în timpul iernii şi chiar fără să poată lucra, pentru a-şi câştiga o bucată de pâine - căci nimeni nu îndrăzneşte să-i găzduiască, de teamă să nu-şi atragă, asupra sa, mânia celor ce ţin puterea.

---

mezat; iar rezultatul a fost că nu s-a adunat nici măcar îndeajuns pentru a plăti cheltuielile urmăririi.

Şi de ce să se izgonească, cu atâta furie, această *elită a naţiei franceze,* compusă din savanţi, filosofi, oratori - cum nu se vor găsi vreodată în Parlamentul francmason - şi din femei care constituie floarea-fină, chintesenţa virtuţii pe acest pământ, elită care ar trebui pusă în pinaclul societăţii şi înconjurată de veneraţie şi de admiraţie?

Ce* rău *au făcut toate aceste fiinţe atât de crud dezmoştenite?

Ei bine, aceşti martiri n-au decât o singură crimă să-şi impute, aceea de a fi **adevăraţi creştini.**

Şi această *prescripţie sălbatică n-are seamăn în istorie* - nici măcar în timpul Cezarilor romani, când se schingiuiau, se omorau, se aruncau la fiare creştinii. În adevăr, aceştia trăiau cel puţin liniştiţi în intervalul epocilor de persecuţie şi puteau să slăvească în voie pe Dumnezeu.

Astăzi însă este rafinarea torturii - care atinge nu numai corpul, dar caută să omoare şi sufletul - care nu încetează niciodată şi loveşte în fiece zi, în fiece moment. într-un cuvânt, este **tortura jidovească!**

Şi când te gândeşti că asemenea chinuri sunt îndurate astăzi, în al XX-lea secol, într-o ţară care se crede că este în fruntea civilizaţiei lumii... pe când, în realitate, ea se găseşte cufundată într-o mocirlă, mai mult decât barbară, fără ţărmuri şi fără fund.

Şi te întrebi cu nedumerire, cum e posibil ca un popor, dotat cu atâtea calităţi geniale, să sufere atâta nelegiuire şi să fie atât de orbit încât să se sinucidă... în timp ce Iuda, rânjind într-un colţ, trage sforile care fac să lucreze, sub mască, demnul său valet Francmasoneria[579].

---

[579] „Ascuns îndărătul Francmasoneriei,., ovreiul poate îndeplini

Şi, ceea ce este şi mai rău, persecuţia nu se mărgineşte numai să lovească în clerul creştin, ci izbeşte direct în sărmanul popor. În adevăr, în momentul de faţă, pândarul de la ţară sau factorul poştal, care s-ar duce la biserică sau şi-ar pune copiii într-o şcoală creştinească, ar fi imediat dat afară din nemernica-i slujbă.

b) Monopolul învăţământului

Pentru a atinge mai profund *Creştinismul,* pentru a-l izbi la inimă, Francmasoneria avu grijă să pună mâna pe *învăţământ* şi începu să aplice acest plan prin suprimarea iezuiţilor care se ocupau, în fiecare ţară, să dea popoarelor o educaţie creştină.

După izgonirea acestora, Societatea ocultă se însărcina să răspândească pretutindeni o învăţătură aşa-zisă laică. Astfel ea transmise noilor generaţii doctrinele sale... şi îmbâcsi lumea întreagă de ateism şi materialism.

În plus, după Revoluţie, ea făcu ca această instrucţie să fie *gratuită* şi *obligatorie,* în scopul de a lua şi educaţia, nimicind astfel orice urmă de învăţătură creştină.

În modul ăsta fu creat *învăţământul de Stat, dirijat de către Francmasonerie.*

Sub Bonaparte, Concordatul restabili cultul catolic în Franţa, dar nu şi învăţământul creştin, căci Masoneria se opuse la aceasta din toate puterile. De altfel, Napoleon era adeptul său şi, când a creat Universitatea de Stat, el i-a urmat planul, dar întors, de data asta, în profitul său personal.

De atunci, toate şcolile din Franţa, de la cele primare şi până la facultăţi - adică **întreg învăţământul**

---

răul fără să fie responsabil" (Drumont, I. cit.. II. p. 330).

public - *este în stăpânirea francmasonilor.*

Şi exemplul Franţei a fost urmat de toate celelalte ţări ale Europei.

Înţelegeţi acum *de ce* atâtea generaţii, înşelate de Francmasonerie, au încercat cu o ardoare de necrezut să susţină doctrinele sofistice ale ateismului inept şi ale

materialismului degradator - sisteme copilăreşti şi absurde, care trebuia să le sufoce - şi care ar fi fost bune, cel mult, pentru o rasă înapoiată ca jidovimea.

Înţelegeţi acum *de ce* mulţimea profesorilor, demisavanţi vanitoşi, au avut oroare să pronunţe numele lui Dumnezeu în faţa elevilor, care îi crezură pe cuvânt şi se lăsară să fie convinşi că Natura - care nu e cauză, ci efect - este agentul creator al Universului.

înţelegeţi acum *de ce* aceşti dascăli stupizi au negat, ridiculizând-o, *ideea de suflet,* susţinând că în natură nu există decât materie dotată de energie şi că noţiunea de scop nu se găseşte decât în imaginaţia creştinilor, abrutizaţi de obscurantism. Şi, orbiţi de Francmasonerie, ei nu-şi dau seama că marii şi adevăraţii savanţi, fundatorii şi gloriile ştiinţei - după cum am arătat altădată[580] prin numeroase citaţii - au admis toţi şi au proclamat existenţa cauzei primare sau *Dumnezeu* - şi în observaţiile şi în experienţele lor, la fiinţele vieţuitoare, au întâlnit întotdeauna *scopuri* manifeste, ceea ce indica existenţa unei cauze secunde sau *sufletul.*

Înţelegeţi acum *la ce* serveşte doctrina Generaţiei spontane, *la ce* serveşte Darwinismul, adică ipoteza nedemonstrată şi nedemonstrabilă (pentru că e falsă) a Evoluţiei, la ce serveşte Monismul materialist al

---

[580] Paulescu, Noţiunile de Suflet şi *Dumnezeu* în Fiziologie,

francmasonului Haeekel [581] , etc, etc...[582]

Dar mai e şi altceva.

Limba latină, care este, per excelentiam, limba *ştiinţei universale,* căci se adaptează perfect să exprime în mod *clar, precis* şi *concis*[583] toate cunoştinţele omeneşti, această limbă, foarte preţioasă pentru cei ce fac ştiinţa, *a fost izgonită din ştiinţă de* către Francmasonerie.

în oarba lor ură, Masonii n-au văzut că, privând ştiinţa de adevărata şi *unica* sa limbă - căci ştiinţa este *una* - ei au distrus orice mijloc de apropiere a savanţilor de astăzi între ei[584] şi, în plus, i-au izolat şi de trecut care, pentru mulţi dintr-înşii, nu mai are nici un sens.

Şi *pentru ce* atâta sacrificiu?

Pur şi simplu pentru că limba latină este în acelaşi timp şi *limba Bisericii Catolice.*

Dar, a *pune mâna pe învăţământ,* - cu alte cuvinte,

Bucureşti. 1906.

[581] Acest Haeckel este o mare legumă într-o Lojă a *Liberei-cugetări masonice.*

[582] în plus, *„Istoria* a fost falsificată de Puterea întunericului, ce depune pata neagră a veşnicei minciuni pe tot ce atinge" (Copin-Albancelli, I. cit, **I.** p. 322). Şi, într-adevăr, *istoria* ce se învaţă la noi în şcoli este *.mincinoasă* căci, de ordinar, e tradusă din franţuzeşte după cărţi făcute de francmasoni.

[583] Paulescu, *Despre stil în fiziologie:* v. *Definiţia fiziologiei,* etc. 1,1914. (Sfetea edit).

[584] Un om de ştiinţă este astăzi obligat să piardă un timp enorm ca să înveţe 5 sau 6 limbi, dacă nu vrea să se rătăcească în faţa acestui Turn al lui Babei ce a devenit ştiinţa modernă.

S-a încercat să se remedieze acest inconvenient prin crearea unor *limbi artificiale,* ca Volapuk, ca Esperanto etc., care să servească de limbi universale, înlocuind limba latină dizgraţiată. Dar.... ziarul „Universul" (5 august 1912) ne aduse vestea că Esperantiştii, reuniţi în Congres la Cracovia, au cerut ca adunările lor să fie considerate ca *liber-cugetătoare...* şi au dat afară pe catolici.

a ascunde oamenilor *adevărul,* pentru ca o rasă netrebnică sa poată ajunge să-i subjuge, este crima cea mai oribilă - crima de *lese-omenire.*

Şi această din urmă crimă a *fost comisă de francmasonerie,* sub **ordinul jidovilor.**

CONCLUZIE

În rezumat, Talmudul - legislaţia politico-religioasă a ovreilor - în loc să combată, ca Evanghelia, *patimile de proprietate* şi de *dominaţie,* **el împinge, din contră, aceste vicii la o culme nemaipomenită,** pentru ca să realizeze visul lui Iuda de a fi, în acelaşi timp, şi proprietarul întregului pământ şi stăpânul întregii omeniri.

Dar, pe când Apostolii creştini predicară idealul lor în faţa cerului, Talmudul se ascunde; iar cele două apendice ale sale, Cahalul şi Francmasoneria, sunt încă şi mai invizibile ca dânsul.

Tustrei întrebuinţează, pentru a rămâne în întuneric, un mijloc scârbos şi blestemat, adică **minciuna.**

Minciuna este deci baza sistemului jidovesc, căruia i se poate zice: „vorbeşti, deci minţi"[585].

Dar minciuna are un duşman pe care-l urăşte de moarte, anume: **Adevărul.**

Or, *Adevărul* este trăsătura distinctivă a *Creştinismului.* Hristos a zis: **„Eu sunt Adevărul"[586]** şi, de aceea, doctrina Lui este în execraţie înaintea lui Israil.

Minciuna, din contră, caracterizează ceea ce se nu-

---

[585] Copin-Albancelli, **I.** cit, I, p. 107

[586] Sfântul Apostol şi Evanghelist Ioan, c. XIV, v. 6.

meşte *Spiritul răului* sau Diavolul. Astfel Iisus, adresându-se ovreilor, le zise[587]:

„Voi din tatăl *Diavolul* sunteţi şi poftele tatălui vostru voiţi să faceţi. Acela ucigător de oameni a fost dintru început şi întru **Adevăr** n-a stat, căci *nu este* **Adevăr** *întru dânsul.*

Când grăieşte **minciuna,** dintre ale sale grăieşte, **căci mincinos este şi tatăl ei".**

Părăsind lumea, Hristos a trimis ucenicilor Săi o armă invincibilă, adică *Duhul Său...* **Duhul Sfânt al Adevărului,** care va apăra în veci omenirea, în contra *Duhului diavolesc al minciunii.*

Înaintea acestui Duh al Adevărului mă închin, strigând din adâncul sufletului: **CRED ÎN DUHUL SFÂNT!**

---

[587] Idem, c. VII, v. 44.

ANEXĂ

STUDIU
ASUPRA FRANCMASONERIEI

Întocmit de

Î.P.S. Mitropolit Dr. Nicolae al Ardealului şi votat de Sfântul Sinod în şedinţa sa din 11 Martie 1937

Ce este Francmasoneria?

„Francmasoneria este o societate secretă, răspândită azi în lumea întreagă, pretinzând a avea un scop filosofic şi umanitarist".[588] Nu vom începe prin a da o definiţie completă a Francmasoneriei, ci vom arăta pe rând originile, organizaţia şi diferitele ei aspecte, rezumându-le la sfârşit într-o definiţie.

1. Începuturile Francmasoneriei

Începuturile Francmasoneriei formează un subiect de interminabile discuţii. în forma de astăzi ea există din 1717, când 4 loji engleze s-au întrunit la Londra şi au format *Marea Lojă a Angliei.*[589]

La 1723, Andersen întocmi *Constituţiunile* acestei organizaţii, pe baza Constituţiei mai vechi a lojilor de zidari din Anglia. (Aceste loji de zidari rămăseseră cu timpul numai cu numele de zidari, în ele intrau orice

[588] Leon de Poncins, La *dictature de Puissances Occultes: La FM.,* Paris, 1934, p. 5.

[589] Ibidem, p. 64.

fel de oameni.) *Constituţiunile* lui Andersen sunt legea fundamentală a Francmasoneriei.[590]

2. Organizaţia Francmasoneriei

Membrii Francmasoneriei sunt împărţiţi în grade oculte. Membrii dintr-un grad nu ştiu nici cine face parte dintr-un grad superior, nici cine face parte din acelaşi grad cu ei. Ştiu numai cine face parte din gradele inferioare. Din punct de vedere al numărului gradelor, precum şi al altor caracteristici rituale, Francmasoneria se împarte în diferite rituri.

Astfel există Francmasonerie ioanită sau albastră. Membrii acesteia sunt împărţiţi numai în trei grade: ucenic, calfă şi maestru.[591] Apoi este ritul scoţian sau roşu şi cuprinde aşa zisele grade înalte, 30 la număr, iar şi mai sus de acestea sunt *gradele invizibile*. De obicei, însă, Francmasoneria ioanită nu există decât ca treaptă inferioară, supusă celei scoţiene. Gradele înalte şi cele invizibile sunt cele care conduc din umbră toată vasta organizaţie a Francmasoneriei, în mod unitar, pe tot globul pământesc. în vârful piramidei stă Patriarhul, sau *împăratul neîncoronat al lumii.*[592]

Ridicarea într-un grad nu se face prin alegerea de jos, ci prin selecţie de sus; cei din gradele superioare ridică pe cine vor dintr-un grad inferior la un grad superior. Intrarea în orice grad se face printr-un jurământ înfricoşător şi printr-o iniţiere. Prin jurământ, cel ce intră în gradul nou se obligă să păstreze secretul faţă de tot ce va vedea şi va cunoaşte în acest grad. Prin iniţiere i se comunică taine din învăţătura şi misiunea Francmasoneriei, necunoscută de gradele

---

[590] Engelbert Huber, *Freimaurerei,* p. 56-58.

[591] Huber, op. cit., p. 63.

[592] Ibidem, p. 95.

inferioare. Secretele comunicate gradelor inferioare sunt anodine, dar cele comunicate gradelor superioare sunt grozave.[593] Iată jurământul prestat de ucenicul Francmasoneriei ioanite: *„Jur înaintea Marelui Arhitect al pământului că nu voi descoperi nimic, nici prin semne, gesturi sau altceva ce poate descoperi şi indica ceva ce nu trebuie descoperit. În caz de călcare a jurământului primesc să mi se taie beregata, să mi se scoată ochii, să mi se găurească pieptul, să mi se smulgă inima, să mi se scoată măruntaiele din trup, să se ardă, să se prefacă în cenuşă şi să se arunce în fundul mării sau să se împrăştie în cele patru vânturi pe faţa pământului".*[594]

Alături de această organizaţie, ocultă chiar pentru membri, există una administrativă, secretă pentru profani. Francmasoneria lucrează în ateliere. Atelierele în care lucrează primele grade se numesc loji simbolice, formate fiecare din vreo 50 de persoane. Atelierele gradelor superioare au alte numiri. în fruntea fiecărei loji se află un *venerabil* cu rol de preşedinte ajutat de mai mulţi demnitari. Toţi sunt aleşi pe un an de către membrii lojei.

3. Francmasoneria şi evreii

Evreii au un rol preponderent, chiar dominant în Francmasonerie. Toate gradele înalte şi invizibile au fost create şi sunt ocupate de ei. Bauer, Pirlet, Caillard, Lacome, Morin, Francken, Moise Cohen, Isaac Long, întemeietorii Francmasoneriei gradelor superioare din Franţa şi America au fost toţi evrei.[595] În Ungaria,

---

[593] Dr. N.C. Paulescu, *Ce este Francmasoneria?, Buletinul Anti-ludeo-Masonic,* 1930, p. 67-71.

[594] Huber, op. cit, p. 64.

[595] Ibidem, p..

majoritatea Francmasonilor erau evrei, iar conducerea era aproape exclusiv în mâna lor. *„Biserica israilită e aliatul nostru firesc, ea ne sprijină şi o mulţime de iudei sunt în rândurile noastre",* se spunea în revista Francmasonilor din Ungaria, *Acacia,* 1908, nr. 62.[596] În Germania, lojile dependente de *Marea Lojă din Hamburg* erau la fel ocupate de o mare majoritate de evrei. În Turcia, conducătorii Francmasoneriei erau pe la 1909, evrei. Tot aşa în Italia, şeful Francmasoneriei era faimosul evreu Ernesto Nathan, care a ajuns primar al Romei.

Francmasoneria franceză a fost condusă în trecut de evreii Cremieux şi Gambetta. În Anglia, dintre cei vreo 300.000 Francmasoni, peste 43.000 sunt evrei.[597]

Masoneria nu este numai o simplă reuniune filantropică sau şcoală filosofică, ci alcătuieşte un sistem mistagogic, care reaminteşte de vechile religii sau culte misteriaco-păgâne, din care îşi trage obârşia, alcătuind o urmare şi o reînviere a lor... Raportul acesta al masoneriei cu religiile misteriace se vede de altfel şi din cele ce au loc şi se săvârşesc în timpul iniţierilor. Căci, după cum în cele ce au loc în misterele idolatre vechi se relua drama luptelor şi a morţii zeului misteriac şi prin reluarea aceasta mimică a dramei acesteia, cel ce se iniţia murea dimpreună cu patronul religiei misteriace - care întotdeauna era o persoană mitică simbolizând soarele sau natura, care murea iarna şi reînvia primăvara - , tot aşa şi în iniţierea celui de al treilea grad al Francmasoneriei, într-adevăr, treapta aceasta a iniţierii alcătuieşte o expunere dramatică a morţii protectorului masoneriei,

---

[596] Cf. Dr. Pr. *Wichtl, Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltre-•ublic,* Ed. II, Munchen, 1928, p. 54.

[597] Ibidem, p. 53, sq.

Hiram, şi un fel de reluare dramatică a morţii acestuia în care, cel ce urmează a fi iniţiat suferă dimpreună cu el, fiind rănit în aceleaşi organe şi în aceleaşi locuri ale corpului ca şi Hiram... Astfel Francmasoneria, în chip clar, este o religie misteriacă cu totul diferită, separată şi străină de religia creştină... Masoneria are slujbe religioase proprii, ca ceremonia învierii în chip de lup, sau botezul masonic, Ceremonia recunoaşterii căsătoriei sau căsătoria francmasonă, parastasul francmasonic, inaugurarea templului masonic etc. "[598]

4. Francmasoneria şi creştinismul

Francmasoneria se prezintă aşadar ca o quasi-reli-gie cu zeul ei propriu: Hiram. în realitate ea nu admite o fiinţă personală la conducerea lumii, precum nu admite un principiu personal în oameni. Ea preconizează un panteism naturalist: Hiram simbolizează

forţa universală care îşi ia temporal măşti individuale, prezentându-se sub formă de persoane trecătoare. *„Masonul ştie că personalitatea sa nu e nimic şi se dezinteresează de ea. El urcă până la principiul interior al iniţiativei, pe care-l bănuieşte, fără a-l putea cunoaşte exact, Dumnezeu necunoscut în realitatea sa misterioasă: acesta e eul transcendent, identic poate în toate existenţele care cugetă".* Aşa zisele persoane omeneşti sunt rolurile pe care le joacă trecător unul şi acelaşi actor.

„Un actor misterios deţine rolul personalităţii noastre. Cine este artistul care nu se arată în scenă, ci rămâne travestit şi mascat?... E o energie consacrată Marei Opere, forţă indestructibilă ca orice altă forţă. Această energie este independentă de instrumentul

---

[598] Revista Apostolul din 1 aprilie 1934. O descriere pe larg a ceremoniei de iniţiere a gradului de maestru face francmasonul Oswald Wirth, *Le livre du Maître,* Paris, ed. V, p. 67-84.

prin care se manifestă printre noi. Ea se transformă, fără a se stinge... Cine lucrează deci în noi, dacă nu forţa care animă pe predecesorii noştri? Hiram, care învie, este o realitate. Să ştim, să medităm şi să înţelegem. Că indivizii dispar, puţin importă, dacă energia care lucra în ei subzistă. Să ne dezinteresăm deci de o nemurire pe care ne-am reprezentat-o ca individuală. Personalitatea noastră se va stinge şi dacă mai târziu evocatorii noştri şi-ar *închipui că intră în relaţie cu noi, ei n-ar constitui o fantomă decât adunând noţiunile ce şi le-ar putea face despre noi".*[599]

„Individul este produsul tranzitoriu şi repetat al unei cauze permanent constructive. În ce priveşte pe Marele Arhitect al Universului, trebuie să notăm că această expresie nu intenţionează să impună o credinţă. Să ne păzim deci a ceda acelei leni a spiritului care confundă pe Marele Arhitect al iniţierilor cu Dumnezeul credincioşilor".[600]

Francmasoneria este raţionalistă. Ea îndeamnă pe membrii săi să supună totul cugetării raţionale ca filtru suprem pentru tot ce au să admită.[601] Iată ce zice un alt francmason: *„Nici forţa statului, nici credinţa nu sunt eterne... Atunci ce poate regenera poporul căzut în dezordine? Nimic altceva decât stăpânirea măsurată a raţiunii... Idealul Francmasoneriei constă în a construi pe nesimţite o republică universală şi democrată a cărei regină va fi raţiunea, iar consiliul suprem, adunarea înţelepţilor. În virtutea principiului*

---

[599] Oswald Wirth, op. cit, p. 106, 108, 112, 116.

[600] Ibidem, p. 120-122.

[601] *„Francmasoneria nu se făleşte că deţine un adevăr Dumneze-esc revelat, ci invită pe adepţii săi să se degajeze de eroare prin propriile lor eforturi pentru a se orienta ei înşişi, cu toată independenţa, către acea lumină a spiritului spre care aspiră*

care a prezidat la naşterea Francmasoneriei, ea va putea, bazându-se nu pe voia unui Dumnezeu inaccesibil, ci pe imperativele Raţiunii, să dea o viaţă moralei creştine".[602]

Din acestea rezultă şi raportul francmasoneriei faţă de creştinism. Mai putem aduce câteva citate pentru a arăta atitudinea directă *a Francmasoneriei* faţă de creştinism. Tot

autorul din care am citat mai sus, declară: „Mai vedeţi mântuirea oamenilor într-o renaştere religioasă? O! visul e imposibil! Boltele sanctuarelor, ale căror ruine voiţi să le reparaţi, nu vor mai vedea niciodată decât un ecou slab al rugăciunilor de odinioară. Nu mai există Dumnezeu pentru a mai învia morţii şi Acela (Hristos) ale Cărui accente magice deschideau mormintele, nu mai poate spera că un miracol asemănător va opri coborârea Lui lentă în groapa uitării. Mai mult ca totdeauna, o credinţă laică se substituie unei credinţe supranaturale".[603] Fr. Osw. Wirth în lucrarea citată compară pe Hiram cu Hristos, ambele nume exprimând doar acelaşi simbol al trecerii energiei cosmice dintr-o persoană ce dispare definitiv în alta ce apare (moartea şi învierea lui Hiram). E acelaşi mit, doar numele e altul.[604] O libertate a voinţei nu admite Francmasoneria. Totul în lume, chiar şi viaţa sufletească, decurge după o lege necesară neschimbabilă. *„Simbolismul masonic împinge mai departe analogia, sugerând că microcosmul sau lumea mică se construieşte ca şi macrocosmul, lumea mare ".[605]*

Dar Francmasoneria nu reprezintă o concepţie

inteligenţele" (Oswald Wirth, op. cit., p. 21).

[602] Albert Lantoine, după Leon de Poncins, op. cit, p. 297-298.

[603] Ibidem, p. 299.

[604] Osw. Wirth, op. cit., p. 85.

[605] Ibidem, p. 120.

statistică, ci se mulţumeşte să existe şi ea alături de creştinism. Francmasoneria e prin excelenţă dinamică. Ceea ce cere mai mult adepţilor e acţiunea, reclădirea lumii, conform principiilor ei. Astfel Francmasoneria luptă cu îndârjire să elimine din omenire concepţia opusă ei, creştinismul, şi instituţia care-l susţine, Biserica. Devizele ei sunt: **Separarea Bisericii de Stat, şcoala laică, căsătoria civilă, difuzarea principiilor anticreştine în masele largi.** În unele state cum sunt Franţa[606], Spania[607], Rusia[608], devizele acestea au fost realizate. În alte ţări se merge cu paşi repezi spre această stare. Biserica stă în faţa ofensivei puternice a unui duşman necruţător.

5. Scopul Francmasoneriei

Francmasoneria îşi ţine ultimele ei scopuri în secret. Dar, fără voia ei, se strevăd adeseori aceste scopuri, din mărturisiri masonice mai mult sau mai puţin învăluite. Regulat, francmasoneria spune că scopul ei este cercetarea adevărului şi acţiunea caritativă.

Dar de o acţiune caritativă francmasonică nu s-a împiedicat nimeni până acum. Şi apoi, de ce ar fi lipsă de o asociaţie clandestină şi de secrete, pentru desfăşurarea unei acţiuni caritative?

În realitate când masonii explică mai larg sensul acţiunii lor caritative, vezi că e vorba de o fericire a lumii prin scăparea de ideile ei de acum, prin aşezarea ei pe temeliile principiilor raţionaliste masone. *„Binefacerea pentru mason nu se confundă cu ceea ce s-a convenit să se numească caritate. Cedarea câtorva bucăţi de pâine, din prisos, nu-l achită de datoria*

[606] Huber, op. cit., p. 176-180.

[607] L. de Poncins, op. cit., p. 151-152.

[608] Huber, op. cit, p. 211-216.

sfântă ce o contractează iniţiatul faţă de umanitate. A face bine comportă un întreg program de viaţă". Într-o formă eufemistă, Fr. Osw Wirth[609] arată aşadar că nu caritatea este scopul Francmasoneriei.

Iar cercetarea adevărului, de care vorbeşte Francmasoneria, trebuie înţeleasă ca o lansare a tuturor ideilor de destrămare a Statului şi a Societăţii. Toate ideile de extremă stângă ale comunismului au fost pregătite în Loji şi aplicate de francmasoni. La fel, toate ideile anticreştine, de totală emancipare a instinctelor omeneşti inferioare de sub prestigiul virtuţilor creştine. De la Marx până la Lenin şi Trotzki, toţi şefii mai de seamă ai comunismului au fost evrei şi francmasoni, sau cel puţin francmasoni.

Ziarul francmason *Latomia* scrie (Iulie 1849, p. 237): *„Nu putem decât să salutăm socialismul ca pe un excelent aliat al Francmasoneriei, în munca de înnobilare a omenirii, în străduinţa de a promova binele omenirii. Socialismul şi masoneria, împreună cu comunismul au ţâşnit din acelaşi izvor"*[610].

Scopul Francmasoneriei stă în legătură cu soarta întregii omeniri. Francmasoneria luptă pentru o anumită direcţionare, pentru o anumită ţintă a întregii vieţi omeneşti colective şi individuale. Care este acest scop? Dintr-o mulţime de mărturisiri masonice şi din descifrarea sensului ce se desprinde din toată activitatea de până acum a Francmasoneriei, rezultă că acest scop este: întemeierea unei republici mondiale, condusă de francmasoni, adică de evrei. O republică cu desăvârşire laică, cu o omenire îndobitocită de mizerie şi de patimile inferioare dezlănţuite.

Iată ce spune acelaşi Fr. Osw. Wirth, în manualul

[609] Op. cit, p. 35.

[610] După Huber, op. cit., p. 152-156.

maestrului: *„Să avem curajul să ne zicem religioşi şi să ne afirmăm apostoli ai unei religiuni mai sfinte decât toate celelalte. Să propagăm Religia Republicii, care va forma inima cetăţenilor şi va cultiva virtuţile republicane".*[611] Tema întemeierii republicii mondiale sub stăpânirea Francmasoneriei a format obiectul Congresului mondial al Francmasoneriei, din 1900, ţinut la Paris.[612]

Când vorbesc metaforic, francmasonii se prezintă ca zidarii care au să rezidească, sub conducerea lui Hiram, templul lui Solomon din Ierusalim. Aceasta înseamnă, fără metafore, restabilirea dominaţiei lui Israil asupra lumii întregi.[613]

Numai din tendinţa Francmasoneriei, după republica laică, internaţională şi extrem de democratică se explică de ce toate revoluţiile, de la cea din 1789 încoace, toate loviturile date creştinismului, principiului monarhic şi naţional, principiului autorităţii, sunt opera francmasonilor. Din aceste motive, toate statele care recunosc valoarea principiului naţional şi a factorului creştin au desfiinţat Francmasoneria. Aşa a făcut şi Italia prin Mussolini în 1925[614], şi Germania prin Hitler. În Ungaria a fost desfiinţată după prăbuşirea comunismului lui Bela Kuhn, dovedindu-se că acest comunism a fost creaţia lojilor[615].

6. Francmasoneria în România

Nu vom face un istoric al Francmasoneriei în România. Până la război nu s-a bucurat de dezvoltare

[611] Osw. Wirth, op. cit., p. 22.

[612] Dr. Fr. Wichtl, op. cit., p. 208-209.

[613] Dr. V. Trifu, Interpelarea din Parlament la 5.II. 1932.

[614] Dr. Fr. Wichtl, op. cit., p. 99.

[615] Ibidem, p. 280.

remarcabilă. Abia de la război încoace şi mai ales în ultimii vreo 10 ani, a luat un avânt ce dă de gândit. Din cele şase grupe francmasonice române, una e pur evreiască: *B'nai B'rith,* alta *Federaţia lojilor simbolice de rit ioanit din România* e evreo-ungurească (în Ardeal) şi în 1933 s-a unit cu *Marea Lojă Naţională Română,* iar o a treia e evreo-nemţească: *Marea lojă germană din România*. Românii se găsesc numai în celelalte trei: *Marea Lojă Americană din România* (afiliată la *Marea Lojă Americană din New York), Marele Orient din România* afiliat la *Marele Orient din Franţa* şi care cuprinde 90% evrei şi, în sfârşit, *Marea Lojă Naţională din România,* care afişează tricolorul, afectează lupta contra celeilalte Francmasonerii, pe motiv că e jidovită, dar aceasta e numai o mască cu scopul de a vâna cât mai mulţi ofiţeri şi alţi buni români.[616]

Marea Lojă Naţională, condusă până în 1933 de dl. Pangal, în acel an s-a rupt în două; o parte lojile ei - cele provinciale şi cinci din cele zece bucureştene -constituindu-se separat în frunte cu dl. M. Sadoveanu. Dar pe dl. Sadoveanu l-au urmat numai masonii din primele trei grade, cei din gradele superioare au rămas cu dl. Pangal. Şi cum masonii primelor trei grade sunt conduşi de cei din gradele superioare se pare că schisma din *Marea Lojă Naţională* e tot numai o cursă pentru românii naivi pe care prestigiul unui Sadoveanu îi atrage mai mult decât dl. I. Pangal. De altfel, gruparea d-lui Sadoveanu s-a aliat cu *Marele Orient*.[617]

[616] În *Buletinul Anti-ludeo-Masonic,* 1930, de unde luăm aceste informaţii, reproduse în facsimil documente care demască alianţa strânsă dintre cele trei grupuri masonice în care se găsesc români (p.91 şi 131-132).

[617] *Adevărul literar* din 9.VII.1933. A se vedea în acelaşi loc şi

Despre opiniile de mason ale d-lui M. Sadoveanu citătm doar următoarele rânduri din cuvântarea rostită la adunarea din 2.VII.1933, a *Marii loji Naţionale*. Sub un văl eufemist se întrezăreşte toată adversitatea masonică faţă de credinţa creştină şi ideea naţională: *„Liber cu adevărat e numai acel maestru care izbândeşte a-şi domina pasiunile şi a se elibera de prejudecăţi. Cel care păstrează ura de rasă, obscurantismul violenţelor, suficienţele dogmatice, e un sclav ca şi cel care nu-şi poate domina pasiunile degradante".*[618]

Foarte sistematic zeflemiseşte dl. M. Sadoveanu credinţa creştină ortodoxă pe care o socoteşte o credinţă pentru naivi, mult inferioară ştiinţei *„egiptene"* a *„Magului"* superior în romanul *„ Creanga de aur".*

Numărul masonilor din România era încă, în 1932, întristător de urcat. Astăzi, se pare că sunt şi mai mulţi. în 1932 aveam 3300 masoni. Cehoslovacia avea 60, Iugoslavia

900, Polonia 450, Bulgaria 500. Se va recunoaşte că România, faţă de aceste ţări vecine, are enorm de mulţi.

Influenţa masonilor în viaţa mai nouă a Statului nostru se resimte dureros, dictând din toate locurile de conducere.

De altfel şi în *Marea Lojă Naţională* se află evrei.

7. Aşa zisa Masonerie Naţională Română

Dar asupra *Masoneriei Naţionale Române* trebuie să insistăm ceva mai mult. Despre ateismul *Marelui Orient din România* şi al *Marii Loji Naţionale* a d-lui

---

sprijinul ce-l dau evreii d-lui Sadoveanu. Dl. M. Sevastos, redactor la *Adevărul literar,* scrie un articol de laudă pentru acţiunea masonică a d-lui Sadoveanu. La mişcarea aceasta, spune M. Sevastos, „s-a *raliat deunăzi şi Marele Orient".*

[618] *Adevărul literar* din 9.VII.1933.

Sadoveanu nu poate fi nici o îndoială, odată ce el este în strânsă comuniune cu *Marele Orient din Franţa,* despre care însăşi întâmpinarea *Masoneriei Naţionale Române* către Sfântul Sinod spune: *„Prima mare organizaţie dizidentă a fost aşa numitul Mare Orient din Franţa, care încă din secolul al VIII-lea s-a îndepărtat încetul cu încetul de masoneria tradiţională, suprimând obligativitatea credinţei în Dumnezeu şi în nemurirea sufletului, precum şi aceea a contractării jurământului pe Sf Scriptură, dintr-un aşa zis spirit de liberă cugetare, şi ajungând, în anul 1878, la însăşi primirea ateilor în Ordin. Aceasta a provocat, după cum era şi firesc, o imediată ruptură a relaţiilor între marile loji masonice regulate cu Marele Orient din Franţa şi de atunci încoace, atât Marele Orient din Franţa cât şi toate organizaţiile afiliate lui, din lumea întreagă, sunt socotite ca schismatice, eretice şi orice relaţii sunt interzise între masonii regulaţi şi membrii acestor organizaţii".*

Noi vom arăta, în primul rând, că există relaţii între organizaţiile masonice cu care este afiliată *Masoneria Naţională Română* şi între cele ce stau în legătură cu *Marele Orient din Franţa,* iar în al doilea rând vom pune în adevărata lumină atitudinea faţă de religie a Masoneriei, ce se pretinde adversară *Marelui Orient din Franţa.*

a) *Marele Orient din Franţa* şi *Marea Lojă din Franţa* stau în aşa strânse legături, încât în fiecare an se adună delegaţii lor într-un convent comun[619]. *Marea Lojă din Franţa* însă face parte din *Asociaţia Masonică Internaţională* (A.M.I.) cu sediul în Geneva, împreună cu *Marile Loji* din Belgia, Bulgaria, Grecia,

---

[619] *Das Blaubuch des Weltmaurerei,* Viena, 1933, p. 57, publ. francm

Luxemburg, Norvegia, Polonia, Portugalia, Elveţia, Cehoslovacia, Spania, Viena şi Jugoslavia, dintre care multe au legături cu *Masoneria Naţională Română.* (Vezi întâmpinarea amintită mai sus.) De altfel, *Asociaţia Masonică Internaţională* (A.M.I.) luptă pentru ca *„într-un viitor, mai apropiat sau mai depărtat, lanţul mondial să se încheie în sensul ca diferitele dialecte masonice ale umanităţii să se unească într-o limbă comună"*[620]. Deci şi acum sunt numai deosebiri dialectale.

Cu *Marele Orient din Franţa* are legături *Marea Lojă din Viena*[621]. Ori *Marea Lojă din Viena* stă în relaţii oficiale cu *Marea Lojă din Anglia*[622] şi deci şi cu *Masoneria Naţională Română*.

Cât de neserioase şi de trecătoare sunt suspendările de relaţii între diferitele organizaţii francmasonice se vede şi din pilda ce au dat-o în anii recenţi francmasoneriei germane. Atât cele trei *Mari Loji prusiene* vechi care se socotesc foarte naţionale, cât şi alte patru din cele umanitariste: Marea Lojă din Hamburg, cea din Bayreuth, cea din Frankfurt pe Main şi cea din Darmstadt au rupt relaţiile cu *Marea Lojă din Viena,* socotită internaţionalistă. însă, în acelaşi, timp Marile Loji din Hamburg, Bayreuth şi Frankfurt pe Main au reluat relaţiile cu *Marea Lojă din Anglia,* care are la rândul ei relaţii cu *Marea Lojă din Viena*[623].

Cu drept cuvânt observă Fr. Hasselbacher în opera sa, monumentală *Entlarvte Freimaurerei* 1936, vol. I, p.71: *„Orice şcolar, care cunoaşte regulile elementare de matematică, ştie că: două mărimi egale cu o a*

---

[620] Ibidem, p. 104,

[621] Op. cit., p. 35.

[622] *Masonic Year Book 1936,* p. 797.

[623] *Das Blaubuch* etc., p. 61-62.

treia, sunt egale şi între ele. Dacă a=b şi b=c, atunci şi a=c". Dacă *Masoneria Naţională Română* are legături cu cea din Austria, iar aceasta cu *Marele Orient din Franţa,* evident că prin masoneria austriacă există legături şi între *Masoneria Naţională Română* şi *Marele Orient Francez.*

Ce însemnează acum că două organizaţii masonice au legătură şi ce însemnează că legăturile acestea sunt suspendate?

Când două organizaţii masonice stau în legături, atunci ele comunică oficial prin organele lor conducătoare. Astfel, în *„Regulamentul de organizare şi funcţionare al Marei Loji Naţionale Române"* art. 45, lit. i, se spune despre Consiliul Marii Loji Naţionale, care este puterea ei executivă, că *„reprezintă, împreună cu Marele Maestru, Marea Lojă Naţională din România pe lângă conducerea supremă a fiecărui Rit de pe lângă Marile Puteri Masonice Străine "*[624]. Legăturile acestea primesc un caracter şi mai permanent şi mai concret, prin aceea că cele două organizaţii masonice în legătură îşi desemnează câte un delegat, care e numit membru regulat cu un rang superior în Marea Lojă prietenă. Iată ce spune citatul Regulament în această privinţă la art. 6: *„Marele Maestru poate să numească pe orice frate ca să-l reprezinte într-o Mare Lojă soră din străinătate, de asemenea el poate numi ca membru al Marii Loji Naţionale din România, cu rangul pe care-l crede potrivit, pe orice frate desemnat ca reprezentant al Marelui Maestru al unei Mari Loji soră din străinătate* "[625].

În felul acesta, în fiecare organizaţie francmasonică sunt prezente organizaţiile străine masonice. În

---

[624] Constituţia şi Regulamentul Marei Loji Naţionale Române, p. 33.

[625] Ibidem, p. 21.

afară de aceste legături, membrii din lojile unei organizaţii pot vizita oricând lojile de grad egal sau inferior ale unei organizaţii străine, iau parte la festivităţile lor şi pot fi numiţi membri de onoare ai acelei organizaţii străine[626]. Fr. Hasselbacher dovedeşte în opera citată, pe baza unui vast material din arhivele lojilor germane desfiinţate, că suspendarea legăturilor între două organizaţii masonice lasă mai departe putinţa membrilor din lojile unei organizaţii de a vizita lojile celeilalte organizaţii, numai cât aceste vizite n-au un caracter *oficial,* ci numai unul *oficios*[627]. Masonii individuali sunt fraţi pe tot globul pământesc, oricărei organizaţii ar aparţine. Oricărui rit ar aparţine un mason, el este frate cu toţi masonii de pe glob[628].

De altfel, aceste suspendări de relaţii sunt accidentale, ele nu sfărâmă unitatea şi simpatia fundamentală, care leagă întreaga Francmasonerie universală. Şi se depun totdeauna cele mai mari străduinţe ca aceste suspendări să înceteze cât mai repede şi unitatea să devină tot mai strânsă. Ba mai mult, aceste suspendări de relaţii au loc numai între organizaţiile masoneriei ioanite, a primelor trei grade. Masoneria gradelor superioare e un front unitar. Ori masoneria primelor trei grade e numai un stadiu de trecere spre cea superioară şi e condusă de aceea. Deci supărările între organizaţiile masonice subalterne sunt numai nişte iluzii, nişte concesii făcute spiritului neprogresat în masonerie al membrilor inferiori, cărora le place să creadă că sunt în ceartă cu masoneriile străine.

Dăm câteva citate în acest sens din cartea masonilor

---

[626] Constituţia, Statutele şi Regulamentele Ritului scoţian antic şi acceptat din România, art. 29, p. 12.

[627] *Entlarvte Freimaurerei,* 1936, vol. I, p. 67.

[628] Constituţia, Statutele etc., art. 5, p. 4.

vienezi, *Das Blaubuch der Freimaurerei* (Viena, 1933):

„Organizarea ritului scoţian este foarte potrivită pentru urmărirea şi ajungerea scopului său depărtat. Existenţa factică a unui lanţ mondial francmason, cel puţin în cadrele ritului, este în opoziţie cu organizaţiile, din nefericire încă aşa de neînchegate, ale francmasoneriei ioanite, care se luptă între ele din motive dogmatice - avantajul fundamental al lucrării sale. Ritul scoţian, cu ale sale 36 de Supreme consilii, constituie, pentru toate teritoriile francmasone cu o aceeaşi doctrină, un acelaşi mod de a lucra, aşadar unul şi acelaşi front unitar francmasonic. Ritul scoţian este afară de aceea un paşaport către toate atelierele corespunzătoare ale masoneriei şi oferă aşadar raza cea mai mare de acţiune"[629].

Să observăm că Marea Lojă Naţională Română, care are sub administraţia sa gradele 1-3, este sub autoritatea Supremului Consiliu de grad 33 al Ritului Scoţian Antic şi Acceptat[630]. între cele 36 supreme Consilii numite în cartea citată, se află şi cel din România şi cel din Franţa, autoritatea supremă a masoneriei franceze[631]. Pentru întărirea unităţii între organizaţiile gradelor inferioare lucrează afară de amintita *Asociation Magonnique Internationale* cu sediul la Geneva, care întruneşte Marile Loji Simbolice (ale primelor trei grade), *Die Allgemeine Freimaurerei Liga* (Afeme) cu sediul în Basel, care întruneşte pe masonii individuali pentru a realiza lanţul mondial al masoneriei[632]. Aceste organizaţii ţin des congrese în

[629] Din art. francm. vienez, dr. Hermann Anton, *die Rotte Maurerei,* op. cit., p. 99-100.

[630] Const, şi regul., p. 9-10,

[631] *Das Blaubuch,* p. 102.

[632] *Das Blaubuch,* p. 105.

diferite centre europene. În Fr. Hasselbacher op. cit. vol. I, p. 53-80, se găsesc multe citate de ale francmasonilor că Masoneria este una. Luăm pe Marele Maestru al Marei Loji din Bayreuth, prof. Blunschli, care a scris în *Freimaurerei Zeitung* din 11.IV. 1874 : *„ De câţiva zeci de ani lojile se adună şi iau un caracter tot mai naţional, deşi misiunea lor este internaţională. De ce aceasta? Ce sens are? Căci dacă francmasoneria nu are nimic cu patria, de ce se îmbracă în forme naţionale? Sâmburele cel bun al acestei mişcări este trebuinţa după o mai mare consolidare, pentru a valorifica mai bine puterea confederaţiei masonice.*

Însemnătatea internaţională a masoneriei nu e slăbită prin aceasta, dimpotrivă puterea ei de acţiune, eficacitatea ei devine şi mai urcată"[633].

b) Să lămurim acum atitudinea în chestiune religioasă a Masoneriei ce se pretinde supărată cu *Marele Orient Ateu din Franţa.* Mai întâi, câte ceva din *„Constituţia şi Regulamentul"* Marii Loji Naţionale Române. Observăm însă că în această *Constituţie şi Regulament* nu sunt fixate decât chestiuni formale de procedură, idealurile organizaţiei, principiile ei; cuprinsul discuţiilor din ateliere nu este făcut cunoscut. *Constituţia şi Regulamentul* îndrumă de câte ori e vorba de o chestiune mai importantă la *Marile Constituţiuni, Tradiţiile* şi *Landmarkurile Ritului. Constituţia şi Regulamentul* Marii Loji Naţionale nu e document pe baza căruia să se poată spune ceva definitiv referitor la scopurile şi acţiunea ei, cu atât mai mult cu cât acest document însuşi vorbeşte de secretele masonice a căror divulgare este socotită între infracţiunile celei mai grave[634]. Ba într-un loc spune

[633] Fr. Hasselbacher, op. cit., p. 75.

[634] Art. 517 §6, p. 148.

acest document: *„în Loji se primesc cunoştinţele care nu se publică nicăieri şi pe care nu le putem învăţa decât în Lojă "*[635].

Dar chiar şi din puţinele expresii ale acestui document se poate trage o concluzie care arată suficient conflictul masoneriei cu doctrina Bisericii. E adevărat că în art. 3 al *Constituţiei, Statutelor etc.* se prevede că *„ nimeni nu poate fi primit în francmasonerie dacă nu crede în Dumnezeu şi în nemurirea sufletului".* Legămintele şi jurămintele masonilor faţă de Ordin sunt contractate -pe Sf. Scriptură (p. 4). Dar, în altă parte,[636] se spune: *„Oricare ar fi religia sau cultul cuiva, el nu poate fi exclus din Ordin, dacă crede în Marele Arhitect al Universului şi practică învăţăturile sfinte ale moralei".*

Până aici n-ar fi nimic grav. S-ar putea spune: sunt atâtea alte Societăţi în care nu se cere nici acest minim de credinţă religioasă. Numai cât celelalte Societăţi au altfel de obiective economice, culturale, câtă vreme Francmasoneria se socoteşte dacă nu un adversar al Bisericii, în orice caz un concurent al ei, cu o credinţă proprie a ei. Căci iată ce se spune în pasajul citat puţin mai la vale: *„masonii, cele mai virtuoase elemente ale tuturor credinţelor... caută să demonstreze superioritatea credinţei pe care o*

profesează". Aşadar un francmason evreu, fără aşi însuşi, prin intrarea în Francmasonerie, credinţa creştină, e socotit şi de francmasonii *creştini* ca având o credinţă superioară aceleia pe care a revelat-o însuşi Fiul lui Dumnezeu cel întrupat. În mândria francmasonilor de a se socoti deasupra creştinismului[637] se află implicată negarea

[635] Ibidem, p. 72.

[636] *Obligaţiunile unui Francmason,* p. 71.

[637] A se vedea în acest sens romanul d-lui M. Sadoveanu,

Divinităţii creştinismului, cea mai gravă dintre erezii.

Aceeaşi concluzie se deduce şi din alte datorii impuse masonului. După ce se spune la p. 74 că *„printre noi sunt Fraţi de toate religiile şi rasele",* la p. 75 se cere: *„trebuie să preferi pe un Francmason oricărui alt om, când solicită, în condiţii egale, aceeaşi situaţie"*. Purtarea aceasta trebuie s-o aibă un mason nu numai faţă de alt mason din ţară, ci şi faţă de cei din străinătate, căci art. 5 al *Constituţiei, Statutelor etc.,* p. 4 spune: *„Oricărui rit i-ar aparţine un mason, el este frate cu toţi masonii de pe glob"*. Prin urmare masoneria formează o confraternitate mai presus de religie, de neam şi de familie. Un mason consideră mai apropiat sieşi pe un evreu mason decât pe un român creştin. Prin aceasta se rupe legătura bisericească dintre cei care formează, după Apostolul Pavel, Trupul tainic al Domnului. Se poate spune că masonul iese din Biserică, precum iese din comunitatea naţională. *„Familia, prietenii* - se spune mai departe la p. 75 - *sau vecinii să nu afle chestiuni în legătură cu activitatea francmasonică, atât personală, cât şi cea colectivă "*.

Putem pune de pe acum întrebarea: ce rost mai are jurământul pe Sf. Scriptură când îl rosteşte şi un evreu care nu crede în ea, sau când se respinge originea divină a ei?

Dar poate că cel puţin nu se cuprinde în *Marea Lojă Naţională* decât România, aşa că acea confraternitate cu masonii din alte ţări rămâne o legătură destul de platonică. Chiar aşa de ar fi şi totuşi ar fi grav, se afirmă în principiul care pune mai presus de legăturile bisericeşti şi naţionale pe cele masonice. În realitate Masoneria Naţională Română cuprinde mulţi străini şi

nu există nici o piedică pentru a cuprinde şi mai mulţi. E adevărat că Supremul Consiliu gr. 33 nu admite în sânul său ca membri activi decât o pătrime de membri neortodocşi[638].

Dar numărul membrilor ar fi al Supremului Consiliu care se limitează între 9-33. Destul este dacă o pătrime din ei pot fi neortodocşi. Dar Supremul Consiliu are şi membri emeriţi. Între aceştia numărul străinilor nu este limitat. Dar ceea ce-i mai important e că grosul Masoneriei Naţionale îl formează membrii din celelalte grade, de la 1-32, şi mai ales cei din primele 3 grade, între aceştia numărul străinilor iarăşi nu e limitat. Faţă de toţi aceşti străini masonul român e obligat să le dea sprijin în toate împrejurările când se cere - în anumite cazuri cu riscul vieţii[639]. Refuzul sprijinului cerut aduce una din cele mai mari pedepse[640].

Dar acum să luminăm şi mai bine atitudinea faţă de Creştinism a Masoneriei Române, confruntând-o cu câteva citate din amintita *Blaubuch* a Masoneriei austriece, care este în legătură şi cu cea din Anglia şi cu cea română. Francmasonul vienez, dr. Oscar Trebitsch, spune în articolul *Freimaurerei u. Radikalismus: „Caracteristica permanentă a Masoneriei este accentuarea necesar imanentă a caracterului autonom al eticei sale şi, prin aceasta, în mod necesar şi negarea oricărei posibilităţi a vreunei etici, heteronome, fie ea crescută metafizic pe terenul speculaţiei filosofice, fie pe cel al speculaţiei teologice"* (p. 65).

În această carte francmasonul Dr. Kurt Reichl scrie: *„Francmasoneria este în fiinţa ei adânc pătrunsă de ideea că, pe terenul credinţei, nu poate fi dogma-*

[638] *Constituţia, Statutele etc.,* art. 13, p. 7.

[639] Ibidem, art. 611, p. 161.

[640] Ibidem, art. 613, p. 161.

tizată o anumită convingere privitor la ceva imposibil de cunoscut. Ea stă pe punctul de vedere cel cu adevărat tolerat, că fiecare are să-şi facă socoteala cu infinitul după trebuinţele sale religioase. Felul credinţei, de semnul ce-l dă fiecare noţiunii sale despre Dumnezeu, nu e pentru Francmasonerie nimic; pentru ea totul este conducerea etică a vieţii care rezultă din concepţia despre lume a respectivului ins" (p. 31).

Întâlnim aşadar acelaşi indiferentism faţă de revelaţia creştină, pusă în rând cu oricare altă credinţă. Nici o grijă pentru unificarea sufletelor în aceeaşi credinţă creştină, ci insul e justificat în tendinţa de a avea o atitudine cu totul individuală în chestiunea religioasă. Nu susţine nici Biserica impunerea cu sila a credinţei creştine, dar propovăduieşte sus şi tare că această credinţă e revelată de Dumnezeu, deci singura adevărată în plenitudinea ei, şi dezaprobă fărâmiţarea societăţii omeneşti în tot atâtea credinţe câţi indivizi sunt. Francmasoneria afirmă că n-are nici o dogmă. Dar are şi ea pe cea a individualismului, socoteşte ca valoare supremă judecata individuală. Cel puţin pentru ochii lumii, căci în realitate impune adepţilor ei destule convingeri şi secrete de al căror rost şi sens nu au să se întrebe masonii gradelor inferioare.

Acelaşi lucru îl afirmă Dr. K. Reichl şi în alt loc al numitei cărţi, într-o controversă cu iezuitul Fr. Muckermann despre încrederea în umanitatea pură, pe care francmasoneria o are, pe când creştinismul nu: *„Să recunoaştem clar şi fără echivocuri deosebirea fundamentală. Dvs vă exprimaţi hotărât bănuiala în posibilitatea unei umanităţi care nu e în legătură cu un Dumnezeu personal, care nu e străbătută de credinţa în Dumnezeul personal al Bisericii. Francmasonul, aşa cum îl înţeleg eu (!!) nu e ateu, concepţia*

despre lume a Francmasoneriei are principiul unei fiinţe supreme, unei ultime temelii spirituale a existenţei. Dar cu deosebirea fericită (heilsarmee), antidogmatică faţă de dogma Bisericii infailibile şi singură mântuitoare, că ea lasă conţinutul, culoarea noţiunii de Dumnezeu subiectivismului fiecăruia. Ea socoteşte că există o credinţă, dar aceasta nu trebuie dogmatizată drept o cunoaştere care trebuie să fie singură adevărată, aşadar imposibilă. Nu e linia dvs, prea venerate, să admiteţi umanitatea laicistă a francmasonului care nu e hrănită de o credinţă precisă într-un Dumnezeu personal, ca întemeiată, adevărată şi variabilă. Vă îndoiţi de garanţiile interne ale acestei umanităţi.

Socotiţi că numai ideea de umanitate a credinţei creştine posedă putere îndatoritoare" (p. 25-26). Iar în alt loc: *„Sigur ideea masonă despre umanitate nu e determinată religios, în sensul că nu cere înrădăcinarea ei într-o religie anumită, respectiv în cea catolică"* (p. 20).

În spiritul acesta liber cugetător vorbesc masonii despre religie atunci când vor să-şi prezinte în trăsături simpatice organizaţia lor. Adevăratele lor sentimente sunt însă direct ostile la adresa religiei. Ele izbucnesc adesea în expresii nemascate, în felul acelora pe care le-am inserat în refrenul acesta la alt loc.

După ce am arătat că şi masoneria, zisă naţională, face parte din organizaţia mondială a masoneriei, fiind angajată în urmărirea scopurilor comune ale masoneriei şi după ce am arătat că masoneria întreagă e cel puţin liber cugetătoare pe teren religios, să mai revenim puţin asupra scopului masoneriei în care e încadrată masoneria naţională.

Am mai spus că scopul masoneriei nu e cercetarea filosofică a adevărului şi nici filantropia. Acestea n-ar

trebui ţinute într-un secret atât de sever. Scopul ei este unul politic. Şi este unul şi acelaşi pentru toată masoneria. De aceea se străduieşte să formeze un front cât mai strâns, cum am văzut din paginile anterioare. Că scopul ei este unul politic, nu de politică de partid, ci de concepţie, ceea ce-i şi mai grav, ne-o mărturiseşte masonul Dr. K. Reichl în opera amintită, p. 35, aprobând următoarele cuvinte ale unui membru al Marelui Orient Francez: *„Dacă politica însemnează a te aprinde de suferinţa oamenilor pentru apărarea drepturilor omului, pentru realizarea unor cerinţe culturale de mare valoare din punct de vedere etic şi estetic, atunci, da, masoneria face politică, atunci masoneria este politică "*. Mai precis ne arată orientarea politică a masoneriei mărturisirile aceluiaşi mason, că organizaţia din care face parte luptă pentru „ *libertatea personală şi democraţie",* care nu trebuie lăsată să fie sfărâmată de *„dictatura barbară de dreapta sau de stânga"* (p. 24). în acelaşi sens se exprimă pe larg masonul Dr. Oskar Trebitsch, în amintita carte, dezvoltând că masoneria e contrară oricărui radicalism, oricărei conduceri autoritare şi pentru larga democraţie (p. 64). Pe linia aceasta, masoneria e contra monarhiei, deşi întâmpinarea Masoneriei Române spune altfel. Dr. Reichl mărturiseşte că Masoneria a văzut în instaurarea republicii în Spania îndeplinindu-se o aprinsă dorinţă a ei. *„Nimeni n-a negat din latura Masoneriei că între întemeierea republicii şi masoneria spaniolă există strânse legături. Nici n-a rămas nimănui că fraţilor din Marele Orient li s-au împlinit prin noua organizare de stat o aprinsă dorinţă"* (p. 17).

Astfel nu e de mirare dacă Francmasoneria declară acum că stă în război din Spania, cu totul în *ajutorul Frontului Popular*. în ziarul *ABC* din Madrid, din 20. X.

1936, foaie redactată ca toate foile de pe teritoriul Spaniei comuniste de sovietele muncitoreşti, găsim următoarea declaraţie din partea Masoneriei: *„Situaţia actuală este aşa de extraordinară şi de tragică, încât suntem nevoiţi să rupem tăcerea noastră obişnuită. Masoneria spaniolă este deplin, total şi absolut de partea Frontului Popular, de partea guvernului legal şi împotriva fascismului"*. în ziarul *El Dia Grafico* din 15.X din Barcelona se spune: *„Mulţumită înţeleptei prevederi a masonilor o mare parte din comandă în* Guardia civil *şi* Guardia de asalt *(trupe poliţieneşti create în mod special de*

republică) era încă înainte de 18 august în mâna republicanilor de încredere. Masonii au fost aceia care au făcut ca cea mai mare parte din flota de război să se pună în serviciul Frontului Popular şi ofiţerii răsculaţi să fie închişi. Masonii au fost aviatorii care s-au aşezat în fruntea flotei noastre aviatice. Comandanţii celor mai multe din secţiunile armatei noastre sunt masoni. Masonii sunt în majoritate aceia care, în presă, pe tribune, la microfon au susţinut focul în suflete. Masoni sunt şi aceia care pregătesc victoria în etape. Masoni în sfârşit, aceia care lucrează în străinătate ca neutralitatea să fie părăsită"[641].

Din cele de mai sus se străvede destul de bine că nu sunt deosebiri reale şi serioase între masoneria mondială căreia îi aparţine Masoneria Naţională Română şi Masoneria afiliată Marelui Orient Francez. Astfel, având în vedere ceea ce am dezvoltat în toate capitolele acestui referat, putem formula următoarele:

Ziarul german din Sibiu *Sud-Ost,* din 31.XII. 1936.

CONCLUZII:

Francmasoneria este o organizaţie mondială, secretă în care evreii au un însemnat rol, având un rit quasi-religios, luptând împotriva concepţiei religios-morale a creştinismului, împotriva principiului monarhic şi naţional, pentru a realiza o republică internaţională laică (tendinţa din urmă a se vedea în *Blaubuch der Freimaurerei,* Wien 1933, p. 82, în art. *Paneuropa als Minoritatenfrage*.Se recunoaşte că *„Masoneria urmăreşte planul unei Europe unite").* Ea este un ferment de stricăciune morală, de dezordine socială. Biserica osândeşte francmasoneria ca doctrină, ca organizaţie şi ca metodă de lucru ocultă şi în special pentru Următoarele motive:

1. Francmasoneria învaţă pe adepţii ei să renunţe la orice credinţă şi adevăr revelat de Dumnezeu, îndemnându-i să admită numai ceea ce descoperă raţiunea lor. Ea propagă astfel necredinţa şi lupta împotriva creştinismului ale cărui învăţături sunt revelate de Dumnezeu. Vânând pe cât mai mulţi intelectuali să şi-i facă membri şi obişnuindu-i pe aceştia să renunţe la credinţa creştină, francmasoneria îi rupe de la Biserică şi, având în vedere influenţa însemnată ce o au intelectualii asupra poporului, e de aşteptat ca necredinţa să se întindă asupra unor cercuri tot mai largi. în faţa propagandei anticreştine a acestei organizaţii, Biserica trebuie să răspundă cu o contra propagandă.

2. Francmasoneria propagă o concepţie despre

lume panteist-naturalistă, reprobând ideea unui Dumnezeu personal deosebit de lume şi ideea omului ca persoană, deosebită, destinat nemuririi.

3. Din raţionalismul şi naturalismul său, francmasoneria deduce în mod consecvent o morală pur laică, un învăţământ laic, reprobând orice principiu moral *„heteronom"* şi orice educaţie ce rezultă din credinţa religioasă şi din destinaţia omului la o viaţă spirituală eternă. Materialismul şi oportunismul cel mai cras în toate acţiunile omului, este concluzia necesară din premisele francmasoneriei.

4. În lojile francmasoneriei se adună la un loc evreii şi creştinii şi francmasoneria susţine că numai cei ce se adună în lojile ei cunosc adevărul şi se înalţă deasupra celorlalţi oameni.

Aceasta însemnează că creştinismul nu dă nici un avantaj în ce priveşte cunoaşterea adevărului şi dobândirea mântuirii membrilor săi. Biserica nu poate privi impasibil cum tocmai duşmanii de moarte ai lui Hristos să fie consideraţi într-o situaţie superioară creştinilor din punct de vedere al cunoaşterii adevărurilor celor mai înalte şi ale mântuirii.

5. Francmasoneria practică un cult asemănător celui al misterelor precreştine. Chiar dacă unii adepţi ai ei nu dau nici o însemnătate acestui cult, se vor găsi multe spirite mai naive asupra cărora acest cult să exercite o oarecare forţă quasi-religioasă. În orice caz, prin acest cult, francmasoneria vrea să se substituie oricărei alte religii, deci şi creştinismului.

Î n afară de motivele acestea de ordin religios, Biserica mai are în considerare şi motive de ordin social, când întreprinde acţiunea sa contra francmasoneriei.

6. Francmasoneria este un ferment de continuă şi subversivă subminare a ordinei sociale prin aceea că

îşi face din funcţionarii statului, din ofiţeri, unelte subordonate altei autorităţi pământeşti decât aceleia care reprezintă ordinea stabilită vizibil. Îi face unelte în mâna unor factori neştiuţi încă nici de ei, având să lupte pentru idei şi scopuri politice ce nu le cunosc. E o luptă nesinceră, pe la spate, niciodată nu există o siguranţă în viaţa statului şi ordinea stabilită. E o luptă ce ia în sprijinul ei minciuna şi întunericul. împotriva jurământului creştinesc pe care acei funcţionari l-au prestat Statului, ei dau un jurământ păgânesc.

7. Francmasoneria luptă împotriva legii naturale, voită de Dumnezeu, conform căreia omenirea e compusă din naţiuni. Biserica Ortodoxă, care a cultivat totdeauna specificul spiritual al naţiunilor, şi le-a ajutat să-şi dobândească libertatea şi să-şi menţină fiinţa primejduită de asupritori, nu admite această luptă pentru exterminarea varietăţii spirituale din sânul omenirii.

Măsurile cele mai eficace ce are să le ia Biserica împotriva acestui duşman al lui Dumnezeu, al ordinii social-morale şi al naţiunei, sunt următoarele:

1. O acţiune persistentă publicistică şi orală de demascare a scopurilor şi a activităţii nefaste a acestei organizaţii.

2. Îndemnarea intelectualilor români, care se dovedesc a face parte din loji, să le părăsească. În caz contrar Frăţia Ortodoxă Română, extinsă pe toată ţara, va fi îndemnată să izoleze pe cei ce preferă să rămână în loji. Biserica le va refuza la moarte slujba

înmormântării, în caz că până atunci nu se căiesc. De asemenea, le va refuza prezenţa ca membri în corporaţiile bisericeşti.

3. Preoţimea va învăţa poporul ce scopuri urmăreşte acela care e francmason şi-l va sfătui să se ferească

şi să nu dea votul candidaţilor ce aparţin lojilor.

4. Sfântul Sinod acompaniat de toate Corporaţiu-nile bisericeşti şi Asociaţiile religioase se va strădui să convingă guvernul şi Corpurile Legiuitoare să aducă o lege pentru desfiinţarea acestei organizaţii oculte. în caz că guvernul nu o va face, Sfântul Sinod se va îngriji să fie adusă o astfel de lege din iniţiativă parlamentară.

Tem. Nr. 785/1937. *Î.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului,* dă citire referatului cu studiul asupra francmasoneriei, ce i s-a cerut de Sf. Sinod încă din anul 1934.

Sf. Sinod, însuşindu-şi concluziile din referat, hotărăşte:

I. Biserica osândeşte Francmasoneria ca doctrină, ca organizaţie şi ca metodă de lucru ocultă şi în special pentru următoarele motive:

1. Francmasoneria învaţă pe adepţii ei să renunţe la orice credinţă şi adevăr revelat de Dumnezeu, îndemnându-i să admită numai ceea ce descoperă cu raţiunea lor. Ea propagă astfel necredinţa şi lupta împotriva creştinismului ale cărui învăţături sunt revelate de Dumnezeu. Vânând pe cât mai mulţi intelectuali să şi-i facă membri şi obişnuindu-i pe aceştia să renunţe la credinţa creştină, Francmasoneria îi rupe de la Biserică şi, având în vedere influenţa însemnată ce o au intelectualii asupra poporului, e de aşteptat ca necredinţa să se întindă asupra unor cercuri tot mai largi. în faţa propagandei anticreştine a acestei organizaţii, Biserica trebuie să răspundă cu o contra-propagandă.

2. Francmasoneria propagă o concepţie despre lume panteist-naturalistă, reprobând ideea unui Dumnezeu personal deosebit de lume şi ideea omului ca persoană, deosebită, destinat nemuririi.

3. Din raţionalismul şi naturalismul său, Francma-

soneria deduce în mod consecvent o morală pur laică, un învăţământ laic, reprobând orice principiu moral „hete-ronom" şi orice educaţie ce rezultă din credinţa religioasă şi din destinaţia omului la o viaţă spirituală eternă. Materialismul şi oportunismul cel mai cras în toate acţiunile omului, este concluzia necesară din premisele Francmasoneriei.

4. În lojile francmasone se adună la un loc evreii şi creştinii şi Francmasoneria susţine că numai cei ce se adună în lojile ei cunosc adevărul şi se înalţă deasupra celorlalţi oameni. Aceasta însemnează că creştinismul nu dă nici un avantaj în ce priveşte cunoaşterea adevărului şi dobândirea mântuirii membrilor săi. Biserica nu poate privi impasibilă cum tocmai duşmanii de moarte ai lui Hristos să fie consideraţi într-o situaţie superioară creştinilor din punct de vedere al cunoaşterii adevărurilor celor mai înalte şi ale mântuirii.

5. Francmasoneria practică un cult asemănător celui al misterelor precreştine. Chiar dacă unii adepţi ai ei nu dau nici o însemnătate acestui cult, se vor găsi multe spirite mai naive asupra cărora acest cult să exercite o oarecare forţă quasi-religioasă. în orice caz,

prin acest cult, Francmasoneria vrea să se substitue oricărei alte religii, deci şi creştinismului.

În afară de motivele acestea de ordin religios biserica mai are în considerare şi motive de ordin social, când întreprinde acţiunea sa contra Francmasoneriei.

6. Francmasoneria este un ferment de continuă şi subversivă subminare a ordinei sociale prin aceea că îşi face din funcţionarii Statului, din ofiţeri, unelte subordonate altei autorităţi pământeşti decât aceleia care reprezintă ordinea stabilită vizibil. Îi face unelte în mâna unor factori neştiuţi încă nici de ei, având să lupte pentru idei şi scopuri politice ce nu le cunosc. E o

luptă nesinceră, pe la spate; niciodată nu există o siguranţă în viaţa Statului şi în ordinea stabilită. E o luptă ce ia în sprijinul ei minciuna şi întunericul. Împotriva jurământului creştinesc pe care acei funcţionari l-au prestat Statului, ei dau un jurământ păgânesc.

7. Francmasoneria luptă împotriva legii naturale, voite de Dumnezeu, conform căreia omenirea e compusă din naţiuni. Biserica Ortodoxă care a cultivat totdeauna specificul spiritual al naţiunilor şi le-a ajutat să-şi dobândească libertatea şi să-şi menţină fiinţa primejduită de asupritori, nu admite această luptă pentru exterminarea varietăţii spirituale din sânul omenirii.

Măsurile cele mai eficace ce are să le ia Biserica împotriva acestui duşman al lui Dumnezeu, al ordinei social-morale şi al naţiunei, sunt următoarele:

1. O acţiune persistentă publicistică şi orală de demascare a scopurilor şi activităţii nefaste a acestei organizaţii.

2. Îndemnarea intelectualilor români, care se dovedesc a face parte din loji, să le părăsească. În caz contrar, „Frăţia Ortodoxă Română" extinsă pe toată ţara va fi îndemnată să izoleze pe cei ce preferă să rămână în loji. Biserica le va refuza la moarte slujba înmormântării, în caz că până atunci nu se căiesc. De asemenea, le va refuza prezenţa ca membri în corporaţiile bisericeşti.

3. Preoţimea va învăţa poporul ce scopuri urmăreşte acela care e francmason şi-l va sfătui să se ferească şi să nu dea votul candidaţilor ce aparţin lojilor.

4. Sf. Sinod acompaniat de toate corporaţiunile bisericeşti şi asociaţiile religioase se va strădui să convingă Guvernul şi Corpurile legiuitoare să aducă o lege pentru desfiinţarea acestei organizaţii oculte. În caz că Guvernul nu o va face, Sfântul Sinod se va îngriji să fie

adusă o astfel de lege din iniţiativa parlamentară.

II. Întreg referatul împreună cu concluziile se va tipări în broşură prin Consiliul Central Bisericesc şi se va întrebuinţa ca mijloc de propagandă împotriva francmasoneriei.

Î.P.S. Patriarh prezintă declaraţia făcută în faţa Sa, a delegaţilor lojei francmasone naţionale în frunte cu dl. Pangal, prin care aduc la cunoştinţă că aceste loji se autodizolvă, spre a nu fi confundate cu Loja Marelui Orient şi spre a nu se crede că este împotriva culturii sentimentelor monarhice, naţionale şi creştine. El - dl. Pangal - în numele delegaţilor declară că toţi membrii lojelor francmasone naţionale sunt buni fii ai bisericii ortodoxe.

Sf. Sinod ia act cu satisfacţie de declaraţia d-lui Pangal şi a celorlalţi conducători ai masoneriei naţionale române, cetită în ziua de 25 Februarie a.c, în faţa Î.P.S. Patriarh Miron, prin care anunţă că această organizaţie se autodizolvă. Este, prin urmare, de sine înţeles că hotărârea Sf. Sinod privitoare la masonerie nu se poate referi la lojile care s-au dizolvat şi prin urmare nu mai există.

La orele 13^{00}, Î.P.S. Patriarh ridică şedinţa, prorogând Sf. Sinod pentru data de 29 Martie a.c., orele 10 dimineaţa.

Preşedinte, (ss) Miron
Secretar, (ss) t, Galaction Craioveanu
Cronică internă B.O.R., 55 (1937),
nr. 3-4, Martie-Aprilie.

Desfiinţarea lojei masonice naţionale

Joi seara, la 25 februarie, o delegaţie din partea lojei masoneriei naţionale, în frunte cu dl. Pangal şi însoţit de câţiva fruntaşi, ingineri şi ofiţeri superiori, s-au prezentat la Sf. Patriarhie ca să anunţe oficial pe înaltul ierarh de actul de auto-desfiinţare, pe care l-au hotărât. Motivele arătate şi care au dus la această hotărâre sunt: Îndreptându-se nenumărate atacuri împotriva acestei loji naţionale, că ar fi antimonarhică, antinaţională şi anticreştină şi, vrând să arate că înţelege să fie în serviciul Ţării şi Dinastiei şi respectuoşi faţă de biserica strămoşească, membrii acestei loji au hotărât desfiinţarea.

Forma în care această hotărâre s-a adus la cunoştinţa înalt Prea Sfinţiei Sale Patriarhul României merită să fie bine lămurită.

Căci, pe lângă Î.P.Sf. Patriarh, a luat parte la acest act mitropolitul greco-catolic Alexandru Niculescu al Blajului şi arhiepiscopul romano-catolic Alexandru Cisar al Bucureştilor, semnând toţi trei telegrama adresată M.S. Regelui, căruia i se aducea la cunoştinţă această hotărâre a lojei masonice.

Patriarhul ortodox al României, mitropolitul greco-catolic şi episcopul romano-catolic, semnând un act public este un eveniment îmbucurător şi foarte semnificativ, nu atât din punct de vedere religios, ci mai ales naţional.

Dacă din această solemnitate s-ar fi reţinut ca esenţial aspectul ei religios, în nici un caz aceste trei semnături n-ar fi putut sta împreună fără consecinţe pentru ceilalţi semnatari. Vaticanul ar fi luat măsuri,

căci până acum nu înţelege să îngăduie nici o conlucrare între catolici şi ortodocşi pe teren religios.

Şi atunci rămâne posibilă numai considerarea mai mult ca un act de interes naţional românesc această răspundere comună pe care şi-au ales-o cei trei prelaţi în numele Bisericii lor.

Dacă această solemnitate ar fi avut numai un caracter religios, n-ar fi fost nevoie de înştiinţarea Şefului Statului. Dar dacă a fost un act mai mult politic, de ce foştii membri ai lojei s-au adresat ierarhilor acestor biserici? Pentru decor, pentru mai mult zgomot? Sau pentru ca să afirme că legătura între Statul românesc şi conştiinţa poporului trebuie să se facă prin Biserica creştină. În alte împrejurări, prezenţa arhiepiscopului romano-catolic credem că ar fi fost imposibilă, dar, după evenimentele ce se petrec în afară, vedem că şi catolicismul înţelege să conlucreze cu celelalte biserici împotriva lui antihrist, ceea ce este un semn nou al vremurilor.

Consecinţele acestei dizolvări s-au văzut imediat, pentru că această lojă, primind să se autodizolve, a atras atenţia guvernului asupra celorlalte loji din ţară, care nu au crezut că trebuie să facă la fel şi atunci *s-a înţeles că e o necesitate naţională ca să fie dizolvate de autoritatea publică*. Guvernul, profitând de curentul din opinia publică împotriva francmasoneriei, a dizolvat toate lojele din ţară, pecetluind localurile şi arhivele lor. Se află şi un proiect de lege, pregătit de Sf. Sinod pentru definitiva şi legala lor închidere. Prin aceasta, va fi încoronată lupta dusă de Sf. Sinod şi de un mare număr de teologi şi scriitori creştini împotriva francmasoneriei.

Iar Biserica Ortodoxă a contribuit odată mai mult la liniştea şi siguranţa Statului.

CUPRINS

În loc de introducere..... 3
Spitalul..... 7
I. Ce este un medic?..... 10
II. Dar, ce este un bolnav?.....,..... 12
III. Ce este un spital?..... 14
IV. Dar ce este Caritatea?.....17
Legislaţii religioase.....20
CORANUL.....20
I. Patima de proprietate.....21
II. Patima de dominaţie.....23
III. Legea iubirii..... 31
TALMUDUL.....33
I. Patima de proprietate..... 41
1. Cămătăria..... 44
2. Frauda..... 44
3. Jurământul fals..... 46
II. Patima de dominaţie.....48
III. Legea iubirii..... 52
Omorurile rituale..... 55
CAHALUL.....73

ORGANIZAŢIA STATULUI JIDOVESC
A) Cahalul elementar..... 81
I. Şcolile talmudice..... 83
II. Patima de proprietate..... 84
III. Patima de dominaţie..... ...89
B) Cahalele superioare..... 99
Efectele cahalelor talmudice..... 102
Efectele patimii de proprietate a ovreilor..... 124
Efectele patimii de dominaţie a ovreilor..... 152
Răscoala ţărănească din 1907..... 163
Revoluţia viitoare..... 179
Ultimul război..... 185

Concluzii practice.....189
Francmasoneria.....197
Erezii de origine jidovească.....198
Erezia francmasonică.....206
Efectele francmasoneriei.....224
Rolul francmasoneriei ca iniţiatoare şi ca directoare
a revoluţiei franceze.....225
SCOPURILE REVOLUŢIEI FRANCEZE
1. Introducerea jidanilor în Franţa şi naturalizarea lor.....233
2. Suprimarea creştinismului.....236
Peripeţiile prin care a trecut francmasoneria, de la
revoluţia franceză până astăzi.....239
Trei sisteme sociale derivate din francmasoneria
jidovească.....243
I. Liberalismul jidovesc.....245
II. Socialismul ovreiesc.....247
III. Anarhismul.....249
Legăturile ce există între Francmasoneria liberală,
cu Socialismul şi cu Anarhismul.....250
Acţiunea actuală a francmasoneriei.....256
I. Spionarea militarilor precum şi a tuturor funcţionarilor Statului.....264
II. Terorizarea creştinilor.....266
a) Persecuţia Bisericii.....266
b) Monopolul învăţământului.....272
Concluzie.....275
Studiu asupra francmasoneriei.....275
Ce este Francmasoneria?.....277

1. începuturile Francmasoneriei.....277
2. *Organizaţia Francmasoneriei*.....278
3. Francmasoneria şi evreii.....279
4. Francmasoneria şi creştinismul.....281
5. Scopul Francmasoneriei...,.....284
6. Francmasoneria în România..... 286
7. Aşa zisa Masonerie Naţională Română..... 288
Concluzii.....302
Desfiinţarea lojei masonice naţionale..... .309

Medicul, prin profesia sa, devine prietenul şi chiar confidentul celor ce suferă, - bogaţi sau săraci, tineri sau bătrâni, - care-l ascultă şi se supun orbeşte la prescripţiile lui. Ori, cum un medic instruit cunoaşte instinctele şi prin urmare şi *patimile*, îi este uşor ca, - prin grai şi prin exemplu, - să poată să lumineze omenirea şi să-i îndrumeze educaţia socială, care combate aceste patimi, - adică să răspândească principiile adevăratei morale ştiinţifice.

Astfel, părintele medicinei, HIPOCRATE, a avut dreptate să zică; „scopul final al medicinei nu este numai să vindece sau să prevină bolile, - ci încă să *perfecţioneze pe oameni* şi să-i facă mai fericiţi, făcându-i mai buni".

Medicul trebuie deci să fie, în acelaş timp, un savant care iubeşte din tot sufletul ştiinţa medicală, adică ştiinţa omului; să fie o fiinţă care *se jertfeşte* pentru alţii, până la moarte şi, în sfârşit, să fie un învăţător al omenirii sau mai bine zis, un *apostol* al moralei... şi aşa ar fi în realitate, dacă confraţi nedemni n-ar fi deschis tarabă în templul sacru al medicinei.

Acum înţelegeţi înalta demnitate a profesiei medicale şi respectul ce i se dă din toate părţile. *„Cinsteşte pe medic"* zice Biblia,..." căci ai trebuinţă de el".

Doctor Nicolae Paulescu